VICTOR EFTIMIU

KIMONUL DIN SICRIET

RH
EDITURA
ROMHELION

I. JIM PARKER, ASTROLOG ȘI FACHIR

Două tinere femei, foarte elegante, zvelte și feiine ca doi pui de panteră, săriră dintr-un taximetru, la colțul străzii Lincoln și Avenue des Champs Elysees.

Era o luminoasă după-amiază de iunie. P'atanii își împleteau dantelele de umbră pe asfaltul largilor trotuare, iar crengile castanilor, grele de frunze și de fructe sălbatice, se legănau alene, în adierile zefirilor dinspre Bois-de-Boulogne.

Mai erau zece minute pînă la ora 3 și cele două femei nu se hotărîseră dacă trebuie sau nu să se aventureze pe treptele care duceau la cabinetul doctorului Jim Parker, astrolog și fachir.

Trecătorii aruncau surîsuri de admirație elegantelor pariziene care vorbeau repede și nu prea păreau să se-nțeleagă: una insista că această vizită era absolut necesară, cealaltă ar fi vrut să renunțe.

La ora 3 fără două minute, doamna Ida Hamilton era convinsă că trebuia neapărat să urce pînă la al patrulea etaj al casei care făcea colțul, peste drum. La ora 3 fără un minut se aflau în ascensor, la ora 3 sunau la apartamentul vrăjitorului.

Cineva, dinăuntru, se uită prin rotogolul de sticlă al ușii și deschise imediat: într-o secundă, tinerele femei nu mai erau în inima Parisului, căci un parfum exotic, de plantă arsă, le învălui, în vreme ce omul care le deschisese ușa se plecă adînc, cu mîinile încrucișate pe piept, după sistemul oriental. Era un tînăr arap, cu fes, cu opinci brodate și cu un pămătuf galben la vîrful lor. Purta șalvari de mătase verde, smoching, cămașă scrobită și mănuși albe, glasate.

Vestibulul era luminat de o candelă roșie, ale cărei raze palide cădeau pe broderii persane și chineze, pe statui de Buddha, pe mobile de lac negru și paravane împodobite cu berze și cu balauri, în relief.

Această viziune asiatică, fumul aromatic și muzica ușoară a unor bastonașe de sticlă care se ciocneau ritmic, undeva, prin apartament, spori emoția tinerelor femei.

Primul gest pe care îl făcu d-na Ida Hamilton fu să dea o bancnotă de cincizeci de franci, întovărășită de zîmbetul cel mai grațios, cerberului negru, ai cărui ochi se căscară de uimire și-al cărui surîs de smalț strălucitor îi ajunse pînă la urechile văcsuite.

Vom vedea, în cursul povestirii noastre, cum acest bacșiș copios, dat mai mult de emoție decît din generozitate, a salvat, la un moment dat, onoarea și poate viața doamnei Ida Hamilton, soția lui Boby Hamilton, celebrul miliardar american, supranumit Regele cremelor de ghete.

Valetul negru le deschise a doua ușă și le introduse în cabinetul magului: era o încăpere vastă, luminată de candele verzi și lămpi pe picioare de metal dantelat, cu rigidități de coloană și contorsiuni de șarpe.

După razele roșii din anticameră, verdele cabinetului avea ceva spectral. Lumina zilei se strecura de-afară printr-o singură rază, care cădea pe un cap de mort așezat pe birou. Acest craniu lustruit prindea raza solară și o răsfrîngea în tavan, după ce lumina o cucuvaie împăiată, suspendată deasupra biroului.

Arapul se mai înclină o dată și, cu mîinile pe piept, aștepta, supus, ordinele.

— Domnul profesor ți-a spus că venim, nu-i așa? zise Dorothy.

— Allah e bun, Allah e drept, Allah e mare! răspunse negrul.

— E acasă?

— Inșallah!

— Spune-i, te rog, că am venit cu persoana de care i-am vorbit!

Iarăși se frînse-n două Adonis — așa-l chema pe valet — și se retrase, cu fața la cele două vizitatoare, înclinîndu-se mereu, spre ușa celei de-a treia încăperi, unde dispăru.

— Iată, draga mea, cabinetul celebrului astrolog și fachir, Jim Parker! E un adevărat vrăjitor!... Îți ghicește pînă și gîndurile, te mîngîie, ți-arată căile viitorului. Hipnotizează de la distanță. Îți explică visele... invoacă spiritele... înlătură orice pericol...

— Sînt foarte emoționată, Dorothy!

— Nu-ți fie frică, n-o să te mănînce!

— Dacă nici el nu ți-o găsi colierul, să știi că n-ai să-l mai vezi niciodată!... Cît spuneai că te-a costat?

— Boby l-a plătit un milion de franci...

— Dacă Jim Parker ți-l găsește, trebuie să-i dai zece la sută din valoarea lui.

— Cu dragă inimă, Dorothy!... Dar taxa pentru consultație cît e?

— Pentru clienții pe care îi aduc eu, numai o sută de franci. Te asigur, însă, că peste o lună n-o să ia mai puțin de o mie de franci. Jim Parker nu e cunoscut, încă, la Paris; cere puțin deocamdată... Dar o să mai vorbim de el, în curînd!...

Și Dorothy, mîndră de vrăjitorul ei, ridică fruntea, într-un surîs, ca o sfidare, plină de încredere în viitorul magicianului.

Cu tot numele lor anglo-saxon, Miss Dorothy și Ida Hamilton erau franceze de origine.

Cea dintîi dansa, încă, la cabaretul chinezului Li-Fung, iar a doua, Arlette Leblond, renunțase la profesiunea ei ca să se mărite, un an în urmă, cu Boby Hamilton, bogătașul american.

Regele vacsului o adora, o răsfăța.

Venise, cu afaceri, la Paris. Cîțiva prieteni îl duseră, într-o seară, la cabaretul favorit al americanilor, „Taverna Chineză", unde se îndrăgosti de Arlette și o ceru, prompt, de nevastă.

Doamna Ida Hamilton era acum foarte bogată și frecventa lumea

cea mai bună, în special colonia americană. Dar nu-și uitase vechile prietene.

Și cea dintîi la care se duse să se plîngă de dispariția colierului de perle a fost buna ei camaradă Marion Albalet, zisă Miss Dorothy.

— Înainte de a reclama poliției, draga mea, îi spuse Dorothy, te sfătuiesc să consulți pe profesorul Jim Parker. Acest fachir indian e mai tare ca orice detectiv și-ți va găsi mărgăritarele prin procedee pe care polițiștii nu le cunosc!...

Acum, cele două dansatoare se aflau în cabinetul lui Jim Parker, bune prietene, dar de rîndul acesta lipsite de sinceritate, amîndouă. Fiecare avea o taină: Dorothy nu spusese Idei cine era fachirul, iar Ida ascundea și dînsa ceva camaradei de la „Taverna Chineză".

O voce pițigăiată s-auzi alături. Ușa se deschise și Adonis anunță:

— Domnul profesor doctor Jim Parker!...

Cu mîinile pe piept, în respectuoasă așteptare, valetul negru se înclină adînc, lăsînd să treacă o apariție stranie, mai senzațională decît tot ce văzuseră ele pîn-acum: un moșneag mărunt, umblînd pe vine, aproape tîrîndu-se, se repezi în vasta încăpere, salutînd, vorbind repede, nervos, cu gesturi sacadate, ca și cum ar fi fost electrizat.

Era îmbrăcat ca astrologii de pe cărțile cu „cheia viselor": un chimonou albastru, înstelat cu luceferi de argint îl acoperea, tîrîndu-și pulpanele pe covor. In cap, Jim Parker purta tradiționalul bonet conic, foarte înalt, în vîrful căruia tremura o stea aprinsă. Două stele de sticlă îi serveau drept ochelari. Avea sprîncenele albe, stufoase și un barbișon alb, lung și ascuțit, sub mustățile subțiri, crescute la marginea buzelor lăsate-n jos, ca la chinezii bătrîni. In mîna dreaptă, vrăjitorul ținea o baghetă, la vîrful căreia se aprindea și se stingea mereu, scăpărînd scîntei, un astru la fel cu cel din vîrful bonetului.

— Frumoasele mele doamne, vă salut!... făcu glasul pițigăiat.

— Maestre, dă-mi voie să-ți prezint pe amica mea, doamna Ida Hamilton, soția miliardarului Boby Hamilton, supranumit Regele cremelor de ghete!

— Încîntat, frumoasele mele doamne, încîntat! Ida plus Boby! *Ra-ka-vu! Ra-ka-nà!* Avenue Henri Martin, 45 bis. Acum opt zile, doamna Hamilton a luat parte la serbarea oferită misiunii americane, la Cercul Interaliat. O seară neuitată. Reflectoare violete luminau pajiștea și arborii seculari ai grădinii. Este? Este! La ora 10, douăzeci și patru de minute și trei secunde, doamna Hamilton a constatat că-i lipsește frumosul colier de perle, plătit un milion de franci. Este? Este! Vă-ntrebați de unde știu cu atîta preciziune. *A-ki-no! Ka-ra-Ghy!* Priviți steaua din vîrful acestei baghete: materia din care e făcută — un super-radio concentrează forțele globului și le imprimă un dinamism receptiv și hipersensibil.

Li-li-na! Ka-li-no! Stimată doamnă Hamilton, colierul d-voastră a fost furat de un invitat, Mister Nobody, adică anonimul, necunoscutul. Il vom descoperi!

— Vai, ce recunoscătoare ți-aș fi, domnule profesor! Am consultat pîn-acum patru detectivi...

— Oh, doamna mea, cine mai întreabă azi pe detectivi? *Biz-ban-*

dar! Dar-ku-biz! Sherlock Holmes și Mick Pocker au murit de mult, după ce n-au existat niciodată. Secolul nostru a proclamat falimentul polițistului și triumful științelor oculte. Vă rog să mă iertați dacă, înainte de-a începe orice investigațiuni, am să vă reclam taxa obligatorie. O sută de franci. Mulțumesc! Luați loc și răspundeți întrebărilor mele!

Magul se instală la birou și începu interogatoriul:

— Acum opt zile ați participat la serbarea dată în palatul Rothschilzilor, de pe Faubourg Saint-Honoré. Ce rochie purtați in acea seară?

— *Crêpe-de-Chine, bleu-pâle!* răspunse Ida așezată pe scaun in fața vrăjitorului, ca o acuzată.

— Parfumul?

— Parfumul meu obișnuit: „Amurg de iunie".

— Aveați și alte bijuterii?

— Un inel cu smarald, două cu briliante, cercei de diamant și o broșă cu rubine.

— Verde, alb și roșu. Bun. *Bim-bir-li! Li-la-hum!* Din aceste giuvaeruri nu ți-a dispărut nici unul?

— Nici unul.

— Foarte bine. Te-ai dus acolo cu limuzina soțului d-tale, nu-i așa? Bun. Șoferul negru sau Melvill?

— Melvill!

— Bun. Purtai vreo blană?

— Etola de hermină.

— Pantofii?

— Satin albastru.

— Cum erai pieptănată?

Ida Hamilton își scoase pălăriuța.

— Aveam aceeași coafură, dar ondulată și cu diademă.

— Prea bine. In noaptea aceea, sub rochia d-tale *bleu-pâle,* aveai sau nu cămașă?

Doamna Hamilton lăsă ochii în jos, iar Miss Dorothy izbucni în rîs!

— O, maestre!

— Dați-mi voie, doamnele mele, dați-mi voie! *Țin-țin-dir! Ra-ka-vu!* Cele mai mici detalii sînt cele mai importante! ridică vocea vrăjitorul.

— În cazul acesta, vă las! zise Miss Dorothy. N-aș vrea să fiu indiscretă. La revedere. Ida!...

— La revedere! La 5, nu-i așa, la ceai, la „Ritz"!? îi răspunse doamna Hamilton. Miss Dorothy confirmă:

— Exact!

— Miss Dorothy, am onoarea să te salut! se înclină magul.

Jim Parker trase de piciorul bufniței atîrnate deasupra biroului și Adonis ieși ca din pămînt.

— Condu pe doamna!

Rămas numai cu Ida, magul își continuă interogatoriul.

— Să recapitulăm. Acum opt zile, la serata Cercului Interaliat,

aveai sau nu cămașă?

— Nu.

— De ce?

— O uitasem, peste zi, la amantul meu!

Vrăjitorul se ridică brusc și se îndreptă spre dînsa, aproape amenințător.

— Am putea cunoaște numele acelui amant?

— Da, răspunse doamna Hamilton, bravînd pe fachir. Il cheamă Jim Parker!

Și-n același moment, ea se aruncă în brațele larg desfăcute ale astrologului. In pătimașa lor îmbrățișare, chivăra din capul lui Jim Parker se rostogoli pe covor și, o dată cu dînsa, pletele cărunte, barbișonul, ochelarii, sprîncenele stufoase ale maestrului căzură pe divanul care-i aștepta.

Doamna Ida Hamilton strîngea în brațe acum un tînăr zvelt, frumos, dansatorul Cellino, partenerul de la „Taverna Chineză" al lui Miss Dorothy.

II. TOM SINCLER, DETECTIV

Coborînd cele patru etaje, Miss Dorothy și-ar f. putut închipui orice — numai această scenă de teatru, nu.

Și nici n-ar fi bănuit că pe trotuarul din fața casei, notîndu-și ora la care ieșea dînsa de la Jim Parker, un om îi urmărea mișcările, după cum urmărea, de la o vreme, pe vrăjitor și pe toți cei ce îl vizitau.

Mai mult. După plecarea ei — Miss Dorothy intrase în stațiunea Marbeuf, a metropolitanului — curiosul observator dispărea sub gangul aceluiași imobil, unde ocupa, de la o vreme, o garsonieră la *rez-de-chaussée*, sub un nume fals.

Acest om era Tom Sincler, iscusitul detectiv american, afiliat de cîteva luni poliției franceze. El venise în Franța în urmărirea unor bandiți temuți, fugiți din Statele Unite, și pe care voia să-i aresteze pe pămînt european, prinzîndu-i asupra faptului.

Doctor în estetică și filosofie de la Boston, Tom Sincler își părăsise cariera universitară, ca să se consacre exclusiv poliției.

Avea o pasiune neînfrînată pentru această îndeletnicire, iar ceea ce învățase pe băncile facultăților, în loc să-i stînjenească noua vocație, îl ajuta foarte mult, căci științele abstracte sînt tot atît de necesare deducțiilor psihologice și strategice, cît sînt de necesare, în domeniul fizic, gimnastica, sportul și arta de-a se grima, de-a se deghiza.

„Omul cu o sută de fețe" mai avea și o mulțime de aspecte spirituale, căci știa să fie inteligent, naiv, aspru, duios, vesel, posomorît, amabil și brutal, după cum îi dictau împrejurările.

Avea însă un fond onest și liric, o mare dragoste de oameni, un dor de-a face bine care-i înfrumusețea toate acțiunile și-i pregătea izbînda.

După cum pe obrazul său neted se puteau imprima atîtea și atîtea chipuri omenești, tot așa, pe fondul său sufletesc, simplu și cinstit, se încrucișau, la nevoie, sentimentele atît de variate pe care ți le impune

lupta cu viața și cu oamenii răi, care caută să turbure această viață, atît de grea prin ea însăși.

Stimat și iubit de superiorii săi din America, Tom Sincler era apreciat și de șeful poliției franceze, care îi încredințase cîteva afaceri delicate, în lumea financiară, în dansul milioanelor, jucat la Bursa din Paris, în ultima vreme.

Tom Sincler ieșise cu succes și cu fața curată din această afacere. Cei implicați în diferite crahuri îi oferiră sume importante ca să „închidă ochii". Le respinsese cu un surîs amabil, din revolta calmă a temperamentului său profund cinstit. Zece tentative de corupție. Un moment nu-i trecuse prin cap că trei din aceste încercări fuseseră organizate de însuși șeful poliției pariziene, care voia să-l tragă în cursă, ca să-i pună la ispită onestitatea și să vadă dacă e un colaborator pe care se poate bizui sau un vulgar amator de bani.

Încredințat, de-acum, de perfecta corectitudine a lui Tom Sincler, marele șef acordase polițistului american nu numai un grad înalt, dar și învoiala de a elibera cărți de inspector acelor persoane pe care le va socoti utile în cercetările sale. Toți agenții, tot personalul executiv erau, de acum, sub ordinele detectivului american, care cunoștea și iubea Franța, de cînd luptase pe frontul ei, cu patrusprezece ani în urmă. Tom Sincler vorbea franțuzește foarte corect:, în tranșee învățase o mulțime de expresii din argoul parizian, care căpătau o savoare nouă, spuse cu accentul său transoceanic.

Înainte de a relua firul povestirii noastre, întreruptă în momentul cînd soția unui miliardar new-yorkez se arunca în brațele amantului ei, e necesar să spunem că Tom Sincler urmărea, în centrul Parisului, o pereche de criminali a căror dispariție din Statele Unite numai el o bănuise.

Toți ceilalți detectivi americani erau convinși că Harry Pickleston și nevasta lui operau încă pe teritoriul patriei, sub nume de împrumut și chipuri care nu erau ale lor.

Numai Tom Sincler avea credința că faimoșii bandiți trecuseră în Franța, după ce trimiseseră acolo aurul și bijuteriile furate în douăzeci și cinci de ani de operațiuni.

Ca un copoi de rasă, el le mirosise urma.

Nu știa precis, sau mai bine zis nu voia să creadă că cei doi tilhari își schimbaseră atît de mult înfățișarea și rangul social, că persoanele bănuite de el erau soții Pickleston. Îi trebuia o mare băgare de seamă ca să nu facă gafa de a aresta sau denunța, din simplele sale prezumții, o familie onorabilă. Ar fi fost sfîrșitul carierei sale, ridicolul, triumful camarazilor rămași în America și pe care îi bravase, strămutînd pe vechiul continent terenul de luptă.

Tom Sincler își stabilise cartierul general în numeroasa și aleasa colonie americană din Paris.

Printre membrii acestei colonii spera să identifice pe Harry și Malvina Pickleston, a căror urmărire era cu atît mai grea, cu cît acești criminali nu se fotografiaseră niciodată, nu fuseseră niciodată surprinși de un aparat cinematografic, de instantaneul unui agent.

Știa că Harry Pickleston e un om voinic, brun, pintecos, cu sprîncenele groase și împreunate — exact contrariul tipului american.

Malvina, soția lui, era mică și slabă, agilă ca o veveriță. cu ochii vii, adevăratul geniu al afacerii, demonul rău al lui Harry. Ei aveau un băiat, David, despre care nu știa dacă e complicele părinților săi sau dacă locuiește măcar cu ei. Dar și despre acest David, Tom Sincler avea informații că trecuse în Europa și nu putea fi departe de autorii zilelor sale.

Iscusitul detectiv avea impresia că a dat și de urma fiului Malvinei și al lui Harry Pickleston. Nu se grăbea, însă, să jubileze de această descoperire, așteptînd momentul favorabil, pregătind el însuși ciocnirea miraculoasă, confruntarea senzațională, din care vor scăpăra scînteile adevărului și victoria finală: tripla arestare.

Acest triumf nu reprezenta numai un succes moral, dar și îmbogățirea lui Tom Sincler. Este știut că polițistul care descoperă hoți și asasini beneficiază, prin tradiție, de 15 la sută sau chiar 20 la sută din valoarea obiectelor furate, sumă pe care fericiții proprietari o dăruiesc cu dragă inimă celui ce le-a regăsit averea.

Soții Pickleston dăduseră mari lovituri în America, aveau bogății fabuloase, iar la Paris continuau să lucreze și să cîștige pe o scară întinsă, neștiuți de nimeni, respectați de toată lumea.

Adulmecindu-le urma, era firesc ca Tom Sincler să-i caute și la „Taverna Chineză" a lui Li-Fung, unde majoritatea clienților e compusă din americani bogați. Prima lor vizită nocturnă la Paris este acest cabaret: acolo regăsesc puțin din aerul patriei, avînd în același timp posibilitatea de a bea în voie mult visatul vin din Champagne și lichiorurile în care francezii sînt neîntrecuți.

De altfel îi atrăgea și prietenească ospitalitate a patronului Li-Fung, un bătrîn mic și uscățiv, care ținuse localuri de noapte atît la New York, cît și la Philadelphia și Chicago.

Legea prohibiției lovise și pe bietul Li-Fung, care n-ar mai fi putut să-și cîștige viața vînzînd limonadă și lapte cald clienților veniți să petreacă.

Iar ca să le furnizeze alcool pe sub ascuns, Li-Fung nu îndrăznea: era prea cinstit, pe de o parte, iar pe de alta, ca străin, nu îndrăznea să încalce teribila lege, împotriva băuturilor spirtoase.

Preferase să se ducă la Paris unde ținea „Taverna Chineză" într-un cartier puțin frecventat de noctambuli, în dosul catedralei Notre-Dame, pe cheiul Senei.

Li-Fung cumpărase întregul imobil și transformase casa în stil asiatic, dar în culorile americane, cu drapele înstelate.

Doi chinezi pitici erau postați la prima ușă. Un balaur de fier dantelat, cu ochii de becuri verzi și roșii, atîrna deasupra intrării, luminînd misterios. De altfel, vestiarul, salonul de dans, lojile, cabinetele particulare, toate aveau ceva exotic, straniu, ca să emoționeze pe vizitatori și să le dea impresia, în special americanilor, că fac ceva oprit de lege, consumînd vinuri și băuturi alcoolice, la un local suspect. Fiorul de frică, voluptatea misterului, extravaganța decorului, privirile furișe ale chelnerilor cu ochii oblici, care aduceau șampania sub chimonouri, aruncînd priviri speriate spre ușă, ca nu cumva să năvălească poliția și să-i surprindă — toată această punere

în scenă, unită cu siguranța că taverna e un local foarte onorabil și că la Paris oricine poate să bea cît îl ține punga și stomacul, făceau ca vizitatorii să se îmbulzească și treburile moșneagului să meargă excelent. Rareori găseai o masă liberă, după miezul nopții. De altfel, consumațiile erau de prima calitate, iar artiștii care alcătuiau programul, de mîna-ntîi: scamatori chinezi, șansonetiști din Montmartre, *girls* blonde și feline, cu nume englezești dar — cum era cazul Idei și al lui Miss Dorothy, — pariziene autentice, dansatori italieni ori mexicani — în genul lui Cellino, partenerul blondei Marion Albalet — coruri rusești și, adesea, artiști din varieteurile yankee.

III. ADELAIDA PROTOPOPOVNA BALTAZAROVICI

Printre ultimele numere de senzație era și o tînără slavă, de familie onorabilă, care cînta, cu mult succes, lieduri artistice și se retrăgea, cuviincios, la o masă, așteptîndu-și rîndul.

Această rusoaică atrăsese atenția lui Tom Sincler și-l făcea să vină la taverna vechiului său prieten Li-Fung mai des decît i-ar fi reclamat obligațiile de detectiv. Localul chinezului prezenta un farmec nou pentru iscusitul polițist, căruia îi trebuiră multe sforțări ca să cîștige încrederea și prietenia domnișoarei Adelaida.

Într-o seară, venind ceva mai devreme, el ceru voie cîntăreței să-i vorbească și, cu dibăcia perfectului strateg, o făcu pe dînsa să i se destăinuiască. A fost o oră caldă, neuitată, în care doi oameni, într-o comuniune de la suflet la suflet, se apropiau, se regăseau.

Adelaida Protopopovna Baltazarovici își sfîrși spovedania. O ceață ușoară îi învălui frumoșii ochi de un albastru-închis, iar buzele roșii, cărnoase, înfiripară un surîs, care să mascheze cele două lacrimi ce-i voalau privirea.

Povestea vieții dramatice a acestei tinere femei impresionă adînc pe Tom Sincler.

Era una din miile și miile de refugiate ruse, fiica unui profesor la Conservatorul de muzică din Petersburg, plecată din țară la vîrsta de zece ani... Copilăria ei fusese plină de trîmbițele războiului, apoi de descurajarea înfrîngerii, de împușcăturile primei revoluții, de oroarea celei de a doua. Luase drumul exilului, împreună cu părinții ei, care zăceau acum într-un cimitir parizian.

Singură, fără rude sau prieteni, fără nici un sprijin, Adelaida Protopopovna Baltazarovici trecea prin viață ca o căprioară speriată: frumusețea ei era vînată de mulți, dar tînăra rusoaică își apăra castitatea, cu un surîs timid, care dezarma, cu vorbe pline de nevinovăție și de amabilitate, care transformau în prietenie sentimentele donjuanilor mai mult sau mai puțin tineri, ce-i rîvniseră grațiile.

Fiica profesorului Baltazarovici avea un glas frumos și o educație muzicală aleasă: mulțumită acestor daruri, era apreciată în diferitele cercuri unde se producea, impresionînd prin claritatea dicțiunii, prin mimica expresivă și gravitatea notelor de jos, prin sufletul pe care-l

punea interpretînd vechile cîntece slave sau romanțele compozitorilor moderni.

Sub numele banal, *Sonia*, era unul din numerele cele mai apreciate la „Taverna Chineză", fiind iubită ca propria lor copilă de către Li-Fung și Wing-Taï-Pu, soția patronului.

De altfel, cei doi chinezi se purtau ca niște adevărați părinți cu toți angajații cabaretului. Ii schimbau foarte rar, iar cei ce plecau rămîneau devotați tavernei. Erau primiți cu dragoste înapoi. Nici un cuvînt aspru, nici o observație nu ieșea din gura perechii Li-Fung și Wing-Taï-Pu, numită Susur-de-Izvor.

Arlette Leblond, astăzi doamna Ida Hamilton, părăsise cu mult regret pe bunii bătrîni și nu scăpa niciodată prilejul să le facă vizită, întovărășită de numeroșii prieteni ai soțului ei.

Li-Fung, singurul care știa că Tom Sincler face parte din poliție, era, de altfel, o veche cunoștință a detectivului și nu o dată, la New York sau Chicago, îi dăduse informații despre clienții suspecți ai tavernei sale.

Iar acum, cu mîna pe mîna albă a Soniei, sub privirile binevoitoare ale chinezului mărunt și uscățiv, Tom Sincler pîndise, nu o dată, și zărise, în fumul țigărilor, statura voinică a lui Harry Pickleston. Ziua victoriei nu era departe... Dar nu trebuia să se grăbească.

Pentru lămurirea cititorilor, vom spune că atît David Pickleston, cît și părinții săi, bandiții urmăriți de Tom Sincler, erau la Paris, așa cum bănuise detectivul. Mai mult, vă vom spune că i-ați și întîlnit, sub alt nume, în paginile de pîn-acum, ale povestirii noastre.

IV. O VOCE PE FIR

În momentul cînd Tom Sincler intra în garsoniera sa din rue Lincoln și Miss Dorothy se depărta spre Piața Concordiei, în mirosul de cîrpă arsă al metropolitanului, — la al patrulea etaj al casei care face colțul cu Avenue des Champs Elisées, în apartamentul lui Jim Parker, astrolog și fachir, izbucnise o discuție pasionată între dansatorul Cellino și Arlette Leblond, astăzi Ida Hamilton.

— Mi se pare foarte suspect faptul că Marion a susținut cu orice preț să mă aducă la tine! spunea Ida, vorbind de Miss Dorothy.

— Nu cred să aibă vreo intenție rea.

— Atunci de ce a insistat să vin aici, în loc să anunț poliția c-am pierdut colierul?

— Marion a făcut asta ca să mă servească. Știe c-o duc prost cu banii, știe că fac pe astrologul și-mi trimite clienți.

— Nu bănuiește nimic despre legătura noastră?

— Nu cred. Nu e dînsa atît de complicată, de perversă, încît să ne joace farsa asta la amîndoi...

— Văd că i-ai făcut confidențe. Iți cunoaște numele adevărat? Știe că ești american și că Cellino e un nume de împrumut? I-ai spus că ești dansator de ocazie, că te cheamă altfel?

— Asta ar mai trebui! Sîntem foarte buni camarazi, mă crede me-

xicau, și atît!

— Nu e nimic între voi?

— Ce întrebare!

— Voiam să știu toate acestea, fiindcă trebuie să fiu prudentă. Bob a început să mă suspecteze... Am impresia că sînt urmărită!

— De aceea n-ai venit de o săptămînă la mine?

— Desigur! Și apoi, mai e ceva. Sînt supărată pe tine.

— De ce?

— Te-am rugat să nu mai joci cărți și tu te-ai dus la club la „Steaua Roșie", chiar în seara cînd ți-am dat colierul, ca să-ți plătești datoriile din ajun! Ai jucat iar și iar ai pierdut. Spune-mi, cît ți-au dat pe mărgăritare?

— Două sute de mii!

— Și bărbatu-meu care a plătit colierul un milion de franci! Curată nebunie! Dacă ai mai fi așteptat o zi sau două, îți găseam banii și n-aș fi fost nevoită să inventez povestea cu furtul. Nici tu n-ai fi jucat iar și n-ai fi vîndut perlele pe o sumă ridicolă!

— Era o datorie de onoare. N-o puteam amîna!

— Cel puțin, omul care ți l-a cumpărat ni l-ar da înapoi?...

— Cu un cîștig de o sută de mii de franci, poate că da!

— Am să caut cît mai curînd banii ăștia, cît mai curînd!

În loc să-și arate satisfacția că va ieși din încurcătură, Cellino se încruntă din nou, căutînd aiurea cu privirile. Incorigibil, jucase și in ajun, pierduse din nou, pe cuvînt de onoare, de rîndul acesta la „Clubul Excentric", unde vine cea mai distinsă societate americană din Paris și unde Jim Parker, zis și Cellino, era cunoscut sub numele său adevărat. Allen Preston, fiul ilustrului savant, rivalul lui Edison, a cărui moștenire Allen o tocase ca un simplu european.

Ca să-și poată ține rangul în lumea bună a metropolei, Allen Preston făcea, ziua, pe fachirul indian, iar noaptea dansa într-un cartier depărtat al Parisului, cîștigîndu-și existența într-un mod aproape onorabil.

Pîn-acum își păstrase un nume nepătat.

Astăzi, însă, i se înfundase.

Dacă pînă la miezul nopții nu plătea cei 150 000 franci pierduți in ajun la „Clubul Excentric" era compromis și nu mai putea pune piciorul în nici un salon, în nici un cerc frecventat de compatrioții săi.

— Ce vrei să fac? întrebă el pe Ida. Să dispar, ca un aventurier? Să-mi zbor creierii?

Biata doamnă Hamilton își frîngea mîinile. Cei doi tineri, în loc să se bucure de frumusețea și vigoarea lor, de taina apartamentului exotic și de iubirea lor primăvăratică, își băteau capul cu cea mai chinuitoare dintre probleme: procurarea unei sume atît de importante, înainte de ora 12 noaptea!

— Allen, eu am să fac tot posibilul să-ți găsesc acești bani, dar nu văd cum... așa de repede... și mai ales acum.

— Ce înseamnă „acum"?

— Ți-am spus că Bob bănuiește ceva. Săptămîna din urmă, am ieșit în fiecare zi, după-amiază. Ei bine, de două ori a venit acolo unde-i spusesem că mă duc, el, care n-a făcut asta niciodată! M-a găsit,

bineînțeles. In altă parte m-a chemat la telefon. M-a găsit. Zilele celelalte știu c-am fost urmărită de spionii lui. Spre norocul meu, n-am fost la tine. Acum i-am spus că mă duc la Dorothy, apoi la croitoreasă, apoi la ora 5, la ceai, la „Ritz". Dar, înțelegi, nu pot suporta la infinit existența asta! Nu pot să stau cu săptămînile fără să te văd. Te iubesc, Allen! Nu mai pot trăi fără tine! Ah, dac-ai vrea, cît am fi de fericiți amîndoi! Am renunța la viața de lux și de minciună. Am pleca în alt oraș, m-aș face iarăși dansatoare... am trăi liberi, cu dragostea noastră!

— Nu se poate, deocamdată, scumpa mea Ida! Eu sînt sărac... Ar fi o nebunie să te desparți de un arhimilionar, ca să împarți viața mea chinuită. Așteaptă! Va veni și norocul nostru într-o zi! Vom pleca în lume amîndoi!

— Dar pîn-atunci? se tîngui tînăra femeie, frîngîndu-și degetele din nou. Ce să fac eu pîn-atunci? Pe omul ăsta, știi bine, nu-l iubesc! Are aproape șaizeci de ani și după ce i-am suportat dragostea, trebuie să-i suport teroarea...

Ochii Idei se întunecară. Începu să tremure, fața îi deveni palidă și mîinile reci, la amintirea atitudinii ciudate, din ultimele zile, a lui Boby Hamilton.

Pe măsură ce-l evoca, ochii i se măreau iar mîinile încercau parcă să înlăture o fantomă.

— Nu fac un pas fără să nu-l simt pe urmele mele... Noaptea, tresar în somn... Trăiesc numai cu groaza lui. Fiecare poartă care se deschide, fiecare automobil care trece, fiecare telefon care sună...

Fraza fu întreruptă de zbîrnîitul insolent al telefonului...

Ida scoase un țipăt de groază.

— Nu răspunde... te rog... nu răspunde!

Allen surîse de spaima ei copilărească și puse mîna pe aparat. Firul sonor aducea o voce metalică, prea bine cunoscută.

— Glasul lui Boby!... E-ngrozitor! Inchide, închide telefonul!... aiura fosta dansatoare.

Allen Preston îi făcu semn cu mîna stîngă să tacă, în vreme ce, cu dreapta, continua să țină aparatul.

— Casa d-lui profesor Jim Parker? întrebă omul de la capătul firului.

— Da! El însuși!

— Aici e Boby Hamilton, din New York.

— Încîntat.

— Mă puteți primi chiar acum, domnule Parker? Aș dori să vă cer o consultație...

— Cu cea mai mare plăcere... Tocmai este aici cineva...

Ida îi făcea semne disperate să tacă, în vreme ce Allen o asigura, cu mîna liberă, că știe ce face și va ști cum să întoarcă el lucrurile.

— Atunci peste un sfert de oră sînt la Dv.!... La revedere! vorbi glasul de pe fir.

— La revedere!...

V. BOBY HAMILTON, REGELE VACSULUI

Jim Parker lăsă aparatul și se uită lung la Ida.

— Ce-nsemnează asta? exclamă doamna Hamilton. Mi s-a întins o cursă... Probabil, Dorothy! Sînt sigură că dînsa l-a trimis aici!

— Nu cred! Ce interes ar avea? Nu se poate! In orice caz — o asigură Allen — n-a nimerit-o!... Avem un sfert de oră. Dacă soțul tău vine mai curînd și te găsește aici îi vom spune „adevărul": Miss Dorothy te-a adus la un fachir, ca să-ți caute colierul pierdut sau furat... Nu e nimic suspect într-asta!

Tînărul dansator de la „Taverna Chineză" își aranjă deghizamentele și, în cîteva minute, redeveni astrologul Jim Parker, pițigăindu-și vocea și țopăind prin casă ca o maimuță electrică.

El trase de piciorul bufniței-sonerie și-n cîteva secunde Adonis era în cabinetul magic, așteptînd supus, cu mîinile încrucișate pe piept, ordinele stăpînului său.

— Adonis, ai să conduci pe doamna pe scara de serviciu. Dar, mai întîi, veți urca un etaj și o vei coborî de la al cincilea. Adu pelerina cu glugă!...

Arapul ieși. Ida tremura toată.

— Îți dau cuvîntul meu de gentilom că nu se va-ntîmpla nimic! o asigură Allen. Povestea cu colierul ne servește de minune. Am făcut foarte bine că i-am spus lui Hamilton: „Tocmai este cineva la mine, care..." O să ieșim din încurcătură, n-avea grijă! La ora 5 am să-ți comunic la „Ritz" ce-a fost. Alege o masă cît mai aproape de cabina telefonică...

Valetul negru intră cu pelerina, pe care o puse pe umerii elegantei vizitatoare. Ida Hamilton ridică și capișonul...

— Adonis, ai s-o ții de braț pe doamna și-ai s-o urci în al doilea taximetru care-ți va ieși în cale. Ai înțeles. Am spus în *al doilea*, nu în primul taximetru!

Arapul se înclină și, în vreme ce Allen Preston, în fața oglinzii, își perfecționa grimajul, luînd înfățișarea fantastică de fachir indiano-tibetano-chinez, servitorul îi executa, întocmai, ordinele, înlesnind plecarea generoasei cliente, evitînd s-o întîlnească cineva pe scară, scăpînd-o de eventualitatea unei confiscări într-un automobil de piață: primul șofer care se oferea, la marginea trotuarului, fu evitat și Ida Hamilton se urcă într-un alt taximetru. Frumoasa doamnă surîse grațios lui Adonis, întinzîndu-i pelerina și mulțumindu-i cu recunoștință.

Cincisprezece minute trecură din momentul cînd Boby Hamilton anunțase pe Jim Parker că-i va face o vizită și soneria zbîrnîi în apartamentul care-și reluase înfățișarea obișnuită.

Cu același ceremonial, Adonis introduse în cabinetul doctorului Parker un bătrîn distins, ras complet, cu fața roz, cu părul alb și ondulat, cu ochelari negri, îmbrăcat în haine albe.

Astrologul își făcu aceeași intrare senzațională și, ca să-și stăpînească emoția, încerca să fie glumeț.

Cînd i se prezentă marele industriaș, supranumit Regele cremelor de ghete, el comentă:

— De-aceea sînteți atît de alb!...

— Legea contrastelor! Surîse Boby Hamilton. Regele tibișurului e un negru! Ha! Ha! Ha!

— Ha! Ha! Ha! făcu Jim, cam albastru.

— Cu ce-aș putea să vă fiu de folos, Sire? pițigăia dînsul, sărind de colo pînă colo, încercînd să impresioneze pe american cu bagheta magică, al cărei vîrf stelar se aprindea și se stingea cu promptitudine.

— Ceva foarte important pentru amîndoi! Dumneata cîștigi cinci sute de mii de franci, iar eu, liniștea sufletului... Ieși afară, arapule! se răsti bătrînul la Adonis, care trăgea cu urechea, pe la colțuri.

Invocînd pe Allah, care e bun, drept și mare, servitorul ieși, dea-ndăratelea. Boby Hamilton continuă:

— Înainte de a-ți propune această afacere, te-aș ruga să-mi răspunzi la cîteva întrebări: Dumneata ești astrolog și fachir. Unde ai învățat meseria asta?

— În India, la Academia veneratului Rama-Vișnu-Crișna-Muti.

— În ce constă știința dumitale?

— Citesc în astre, ghicesc războaiele, cutremurele de pămînt, cicloanele, căsătoriile regale și ale stelelor de cinematograf. Sînt și grafolog. Cunosc hipnotismul, științele oculte, văd ce bancă va da faliment, ce industrie va prospera!

Apoi, subliniind cu intenție, Jim Parker adăugă o replică pe care omul din fața lui nu păru că o pricepe, dar al cărei sens lectorul nostru îl va afla mai tîrziu.

— Știu și cine este adevăratul inventator al cremei „Myosotis"!

(Pasta „Myosotis", cea mai bună unsoare de ghete, îmbogățise pe Boby Hamilton, care trece pe tot globul ca descoperitorul ei.)

Omul alb nu făcu nici o mișcare auzind insinuarea.

Jim Parker continuă:

— Înghit pui de crocodil, dansez pe cuțite, mă pui pe foc și nu spun nimic, să mă tai!

— Așta îmi convine mai mult ca toate. Altceva?

— Descopăr coliere furate. Tocmai adineauri a fost la mine cineva care...

— Să trecem. Altceva?

— Această nuielușă, al cărei vîrf e compus dintr-un super-radio receptiv și hipersensibil, îmi spune unde este apă sau petrol, sub pămînt; dacă un cec are sau nu acoperire la bancă — și cum au făcut avere anumiți miliardari.

— Mă rog, și trăiești bine din toate astea?

— Destul de greu, deocamdată, dar în India am învățat să postesc treizeci de zile-n șir.

— Cărți joci?

— Cîteodată. Dar pierd totdeauna!

— Ca fachir ar trebui să cîștigi.

— Da, dar nu joc ca fachir!

— *All right*! Mă rog, chivăra asta, chimonoul ăsta?

— Costumul care se poartă la Academia din Calcutta.

Bobi Hamilton schimbă, brusc, vorba și tonul. El întrebă, încet:

— Arapul dumitale are obiceiul să asculte pe la uși?

— Se poate una ca asta? protestă Jim Parker.

Sprinten ca un leopard, Regele vacsului sări la ușă și o deschise brusc: Adonis era acolo, spionînd. Văzîndu-se descoperit, el se prefăcu că șterge cu o cîrpă clanța, apoi podelele. Boby Hamilton îl luă de ureche și-l trase în biroul fachirului.

— Bălatule, ține doi franci și du-te de cumpără o cutie de vacs, dar să ceri marca „Myosotis", fiindcă asta cu care te-ai vopsit se ia pe degete! Șterge-o!...

Boby Hamilton îi mai trase și un picior la partea care nu gîndește, ceea ce făcu pe Adonis să cadă în genunchi și să iasă de-a bușilea, făcînd mătănii și proclamînd măreția, dreptatea și bunătatea lui Allah.

— Oricît ești dumneata de scamator, mai ai multe de-nvățat de la un bătrîn miliardar! spuse, cu o nuanță de sarcasm, Hamilton.

Jim Parker începea să se enerveze, căci nu știa unde vrea s-ajungă bărbatul Idei.

— Să revenim la chestie! insistă el.

— Imediat! răspunse Boby, calm. Dar mai întîi, scoate-ți chivăra din cap, să nu-ți fie cald. Scoate-ți și barbișonul. Lasă, nu mai protesta. Aș dori să vorbim cu fețele descoperite, ochi în ochi, ca doi gentlemeni!

Văzîndu-se demascat și ghicind, din tonul partenerului său, că-i vorbește un om hotărît, Allen Preston se supuse.

— Ce dorești? întrebă el, aproape răstit, după ce-și scoase deghizamentele.

Foarte calm, foarte blînd, ca și cum ar fi fost vorba de cea mai suavă propunere, Boby Hamilton îi șopti:

— Aș dori să te-ncurci cu nevastă-mea!...

Pseudovrăjitorul sări în sus.

— N-am înțeles!

— Aș dori să te-ncurci cu nevastă-mea! repetă bătrînul, cu cel mai prietenesc surîs.

— Domnule, te rog!

— Și eu te rog pe dumneata! Nevastă-mea a fost aici, acum o jumătate de oră a adus-o prietena ei Dorothy, ca să-i găsești colierul pe care l-a pierdut acum opt zile, la serata Cercului Interaliat. Este sau nu adevărat?

— Perfect adevărat! V-am și spus, la telefon, că se află la mine,

cineva, care...

— Să trecem! Părerea mea este că acel colier care m-a costat un milion de franci nu i-a fost furat scumpei mele Ida, ci l-a dăruit singură amantului ei!

Allen Preston nu știa ce să mai creadă. Fierbea. In definitiv, ce voia de la el acel om care-l chinuia cu tot felul de întrebări, deși părea să știe tot?! Avea impresia unui prizonier. Cineva îi legase mîinile, se pregătea să-i fure și respirația.

VI. ÎNTRE DEMNITATE ȘI O JUMĂTATE DE MILION

Dar nu i-au trebuit decît cîteva secunde ca să vadă că Hamilton pornește pe o pistă greșită — sau că începe să-l mintă, ca să-l prindă-n cursă.

— Ida te crede, într-adevăr, un fachir! continuă bătrînul. Nu știe că ești un bărbat tînăr. Iată planul meu. Dumneata o inviți de mai multe ori aici, sub pretext că-i ceri lămuriri în privința colierului. Intr-o bună zi, faci cîteva semne cabalistice, cu bagheta, întinerești, te declari amorezat de dînsa și, dacă reușești s-o cucerești — ești un băiat frumos, ce dracu, nu-ți rezistă nici o femeie! —, eu îți voi remite un cec de 500 000 franci!

— Domnule, drept cine mă iei? protestă fiul savantului Preston.

— Drept un astrolog și fachir! se înclină ciudatul personaj. Să lăsăm deoparte demnitatea profesională și să discutăm. După ce-ai vrăjit pe soția mea, îi fixezi o nouă întîlnire. Cu un sfert de oră înainte, eu și doi prieteni venim la dumneata, ne introduci în odaia de colo și așteptăm. Ida sosește. D-ta începi să-i faci declarații, o amețești, o convingi să se dezbrace. Aici poți să comiți și puțină literatură. Ii vorbești de Venus, ieșind goală din spuma mării, de Frinea-n fața judecătorilor, de Suzana la baie sau, ca să-nțeleagă mai bine, de Inda-Lea la plajă sau Gloria Swanson făcînd gimnastică suedeză. Ida se dezbracă, bineînțeles, cît mai total. D-ta cazi în admirație în fața corpului ei gol și începi să strigi: „Ah, ești divină! Mii de stele și luceferi!...“ La acest semnal, eu și cu cei doi martori intrăm, constatăm adulterul, iar d-ta te duci direct la bancă și încasezi cecul!

Allen Preston era uluit.

— Bine, dar ce-mi propui d-ta e o infamie.

— Dar ce, eu ți-am spus că e Pactul Kellog? îi replică cinicul american.

— Un act lipsit de orice cavalerism! urlă amantul Idei, roșu de indignare.

— Dacă era un act cavaleresc mi-l făceai gratis!... răspunse Boby Hamilton, calm. Gîndește-te! O jumătate de milion!

Sîngele rece al multimilionarului dezarmă pe falsul astrolog.

El își dădea seama că orice revoltă era inutilă și că enervarea l-ar fi pus într-o mare stare de inferioritate față de soțul frumoasei Arlette Leblond. Posibilitatea de a cîștiga cinci sute de mii de franci îl atrăgea cumplit. Bineînțeles că nu s-ar fi pretat la nici o infamie împotriva

adoratei sale, dar nici nu putea să refuze, fără măcar să discute, suma care l-ar fi scăpat de datorii și i-ar fi dat posibilitatea să trăiască fericit cu Ida, o vreme oarecare.

„La urma urmei, chiar dacă Ida iese compromisă din afacere, îi vei spăla onoarea, luînd-o de nevastă!“ îi șoptea, la ureche, demonul ispitei.

Allen se scutură de acest gînd; respingea cu dezgust posibilitatea trădării, totuși, ca să nu pară suspect Regelui cremelor de ghete îl întrebă:

— Mă rog, n-aș putea ști motivele pentru care vrei să faci asta? Înțelegi ce greu mi-ar fi să atrag în cursă o femeie onorabilă ca d-na Hamilton, să abuzez de încrederea ei, de sentimentele ei ca s-o dau pradă scandalului public!...

De rîndul acesta, omul alb fu cel care deveni roșu de mînie.

El bătu cu pumnul în masă și urlă:

— Onorabila doamnă Hamilton e prea puțin onorabilă! Are un amant!

Allen Preston, care nu ignora acest lucru, se prefăcu mirat, jucînd comedia indignării.

Dar peste două minute, în urma revelațiunilor lui Hamilton, revolta dansatorului Cellino deveni sinceră, căci află pe socoteala Idei un lucru care era, într-adevăr, scandalos:

— Onorabila doamnă Hamilton are un amant cu care se-ntîlnește-n fiecare dimineață! insistă soțul ultragiat, bătînd iar în masă cu pumnul.

Allen, care nu se vedea niciodată cu Ida dimineața, începu să fie curios, de o curiozitate rănită, dureroasă.

Dac-ar fi fost așa? Dacă perfida Arlette, care își înșela atît de abil bărbatul, își bătea joc și de el, căutînd aiurea desfătările amoroase, pe care, de la o vreme, venea tot mai rar să le caute în brațele lui Allen Preston?

Boby Hamilton n-aștepta să i se ceară lămuriri, căci le dădea singur, numeroase și precise, sincere și îndurerate ca o confesiune.

— Profită de faptul că sînt la birou și consumă adulterul. N-am prins-o încă, recunosc, căci e foarte dibace. Am pus detectivi, bărbați și femei, dar i-a dejucat pe toți. Incontestabil însă, are un amant. Un bărbat blond, cu părul lung. Bănuiesc un pictor rus, dacă nu un pastor olandez!

— De unde vă vine acest gînd?

— Am găsit, în mai multe rînduri, cîte un fir lung și blond, pe rochia și chiar cămășuța soției mele.

— Nu e un indiciu. Onorabila doamnă Hamilton ar putea avea un amant brun, cu părul scurt. Ca să-l mascheze, ar putea lua cîte un fir de păr de la subretele sale și să-l pună pe rochie sau pe rufe! își dădu Allen cu părerea, mai mult ca să se liniștească el însuși, decît să-l consoleze pe nabab.

— M-am gîndit și la asta și i-am schimbat subretele. Toate sînt cu părul închis și tunse mărunt. I-am angajat numai negrese. Dar firul blond continuă să apară!

Deducțiile lui Boby Hamilton erau puerile, comice chiar. Dar,

prins în vîrtejul geloziei, Allen Preston nu le mai vedea absurditatea.

Era mai indignat dînsul, acum, decît sexagenarul încornorat.

— Mă rog, ai spus că amantul presupus al doamnei Hamilton o vede numai dimineața.

— Da, căci după-masă e la cîte o prietenă la ceaiuri, la croitoreasă, la cinematograf. Am căutat-o și am găsit-o întotdeauna, acolo unde-mi spusese că se duce. Dimineața, însă, nu mă pot ocupa de dînsa, căci am prea multe afaceri la biroul meu sau în alte părți.

Allen Preston începea să fie convins, deoarece spusele lui Boby Hamilton coincideau cu mărturisirile Idei, care se plingea că e urmărită peste tot — după-masă.

În culmea enervării, abia stăpînindu-se tînărul dansator întinse mîna lui Hamilton:

— Primesc propunerea dumitale!

— *All right!* răspunse bătrînul, cu un larg surîs de satisfacție. M-ai obliga însă foarte mult, dacă te-ai grăbi. E în interesul d-tale să primești banii cît mai curînd. Știu că trebuie să plătești o sumă importantă, la „Excentric-Club", pînă la miezul nopții... Aș fi încîntat să te scap eu de această datorie de onoare.

— Domnule Hamilton, dac-aș avea ceva urgent de comunicat, unde v-aș putea telefona?

— La biroul meu. Mă duc direct acolo!...

— Foarte bine!

Fachirul sună. Adonis se ivi, cu ochii-n pămînt și mîinile pe piept.

— Condu pe domnul!

Miliardarul ieși.

Dar n-apucase Boby Hamilton să-i treacă pragul, că Allen Preston puse mîna pe telefon, vrînd să se convingă dacă vizitatorul său era, într-adevăr, bărbatul Idei. El îl zărise de cîteva ori, dar în treacăt, și nu era sigur dacă nu i se întinsese o cursă, dacă cineva nu uzurpase numele celebrului miliardar.

— Aici e biroul domnului Boby Hamilton! i se răspunse. Cine întreabă de domnia-sa?

— Comisariatul de poliție din Etoile. Patronul d-voastră a ieșit de mult?

— De o jumătate de oră.

— În ce direcție?

— Champs Elysées.

— Mă rog, ar putea să mi se spună cum era îmbrăcat?

— De sus pînă jos, în alb!

— Mulțumesc. Ochelarii negri și i-a luat?

— Totdeauna cînd se-mbracă-n alb, însemnează că afară e soare puternic, deci își ia și ochelarii negri! îl informă secretarul.

— Mulțumesc! zise Allen Preston, închizînd aparatul.

„Nu mai încape nici o îndoială că e el!" conchise magul din rue Lincoln, satisfăcut că luase această precauție. Dar Allen Preston se înșela, căci bătrînul roz, cu părul alb, ondulat, avea, într-adevăr, o asemănare izbitoare cu Regele vacsului, dar nu era el, era Tom Sincler.

VII. CE CĂUTA ACOLO TOM SINCLER?

Tom Sincler intrase de curînd în relații cu Boby Hamilton.

Prefectul Parisului, căruia, fără știrea Idei, arhimilionarul new-yorkez venise să-i ceară un om de încredere. care să descopere colierul de perle furat, îi recomandase un compatriot.

Urmărind marea lovitură — arestarea celor trei bandiți Pickleston —, detectivul american nu refuza și alte expediții, care îi aduceau veniturile necesare unei existențe demne, îmbelșugate chiar.

El primise cu atît mai mult însărcinarea dată de Regele cremelor de ghete, cu cît persoanele în joc îl interesau și din punctul de vedere al celeilalte afaceri: printre oamenii pe care îi vedea Ida, foarte des, erau și cei trei spărgători și asasini din Statele Unite.

Ocazie minunată pentru Tom Sincler să vină în contact direct cu cei urmăriți de atîta vreme.

Detectivul american organizase în același timp descoperirea colierului de un milion de franci, precum și arestarea unuia dintre cei trei Pickleston.

Planul de luptă îmbrățișa, într-unul singur, cele două fronturi.

— La un moment dat, va trebui să faci tot ce-ți voi cere! pusese el ca primă condiție lui Boby Hamilton.

Bogătașul declară că se va conforma întocmai dorințelor detectivului.

Tom Sincler, a cărui strîngere de mînă era energică și-a cărui privire metalică arăta un om hotărît și franc, cuceri, din primele momente, încrederea miliardarului.

Boby Hamilton îi mărturisi și îndoielile asupra fidelității doamnei Hamilton, bănuielile sale că fosta dansatoare are un amant.

Îndrăgostit de Adelaida Protopopovna, hotărît să se însoare cu dînsa îndată ce va fi dat lovitura cea mare, crescut în principii rigide de onestitate conjugală, Tom Sincler era intransigent pe acest capitol. El simțea o aversiune firească împotriva frumoasei Arlette Leblond.

Spiritul său de moralitate precum și patriotismul său nu admiteau ca un compatriot să fie încornorat, mai ales de-o pariziană. Femeia americană are anumite drepturi, în virtutea unor tradiții unanim respectate; ca și Boby Hamilton, Tom Sincler nu înțelegea, însă, că aceste drepturi pot fi uzurpate de femei de o altă naționalitate. Arlette Leblond trebuia prinsă asupra faptului și pedepsită.

Boby Hamilton îl mai informase că numai așa se putea despărți de dînsa. Suma oferită lui Allen Preston era un nimic pe lîngă ceea ce-ar fi trebuit să plătească Idei în cazul unui divorț prin înțelegere reciprocă.

Pentru buna reușită a planului comun, Tom Sincler dădu miliardarului diverse indicații: cum să se îmbrace, unde să se afle la fiecare

cinci minute și cum să vorbească în anumite cazuri. Aceste transformări amuzau și emoționau pe fabricantul de vacs și-i gîdilau instinctul de actor, care pîndește-n fiecare dintre noi.

El plecase, într-adevăr, cu o jumătate de oră înainte, din biroul său, intrase-n gangul din rue Lincoln îmbrăcat în haine albe și cu ochelari negri. Înainte, însă, de-a urca la Jim Parker, el trecuse prin garsoniera lui Tom Sincler — cu dulapuri pline de haine, uniforme, zdrențe, pălării, peruci, bărbi false etc. și rămase acolo. Deghizat în Boby Hamilton, Tom Sincler luase ascensorul și intrase la fachir, în vreme ce Regele vacsului aștepta jos, urmînd să joace, foarte curînd, un alt rol, în această tragicomedie americano-pariziană.

Allen Preston se preumbla prin casă, polemizînd cu ființa imaginara a Idei:

— Bravo, scumpa mea, bravo! Aveai un alt amant: poate ai și pe-al treilea! Ar putea fi și pictorul protestant și pastorul rus ... sau viceversa. În orice caz, felicitările mele! Bine știi să te prefaci! Dar nici Allen nu-i un dobitoc! Ai să-mi plătești scump asta! Ai să ne pierzi dintr-o lovitură și pe mine și pe Hamilton!

Dansatorul se îndîrjea împotriva Idei, ca să fie împăcat și cu conștiința sa, care-l întreba:

— Nu crezi că cei 500 000 de franci te fac să iei atitudinea asta? Nu cauți scuze față de tine însuți, pentru infamia pe care ați pus-o la cale?

Un analist al sufletului omenesc ar fi remarcat că bucuria de-a avea pînă diseară o jumătate milion era mai mare la Allen Preston decît revolta că Arlette îl înșela, decît durerea de-a o pierde.

Sînt anumite sume, în preajma cărora sentimentele sublime încep să se transfigureze: pînă și conștiința le caută explicații și justificări, cu argumentele cele mai subtile.

Era și cazul lui Allen Preston, om de lume, zis Cellino, dansator, zis Jim Parker, astrolog și fachir.

Reîntoarcerea lui Adonis fu prilejul ca bucuria să explodeze, căci din tot conflictul acela de sentimente izbucni strigătul:

— Slavă ție, Rege al tibișirului, am dat lovitura! In curînd vom avea o avere formidabilă!

— Spune *Inșallah!* obiectă arapul, cu un ton acru. (Mahomedanii sfîrșesc orice proiect al lor cu *Inșallah!*, adică „dacă vrea Cel de Sus".)

— Lasă-mă-n pace cu prostiile tale. Cît îți datoresc pîn-acum? zise Jim Parker.

— Opt mii de franci...

— Să zicem zece mii și-am încheiat socotelile! îi acordă stăpînul cu mărinimie.

— Deocamdată ce-ai putea să-mi dai?

— Uite ce e, Adonis, drăguțule, n-am decît suta de franci a doamnei. Bărbatu-său a uitat să-mi plătească vizita! Îți dau și ție jumătate...

— Da' de ce nu doi franci?! rînji arapul, mai acru.

Și, scoțînd din buzunarul șalvarilor o basma galbenă, cu semiluna

la colțuri, începu să-și șteargă obrazul de vopsea.

Dungi roze, fișii albe se iveau acum printre urmele de cremă neagră cu care se unsese devotatul servitor.

— Adonis! îmi faci una ca asta, mie, drăguțule? îl implora Allen Preston.

— M-am săturat să tot fac pe arapul dumitale! Mă ții cu cincizeci de franci la cîte o săptămînă! Mă duc la alt stăpîn! Aici nu-mi miroase a bine, prea se vorbește de milioane.

— Adonis, te implor ... cîteva zile numai, și am scăpat! Nu mă lăsa tocmai acum!

— Aștept încă trei zile! consimți valetul. Deocamdată, dă-mi suta de franci s-o schimb, să-mi scot niște gulere de la călcat ... Mă întorc în zece minute.

— Să vii tot negru, ai auzit? Am speranțe mari!

— Negru, vînăt, albastru, cum poftești. Am s-ajung verde de-atîtea speranțe!

VIII. BENVENUTTO FORSTER, ALT DETECTIV

Adonis ieși, iar bietul Jim Parker începu din nou să se grimeze, lipindu-și barbișonul, trăgîndu-și dungi întunecate-n jurul ochilor și pălindu-și buzele.

— Mi se pare că mă fac degeaba fachir pe ziua de azi, fiindcă n-o să mai vină nici un client.

În același moment, soneria s-auzi, iar Allen Preston, înseninat, văzu persoana de la ușă sub forma unei bancnote de 100 de franci.

Se duse singur să deschidă, sărind și țopăind, aruncînd cuvinte cabalistice, cu rezonanțe indiene și chineze. Prin rotogolul mic de sticlă care-i găurea ușa, el zări un domn cocoșat, cu părul și cu barba roșie, tipul intrigantului de melodramă, al polițistului prost deghizat.

Neverosimilul personaj intră și i se adresă în limba engleză, cu un ton ferm:

— Bună ziua, Allen!

Jim Parker se uită împrejurul său ca și cum ar fi căutat persoana interpelată.

— Allen Preston, bună ziua! repetă omul roșu, tot în englezește. (De altfel și convorbirea dintre așa-zisul Boby Hamilton și vrăjitor se ținuse tot în limba engleză.)

De rîndul acesta, însă, Jim Parker vorbi într-o franțuzească fantezistă, cum șade bine unui fachir galben.

— Pardon, domnule, poate în etajul de sus. Aici stă profesorul Jim Parker, de la Academia din Calcutta.

— Vă rog să mă iertați, răspunse cocoșatul ... Am greșit ușa! Căutam pe Allen Preston, să-l previn că i s-a întins o cursă...

Apoi, prefăcîndu-se că pleacă:

— Un etaj mai sus, nu-i așa?

— Un moment! îl opri academicianul din Calcutta. Cu cine am onoarea?

— Benvenutto Forster, detectiv privat.

Allen Preston începu să rîdă.

— Ce fel de detectiv ești, scumpule! Ghebos și cu părul roșu? Dar bine, domnule, dumneata ești pisica cu clopoței ... Și un copil ar băga de seamă că porți barbă și cocoașă false!

— Nu e vina mea că m-a făcut Dumnezeu cocoșat și nici vina lui Dumnezeu că-mi scot cocoașa, din cînd în cînd! rînji așa-zisul Benvenutto Forster.

— Am surprins un complot împotriva dumitale și sînt gata să...

— Toate bune, scumpul meu Forster, — îl întrerupe vrăjitorul, — dar te rog un lucru: să nu-mi ceri să-mi scot barbișonul, fiindcă m-am plictisit tot punîndu-l și lipindu-l de azi-dimineață! Hai să vorbim așa cum sînt, deghizat! ... se spovedi tînărul, renunțînd să mai joace teatru în acea zi a loviturilor de teatru cele mai neașteptate.

— *All right!* ... hohoti cocoșatul cu satisfacție.

Cei doi americani — căci amîndoi vorbeau acum în englezește, cu accentul noului continent — angajară cam în felul acesta discuția:

— Așadar, ai descoperit un complot împotriva mea?

— Exact. Ți-l spun și dumitale, dacă-mi dai cincizeci de mii de franci.

— O să am exact cincizeci de franci peste cîteva minute.

— O să ai exact cinci sute de mii, pînă diseară!

— O știai și p-asta?

— Știu tot!

— Dar să-ți ții gura, știi?

— Știu, dacă-mi iscălești scrisoarea asta prin care mă autorizezi să ridic de la Banca Centrală cincizeci de mii de franci în contul d-tale.

Allen Preston parcurse scrisoarea și întrebă mirat:

— De ce de la Banca Centrală?

— Acolo o să încasezi cecul lui Boby Hamilton.

— Asta n-o știam pîn-acum! Poftim! zise el, după ce semnă angajamentul. Și-acum, spune.

Cocoșatul se ridică și-l anunță grav:

— Allen Preston, — zis profesorul Jim Parker, zis dansatorul Cellino — pînă mîine vei fi arestat!

— Și de ce, mă rog?

— Dacă nu plătești diseară 150 000 franci la „Clubul Excentric“ în calitate de Allen Preston și dacă nu înapoiezi doamnei Hamilton colierul vei fi arestat, scumpul meu Jim Parker! Din fericire, vei avea o jumătate de milion, vei plăti tot și-ți mai rămîn multe mii de franci!

— Stai că nu-i am încă!

— Fă așa ca să-i ai pînă diseară! insinuă Forster, privindu-l galeș, ispititor.

— Mă rog, și cine o să mă aresteze

— Asta mă privește!

Omul cu chimonoul înstelat se revoltă:

— E un șantaj, Forster! Ai aflat taina mea și vrei să mă denunți dumneata. Iată complotul !

— Crede tot ce poftești: eu te sfătuiesc un singur lucru: precipită cursa doamnei Hamilton. Să n-ai nici un scrupul. Femeia asta are un

amant. Cheam-o aici, chiar azi. Isprăvește odată! Banca e deschisă pînă la ora 7. Acum e ora 5 fără un sfert. Avem toată vremea. Diseară la Club îți vei plăti datoria, ca un gentilom. Inainte, vei fi scos colierul și-l vei trimite d-lui Boby Hamilton. Toate se vor aranja cu bine, pentru toți. Nu fii copil, lucrează repede.

– Ce trebuie să fac? întrebă Allen, învins, văzînd că e imposibil să lupte cu acel pseudococoșat, cu acel personaj neverosimil, care era așa de bine informat și-l îndruma cu o luciditate infernală.

– Telefonează lui Hamilton să vină numaidecît aici, cu cei doi prieteni. Odată sosiți, telefonează-i doamnei Hamilton că o aștepți. La ora 5 și jumătate, comedia s-a sfîrșit.

– Nici diavolul în persoană n-ar vorbi mai bine! zise Allen, punînd mîna pe telefon, hotărît să sfîrșească odată cu povestea asta.

– Allo! Dați-mi Opera 44/32. Allo! Biroul domnului Hamilton?! Cu domnia-sa am onoarea să vorbesc? Bună ziua, Mister Hamilton. Aici profesorul Jim Parker. Puteți veni imediat la locuința mea?... Foarte bine! Aduceți și pe cei doi prieteni de care-a fost vorba! ... Numai unul? Un moment!

El întrerupse convorbirea ca să se adreseze lui Forster:

– Spune că nu poate veni decît cu un singur martor ... Vrei să fii dumneata al doilea?

– Dacă crezi... de ce nu?

– Stimate domn, se adresă Jim celui de la capătul firului, puteți veni numai cu prietenul dumneavoastră. Am o persoană discretă care ar putea fi al doilea martor. Foarte bine. Vă aștept!

El închise aparatul și măsură de sus pînă jos pe Benvenutto Forster.

– După cum văd, ești la curent cu toate. Te pomenești că știi și programul!

– Dacă nu s-a modificat în ultimul moment, iată-l! îi răspunse omul roșu: Doamna Hamilton vine la dumneata. Domnul Hamilton cu cei doi martori e alături. Scenă de dragoste. Frumoasa Ida a rămas în costumul Evei. Dumneata strigi: „Mii de stele și luceferi!" Noi apărem din camera alăturata, constatăm adulterul, iar Boby Hamilton îți întinde cecul miraculos!

– Bine, domnule, dar dumneata ești Satana în persoană!

– Sînt un detectiv ca o mie alții și nimic mai mult! rînji cocoșatul.

Apoi se instală, comod, într-un fotoliu, scoase tabachera din buzunar, oferi o țigară omului cu trei nume, aprinse și el una și, aruncînd rotogoale de fum în tavan, zise:

– Să așteptăm pe Boby Hamilton!

– Să așteptăm pe Boby Hamilton, replică amfitrionul, a cărui inimă bătea mai tare ca de obicei.

Tăceau amîndoi, învăluind bufnița împăiată și broderiile cu animale fabuloase în fumul albastru al țigaretelor ... Aroma tutunului se amesteca cu parfumul de plante arse ce se înălța din cădelnițe invizibile.

În decorul exotic, Allen Preston se simțea mult mai străin decît

personajul din fața lui, care fuma cu gesturi lente, ca și cum ar fi fost la el acasă și n-aștepta nimic neprevazut.

Falsul fachir, dimpotrivă, era cuprins de o agitație necunoscută. Ii părea că se va sfîrși acolo, în fața acelui necunoscut cu barba și părul roșu. El trăia ca într-o halucinație, neștiind cine mințea și cine era sincer, bănuind pe toată lumea, pe Dorothy, pe Ida, pe soțul ei și pe straniul oaspete, înfundat într-un fotoliu. Care era identitatea acestui om? Dar el insuși, victima a atîtor înscenări, el cine era, într-adevăr? Fiul savantului Preston, devenit fachir și dansator, trăia în acele momente vieți multiple ... In cap îi vîjîiau coliere furate, mese de joc, pictori ruși, pastori protestanți, formule cabalistice, muzica de dans a „Tavernei Chineze", trădarea Arlettei, vizitele celor doi compatrioți, precum și revolta suspectă a valetului său negru, care întîrzia să vină cu gulerele și cu cei cincizeci de franci.

Allen Preston avea impresia că țigareta oferită de Benvenutto Forster e otrăvită cu buruieni amețitoare, căci în fumul ei dansau toate scenele care erau să urmeze de aici înainte ... Din toată povestea asta el se vedea arestat și aruncat pe paiele unei celule, după ce compromisese pe Ida, cu totul nevinovată.

Minutele treceau foarte încet și nimeni n-apăsa butonul soneriei. De ce întîrzia atîta Boby Hamilton?

Sub ferestrele ermetic închise, vuia Parisul, cu miile de automobile și camioane, cu goana pietonilor, cu întrecerile cumplite ale luptei pentru existență. Aicea, însă, nu pătrundea nimic: erau cu mii și mii de kilometri departe; nu s-auzea decît respirația celor doi oameni și, din cînd în cînd, zvonul bețișoarelor de sticlă, ce se ciocneau, undeva, prin apartament, agitate parcă de vîntul ușor al unor miraculoase grădini indo-chineze. Lămpile verzi aruncau lumini spectrale pe statuia lui Buddha, pe berzele și balaurii ce păreau că învie, în penumbra misterioasă.

IX. GENTILOMII COMPLOTEAZĂ

Un zgomot de glasuri pe coridor anunță sosirea lui Boby Hamilton (în realitate Tom Sincler) care venea însoțit de un secretar autentic al miliardarului. Tom Sincler nu găsise ceva mai bun de făcut decît să tragă de urechi pe Adonis și să-i care picioare-n spate, fiindcă nu cumpărase crema „Myosotis".

— Tinere, văd că iar ți-ai lustruit obrazul, dar nu e vacs din fabrica mea! Mai ține doi franci și cumpără o cutie de la magazinul din rue Washington. Haide, șterge-o!

Un nou picior, aruncat în șalvarii verzi ai negrului, îl făcu să se ducă de-a berbeleacul pe scări, în vreme ce ascensorul urca spre al cincilea etaj, încărcat cu patru agenți în civil, aduși de Tom Sincler. Ei aveau cheia apartamentului lui Jim Parker și trebuia să năvălească acolo la un semnal convenit cu detectivul.

— Allah e bun! Allah e drept! Allah e mare! psalmodia pe scări arapul, care, curios să afle ce se pregătește sus, se repezi într-o suflare pînă-n rue Washington, să cumpere blestemata cutie „Myosotis", a Regelui vacsului, soțul frumoasei doamne care-i dăruise mai adineauri cincizeci de franci și zîmbetul cel mai grațios.

Adonis intenționa să se reîntoarcă foarte curînd, să se strecoare în apartamentul stăpînului său, și, ascuns pe după vreo mobilă, să urmărească peripețiile capcanei puse la cale de astrolog și de miliardar.

Boby Hamilton intră și prezentă fachirului pe secretarul său. La rîndul său, Jim Parker îi recomandă pe cocoșat.

— Domnule Hamilton, iată prietenul meu, Benvenutto Forster, care binevoiește să fie al doilea martor!

— Boby Hamilton îi strînse mîinile cu efuziune:

— Vă mulțumesc din adîncul inimii, scumpul meu domn! Să vedeți despre ce este vorba. Soția mea are un amant. Cum eu n-o pot prinde cu el, ne-am înțeles cu domnul profesor Jim Parker...

— Da... da... întrerupse Benvenutto Forster. Doctorul Parker mi-a explicat tot...

— Așa? Mulțumesc! unde o să stăm noi trei, maestre? întrebă inventatorul cremei „Myosotis".

— Colea! le arată Jim Parker, conducîndu-i în camera sa de dormit, acolo de unde ieșea el de obicei, anunțat de Adonis cînd avea clienți în birou.

Odată musafirii instalați, Jim Parker ceru hotelul „Ritz", rugînd pe portar să poftească pe d-na Hamilton, care trebuia să se găsească la ceai, la o masă foarte apropiată de cabina telefonică.

Într-adevăr, Ida, care anunțase că va fi chemată la ora 5, n-aștepta decît un semn al portarului ca să fie la aparat.

Cu o voce pe care fosta dansatoare abia putu să o recunoască, atît era de alterată din pricina emoției, fachirul o asigură că n-a fost nimic grav și că, dorind să-i comunice lucruri foarte importante, o roagă să vină numaidecît în rue Lincoln. Ida Hamilton n-ar fi vrut să părăsească hotelul, căci Miss Dorothy nu sosise încă. Dar insistențele amantului ei o făcură să lase cîteva cuvinte de scuză prietenei sale și, urcînd în cel dintîi taximetru din Place Vendôme, ajunse, în cîteva minute, pe rue de Rivoli, apoi în Avenue des Champs Elysées, inundată de feeria declinului solar.

În vreme ce frumoasa Arlette Leblond își ferea ochii de strălucirile miriadare ale astrului care începea să lunece în dosul Arcului de Triumf, scăpărînd scîntei de aur printre focurile de largint, de pînă acum, cei patru bărbați, unul mai emoționat decît celălalt, în așteptarea victimei — sau a criminalei, dacă vreți — vorbeau, ca niște conspiratori care mai aveau ceva scrupule.

— Credeți-mă, spunea Boby Hamilton, îmi bate inima ... sînt numai remușcări, dar n-am încotro! Femeia asta ... pe care am adorat-o ... mi se rupe inima să mă despart în asemenea condiții, dar nu pot, nu mai pot trăi în minciună!...

La rîndul său, Jim Parker încerca, oarecum, să se scuze:

— Nici mie nu-mi convine, credeți-mă, să mă pretez la cursa asta, dar în fața unei acțiuni morale, orice sentiment de milă trebuie să dispară. Șiretenia femeiască va fi demascată de rîndul acesta, învinsă! Și-apoi Shakespeare spune, prin gura lui Richard III: „Conștiința e arma cu care lașii vor să intimideze pe cei puternici!"

Reintrînd în chestie, Regele cremelor de ghete găsi de cuviință să reamintească fachirului că doamna Hamilton va trebui să fie goală, altminteri cei doi onorabili martori nu vor putea crede în frivolitatea ei.

— Incontestabil, afirmă Benvenutto Forster ... Conștiința, orice ar spune Shakespeare, nu-mi permite să acuz o femeie înainte de a ști că s-a dezbrăcat de bunăvoie în camera unui domn singur și care nu e medic!

— Bineînțeles, interveni și secretarul d-lui Hamilton, care amesteca în toate preocupările sale imagini poetice, reminiscențe literare, și nu voia să fie mai prejos de astrolog. Dacă doamna Hamilton nu va fi complet nudă, sau cel puțin nudă sub un chimonou, ca Monna-Vana, nici nu putem jura pe onoare sau pe cruce că am asistat la un adulter!

Secretarul miliardarului vorbea pe un ton cam exaltat, aproape pasionat ... Perspectiva de-a contempla frumusețea totală a soției patronului îl făcea să-i vibreze glasul și să-i tremure picioarele, străbătute de-un fior delicios.

Pariziana aceea suplă, ispititoare, care venea cîteodată în biroul lui Boby Hamilton, avea legănări de val, sub rochiile și mantourile ei

elegante ... Trebuie să fi avut un corp sculptural și nu era puțin lucru pentru un tînăr contabil să-și surprindă patroana complet goală, rușinată, amenințată, înfricoșată... O vedea cum își acoperea ochii cu un braț și sînii cu cealaltă mînă, lăsindu-și restul corpului pradă privirilor sale lacome. Secretarul miliardarului se întreba dacă în mult așteptatul moment va trebui să-și scoată lunetele ca să vadă mai bine sau numai să le șteargă de aburi?!...

— N-aveți nici o teamă! îi asigură Jim Parker, căruia Boby Hamilton îi dezlipea, cu delicatețe, barbișonul. Strigătul „Mii de stele și luceferi!“ nu va fi adresat decît unei femei gata să intre în baie. Doamna Ida Hamilton va fi goală sub acest chimonou înstelat, pe care-l arunc chiar de pe acum pe paravanul acesta!

Jim Parker își însoți vorba cu gestul.

El își șterse cu unt de cacao și hîrtie de vată galbenul și zbîrciturile de pe obraz, se pudră în fața vizitatorilor săi amuzați, își trecu o pijama de mătase vișinie și, auzind soneria, se duse să deschidă, după ce invitase pe cei trei copărtași să treacă în dormitor.

X. CAPCANA

— Ce s-a întîmplat, pentru Dumnezeu? întrebă Ida, la ușă.

— Stai colea ... scumpa mea! îți bate inima ... nu vorbi ... odihnește-te puțin...

— Ce-a căutat Boby aici?

— O simplă coincidență. A venit și el la vrăjitorul Parker ... a văzut că detectivii nu mai fac două parale și mi s-a adresat mie, să descopar perlele furate.

Doamna Hamilton răsuflă ușurată...

— Știe c-am fost și eu aici?

— Da. Am avut prudența să-i spun că prietena ta, Miss Dorothy, te-a adus la mine, că mi-ai dat toate informațiile privitoare la colier.

Allen vorbea încet, ca și cum s-ar fi temut să nu fie auzit. Ida remarcă acest lucru, dar amantul ei o asigură că Adonis are obiceiul să tragă cu urechea și că de dînsul se ferește.

O trase pe divan — colțul cel mai depărtat de camera unde se aflau cei trei spioni — și o-ntrebă dacă s-a gîndit la datoria lui „de onoare“.

Simțind în brațele sale pe Ida, Allen Preston fu cuprins din nou de dragoste și de remușcări. Ii era penibil acum să-și continue rolul.

Dacă Ida i-ar fi găsit măcar cei 150 000 franci datorați la „Excentric—Club“, ar fi renunțat, poate, s-o dea pe mîna călăilor.

Cum însă biata femeie nu avusese posibilitatea să facă rost așa de curînd de acești bani, perfectul gentilom, care era dansatorul Cellino, începu să se gîndească iarăși la amantul blond al Arlettei și să-și fortifice conștiința la ideea că mizerabila trebuia pedepsită.

— Te-am chemat să-ți spun că știu tot, că ești o mincinoasă, o ființă fără suflet! Ai un amant ... vorbea repede, Allen nelăsînd-o să-i răspundă, prefăcîndu-se îndignat de protestările ei. Ai un amant blond ... Nu o dată ți-ai petrecut degetele prin părul lui ... Te întîlnești

cu el în fiecare dimineață... Un pictor rus... știu eu!... Un păstor protestant... Are părul lung și ochii albaștri...

— Allen, ai înnebunit? îl întrebă Ida neștiind ce să creadă.

Simțindu-se îndeajuns de indignat, simțind că ofensa ce i se adusese îl îndreptățea să joace simulacrul dragostei, ca s-o prindă pe ticăloasă în cursă, Allen schimbă tonul și începu să-i vorbească pasionat:

— Dar nu-i nimic!... Te iubesc! Sînt nebun. Am uitat tot! M-ai scos din minți! In brațele tale uit toate supărările... banii pierduți, angajamentele de gentlemen, omul pe care-l iubești, minciunile tale.

El îi prinse bustul și-i înăbuși gura și urechile sub sărutări, acele sărutări care o făceau să-și piardă capul și care erau secretele frumosului dansator.

— Te vreau! continua el, sărutînd-o după fiecare exclamație. Ești o minciună toată, dar nu pot trăi fără tine! Rămîi aici, pînă diseară... Vreau să fii a mea... Să uităm de restul lumii... Aruncă rochia asta care pune o barieră între frumusețea ta și mine!

— Nu se poate! nu se poate! protesta Ida.

— Vreau să mă îmbăt de tine... Numai respirînd parfumul corpului tău, îmbalsămat ca un amurg de iunie, voi putea să uit ce mă așteaptă! Diseară, eu n-am să mai fiu un gentilom, nici măcar un om... Pînă diseară vreau să fiu fericit ca un condamnat la moarte, căruia i se oferă alcoolul cel mai tare și mai fin! Tu ești beția mea. Ida! Nu-mi refuza această mîngîiere supremă!...

Doamna Hamilton era ametită... Niciodată amantul ei nu fusese mai aprins.

— Nu știu unde mi-e capul... N-ar trebui să mai stau aici o clipă și totuși... nu pot să rezist! abia putea dînsa să spună.

— Haide! rochița! o implora Jim Parker.

— Nu pot așa... în fața ta!... surîse Ida, pudică.

Într-adevăr, frumoasa dansatoare se dezbrăca totdeauna în dosul paravanului, învăluindu-și apoi splendidul corp în chimonoul înstelat, căptușit cu velur negru; catifeaua caldă îi mîngîia pielea catifelată și corpul alb al Idei era mai alb, mai luminos, pe fondul acela negru.

Allen Preston se gîndea cu regret că va trebui să renunțe la sărbătoarea acelor linii și forme statuare, profanînd goliciunea Idei în fața celor trei fauni, ce-și adulmecau prada în camera de-alături.

Foșnetul mătăsurilor,în dosul paravanului, se auzea ca un val ce expiră pe nisip, într-un voluptuos amurg de vară, la marginea mării.

— Vreau să te văd ca Venus ieșind goală din undele înspumate! declama fachirul, într-un acces de lirism oportun. Vreau să fii goală ca Frinea în fața judecătorilor, sau ca Gloria Swanson pe plajă!...

— Ești stupid, Allen! rîse Ida, fîlfîindu-și rochița deasupra paravanului.

Brațul ei alb făcea curbe armonioase în văzduh.

— Și-acum, să-ți văd cămășuța!

La rîndul ei, cămașa fină, roz, cu poalele ușor dantelate, cămășuța cît o năframă de mică, fîlfîi ca un drapel de pace, deasupra capului Idei.

— Acum ciorapii!

La rîndul lor, ciorapii, foarte lungi, înscriseră un zbor de șarpe dezumflat și căzură-n dosul paravanului.

— Și-acum restul! porunci Allen.

— Nu mai e nici un rest! îi răspunse dînsa hohotind și trăgînd chimonoul...

Allen Preston era nerăbdător... I se părea că Ida întîrzie prea mult în dosul paravanului...

— Vino, adorata mea!... Nu-nțelegi nerăbdarea mea?... Cît ai să mă faci s-aștept?

Mai puțin grăbită decît el — ca și cum ar fi vrut să întîrzie cît mai mult scena penibilă ce era să urmeze — doamna Hamilton înaintă, calmă și superbă, în mantia japoneză care-i acoperea goliciunea.

— Vino! o chema Allen, prinzindu-i mîna și trăgînd-o spre divan. De-ai ști cît te iubesc... Pasiunea mea... unica mea... ești sublimă... ești divină... Ești acoperită de stele... „Mii de stele și luceferi!..."

Jim îi cuprinse mijlocul, o-ntinse pe divan, ridicînd glasul ca să fie auzit alături, o sărută și exclama în extaz:

— „Mii de stele și luceferi!"

În aceeași clipă cineva strigă-n odaie

— Jim Parker, putem intra?

Ida se desprinse din îmbrățișare, îngrozită.

— Dumnezeule! E glasul bărbatului meu! Lasă-mă...

Voii să fugă — fără să știe unde — dar Allen o prinse de mînă. Cineva întoarse butonul electric. Lumina inundă încăperea.

Trei oameni se uitau la Ida, înaintînd spre dînsa

— Foarte frumos! i se adresă unul din ei. Onorabila doamnă Hamilton în brațele unui fachir! Din momentul acesta, Ida, ai încetat să mai fii soția mea. Iată cui am dat numele meu!

— Domnii mei, vă rog să consemnați adulterul!

— Dar, domnule, se adresă Ida celui ce vorbise ... eu nu te cunosc... cine ești dumneata?

Într-adevăr, oricît ar fi fost de reușită masca lui Tom Sincler, el nu putea să fie luat drept Boby Hamilton de însăși nevasta acestuia.

— Ha! Ha! izbucni detectivul, văzînd că n-o putuse înșela. Cum o să vrei să mă recunoști? Probabil că nici nu semăn cu bărbățelul dumitale?!

— De semănat semeni foarte mult, dar nu ești Boby Hamilton! Cine ești?

— Sînt Mister Nobody, personajul misterios, omul fără nume!

De rîndul acesta Ida se adresă lui Allen Preston:

— Domnule Parker, ce se-ntîmplă aici? Acest om are capul bărbatului meu, dar nu este el!

— Adineauri, totuși, ai strigat, „glasul bărbatului meu!" replică Jim.

— Glasul lui era, dar omul acesta nu e bărbatul meu' Boby Hamilton nu este aici!

— Boby Hamilton este aici, doamnă! tună vocea miliardarului. Și-n același moment, Benvenutto Forster își smulse barba și peruca roșie,

în vreme ce, de sub haină, Tom Sincler îi scotea cocoașa: omul care se prezentase lui Allen Preston ca detectiv nu era altul decît Regele vacsului.

Ida era înmărmurită. Nu mai puțin surprins era, acum, astrologul-dansator.

— Boby, dumneata esti?! exclamă doamna Hamilton.

— Da, eu! La vicleniile dumitale a trebuit să răspund cu altă viclenie.

— E o cursă infamă! Nu-nțeleg ce vrei de la mine?

— Vreau să divorțăm, doamnă!

— Admirabil, domnule fachir! izbucni Ida, adresîndu-se amantului ei. Mă atragi aici împreună cu complicii d-tale, mă chemi la telefon, sub cuvînt că mi-ai găsit colierul și-acuma, iată, îmi înscenezi infamia asta!

— Nu e nici o înscenare! interveni Boby Hamilton. Ești o femeie nerușinată pe care am prins-o goală în brațele amantului ei!

Ida izbucni în hohote de rîs.

— Amantul meu, aventurierul acesta? Goală, eu, goală în casa unui străin?

— Cît cinism!... rînji Hamilton.

Apoi, cu o voce blîndă, insinuantă, perfidă, de om care știe ce știe:

— Ai curajul să arunci chimonoul?

Încurcată, Ida răspunse, fără prea multă convingere:

— Am îmbrăcat acest chimonou... fiindcă domnul Parker... m-a informat că așa fac toți clienții d-sale... ca să le poată ghici... să le poată citi în stele.

Tot blînd, insinuant, ironic, demonic chiar, Regele vacsului repetă:

— Ai curaj să arunci acest chimonou?

Foarte liniștită, Ida răspunse:

— De ce nu?

Cu un gest lent, elegant, ca și cum ar fi dat unui lacheu mantia de hermină, soția miliardarului lasă să-i cadă de pe umeri veșmîntul cu luceferi, apărînd de sub el complet îmbrăcată, așa cum era cînd intrase la Jim Parker.

XI. FEMEILE SÎNT MAI ȘIRETE!

Stupefiați, cei patru bărbați se dădură cîte un pas înapoi, scoțînd patru exclamații, una mai comică decît alta.

Nu le venea să creadă ochilor. Cel mai uimit era Allen Preston, care o văzuse, aproape, dezbrăcîndu-se, zărise veșmintele Idei fluturînd în văzduh și acuma contempla o femeie îmbrăcată de vizită.

La vederea celor patru mutre plouate, Arlette Leblond izbucni într-un hohot de rîs, care se prefăcu, îndată, într-o explozie de mînie.

— Felicitările mele! Haide, Boby Hamilton, mai spune că m-ai găsit goală în brațele unui amant! Complotul nu v-a reușit, domnilor! Atîția bărbați împotriva unei singure femei! Ce cavalerism! Ha! Ha! Ha!

Regele vacsului căzu în genunchi ca un trubadur din evul mediu, cerîndu-și iertare în termenii cei mai patetici și plini de prețiozitate.

— Te-am iertat și pentru totdeauna! îi aruncă Ida-n față, cu dispreț. Din momentul acesta nu mai sînt nevasta d-tale. Îmi reiau libertatea!

— Ida! Te implor! Am fost păcălit de un aventurier! implora Boby.

— Infamie! Strigă Allen Preston. Dumneavoastră m-ați atras pe mine în cursă!...

Cel mai indignat însă era secretarul miliardarului: pregătit sufletește să contemple „academia" sculpturală a soției stăpînului său, după ce-și pusese și-și scosese de zece ori lunetele, ca să vadă mai bine, după ce suflase pe sticle și le ștersese în nenumărate rînduri, iată-l amestecat într-o farsă stranie, iată feeria intimă a frumoasei patroane, interzisă ochilor și simțurilor sale avide!

Nemaiputîndu-și conteni revolta, el începu să urle:

— Domnilor, aș dori să știu cine minte în toată afacerea asta, fiindcă eu înnebunesc!... Înnebunesc!...

Tom Sincler îl bătu pe umeri.

— Un moment, tinere! Mai avem ceva cu domnul!

Domnule Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker. Din moment ce formalitățile n-au fost îndeplinite, dă-mi voie să rup cecul de 500 mii franci pe care ți l-am făgăduit.

El făcu bucățele un petic de hîrtie; la rîndul său, Boby Hamilton, care jucase rolul lui Benvenutto Forster, rupse și el angajamentul semnat de fachir, prin care acesta îi oferea 50 de mii de franci din jumătatea de milion.

— Și-acum, Allen Preston — îl amenință adevăratul Boby — dacă în douăzeci și patru de ore nu-mi înapoiezi colierul doamnei Hamilton, întreaga societate pariziană, întregul New York vor afla cine este fiul ilustrului savant Fenimore Preston!

— Rivalul lui Edison! completă Tom Sincler.

Miliardarul continuă să pledeze:

— Iată, scumpa mea, cine răsucește capul femeilor! Sper că pe viitor vei deschide ochii mai bine!

Ida se uită lung la Jim, izbucni în plîns, își acoperi fața cu mîinile.

Astrologul se apropie de dînsa, vrînd să se explice, să se scuze, dar fosta dansatoare îl măsură din cap pînă-n picioare, aruncîndu-i cu dispreț un:

— Bună ziua, domnule!

Apoi, cu fruntea sus, cu un zîmbet de triumf, cu nările încă vibrînd de indignare, Ida Hamilton părăsi apartamentul, lăsînd în urma ei o dîră de parfum „Amurg de iunie", care ameți și mai mult pe tînărul secretar, îndrăgostit, acum, la nebunie, de soția stăpînului său.

Acesta coborî, însoțit de aghiotant, în apartamentul lui Tom Sincler, să-și refacă chipul, să redevină celebrul miliardar, unul din regii Americii, în vreme ce Allen Preston și detectivul se uitau unul la altul, dînd din umeri, neștiind ce să spună, cum să-și explice lovitura de teatru a Idei, care nu fusese goală sub chimonou.

Explicația era foarte simplă: ajungînd la hotel „Ritz", la ora 5 fără cîteva minute, dînsa găsise un bilețel scris în englezește:

„Stimată Doamnă,

Vi s-a întins o cursă, în rue Lincoln. Veți fi chemată la telefon și invitată acolo. Duceți-vă. Faceți tot ce vi se va cere, afară de un lucru: să nu vă dezbrăcați. Evitați cît mai mult să rămîneți goală. Imi veți fi recunoscătoare.

Binevoitor"

Precum veți fi ghicit, acest bilețel fusese trimis Idei de bunul arap Adonis, recunoscător pentru surîsul ei amabil și pentru cei cincizeci de franci oferiți cu două ore mai devreme.

Adonis, care surprinsese conversația, tîrgul dintre stăpînul său și pseudobărbatul Idei, salvase onoarea frumoasei pariziene. Patru gentilomi new-yorkezi voiau s-o piardă și un biet negru, plin de cavalerism, o mîntuia!

Avertizată, Ida Hamilton, la rîndul ei, jucase comedia dragostei, se dezbrăcase, într-adevăr, arătînd, pe deasupra paravanului, veșmintele ei ușoare, lui Allen Preston. Apoi, cu dexteritatea femeii moderne, cu repeziciunea dansatoarei, își trăsese ciorapii,își pusese cămășuța și rochia, ca să se acopere apoi cu chimonoul. Astrologul și fachirul, care știa atîtea, lucra cu puterile oculte și cu magnetismul stelar, nu-și dăduse seama de stratagema unei femeiuști... Căzuse în propria lui cursă, ca și ceilalți... E greu să lupți cu șiretenia sexului slab, oricît de fachir ai fi, oricît ai fi de celebru polițist!

Fără îndoială că asistînd la succesiunea de scene din apartamentul lui Jim Parker, la triumful unei tinere femei asupra a patru bărbați, dintre care un detectiv de talia lui Tom Sincler, rivalii acestuia, inspectorii de poliție din New York ar fi jubilat văzînd pe agerul lor coleg tras pe sfoară.

Lui Tom Sincler, însă, puțin îi păsa de colierul doamnei Hamilton, de onoarea conjugală a Regelui vacsului și de completul fiasco al înscenării lor. Venind în casa lui Jim Parker, el avea cu totul alte scopuri: urmărirea și arestarea lui David Pickleston.

Iar David Pickleston era colea, la doi pași de ei, sub divanul unde era să se consume dezonoarea doamnei Hamilton.

Tom Sincler îi urmărise mișcările toată vremea, de cînd ticălosul se strecurase, ca o fantomă, în apartament și se ascunsese sub divan.

Prefăcîndu-se că pleacă, detectivul se apropie de ușă, o deschise, fluieră ușor, apoi se reîntoarse și se repezi la picioarele care se vedeau sub divan și-l trase de acolo pe David Pickleston, ca pe un simplu motan neascultător.

Capcana întinsă doamnei Hamilton n-avea alt scop decît arestarea celebrului bandit, arestare operată în doi timpi și trei miscări de către omul care purta încă părul alb, ondulat și ochelari negri ca ai regelui vacsului, omul pe care un singur moment David Pickleston nu-l bănuise.

Acel om era Tom Sincler, detectivul căruia îi scăpase de șase ori din mînă, pîn-acum, în America, și care-l aresta, acum, a șaptea oară.

XII. INTERMEZZO

Patru cadavre fuseseră pescuite în Sena de cînd Tom Sincler urmărea în capitala Franței pe cei trei spărgători și asasini din familia Pickleston.

Aceste cadavre care nu purtau nici o urmă de violență aparțineau unor americani foarte bogați, veniți în trecere la Paris. Cel dintîi era al unui bărbat de patruzeci de ani. Apoi o tînără pereche. Apoi o femeie de vreo treizeci de ani. Toate aceste persoane erau îmbrăcate în haine de seară, foarte elegante; în degete, cele două femei purtau bijuterii. Poliția nu găsise nimic suspect în aceste crime: din informațiile culese reieșea că primul american se aruncase de pe podul Arhiepiscopiei pe la ora 2 noaptea.

Drumeții întîrziați văzuseră un om cu joben escaladînd parapetul. El pieri în unde. Nu i se zărea decît pălăria, lunecînd la suprafața apei. Această pălărie, cu inițialele mortului, fu găsită a doua zi, în dreptul Tuilleriilor, aruncată de apă, la țărm. In aceeași zi, ghemuit de unul din pilaștrii podului Saint Michel, fu descoperit și cadavrul.

După vreo săptămînă, în zori, niște vînzătoare de zarzavat de pe Quai des Fleurs remarcaseră o tînără femeie, foarte elegantă, care se certa, în englezește, cu soțul sau amantul ei, foarte „șic" și dinsul. Păreau doi străini bogați, care se reîntorceau de la vreo petrecere și-și făceau scene de gelozie. La un moment dat, ajungînd pe Pont-au-Double, începură să se îmbrîncească... Vînzătoarele de zarzavat nu puteau spune dacă femeia voia să sară în apă și tînărul care o însoțea o împiedica, nici dacă bărbatul încercase să-și arunce el tovarășa în Sena și femeia se împotrivea. Era un sfîrșit de noapte vînătă, ploioasă și nu li se puteau distinge bine mișcările. Cert este că amîndoi străinii căzură în fluviu și se duseră la fund, ca să fie pescuiți a doua zi, destul de departe.

A patra persoană din America, Alina Van Hoffen, tînăra și frumoasa văduvă a celebrului bancher new-yorkez, se înecă în toiul nopții și parcă era un făcut: cu toată acțiunea promptă a serviciului de salvare, atît de bine organizat la Paris, nefericita nu putu fi găsită decît sub formă de cadavru, cîteva ore mai tîrziu.

Toate aparențele acestor înecuri pledau pentru sinucidere, cu excepția, poate, a tinerei perechi, cînd bărbatul voise să-și arunce soția în apă și căzuse și el însuși victimă a tentativei de asasinat. Dacă era, într-adevăr, un criminal, își luase pedeapsa și justiția omenească n-avea de ce să se mai amestece în marea împăcare postumă.

Colonia americană fu adînc impresionată de aceste bizare dispariții, cu atît mai mult cu cît cei patru înecați nu erau oameni de rînd și nici nu-și manifestaseră vreodată intenția de a-și da sufletul în jurul maiestuoasei Catedrale Notre—Dame. Fără îndoială, apropierea venerabilului locaș poate impinge sufletul la colocvii cu eternitatea, dar regretații cetățeni ai Statelor Unite aveau, pentru aceasta, destule biserici și capele pe malurile Hudsonului, ca să mai rivnească a trece oceanul și a face cunoștința grațioaselor oblete ale Senei, ciugulitoare de nasuri omenești și refractare undițelor.

Un singur om nu admitea sinuciderea și acest om era același care susținuse la New York că soții Pickleston și fiul lor, David, părăsiseră noul continent, ca să opereze în Franța.

Tom Sincler fu izbit de faptul că cele patru sinucideri avuseseră loc noaptea și cam în același loc, adică nu departe de „Taverna Chineză".Nu era lucru curat la mijloc.

Faptul că nici unul din cei înecați nu se zbătuse cîtuși de puțin la suprafața apei, ci se cufundase dintr-o dată, lăsînd numai pălăria sau mantoul să curgă o dată cu undele vizibile, în josul apei, i se părea, iarăși, straniu.

Dar ceea ce, într-adevăr, era suspect, era împrejurarea că al patrulea cadavru, acela al văduvei bancherului Van Hoffen, fusese găsit între podul Arhiepiscopiei și Pont-au-Double, iar puținii trecători întîrziați, ca și agentul postat acolo declaraseră că femeia se aruncase de pe parapetul nordic al lui Pont-au-Double.[1] Era deci imposibil, ca milionara americană să lunece împotriva curentului. Toate corpurile sînt duse de valuri, cum e firesc și sînt găsite mai mult sau mai puțin departe de locul unde s-au înecat, dar *totdeauna* în josul apei. Întîia oară, fără să fie tîrît de vreun rechin monstruos sau de-o vulgară penișă, un cadavru ar fi bravat undele, ca să se oprească în susul apei.

Ciudată fantezie, într-adevăr, chiar pentru o văduvă milionară, care n-are nimic mai bun de făcut decît să rătăcească, noaptea, pe străzile sinistre din jurul insulei Saint-Louis, cînd la fiece ieșire de loc public se găsesc trăsuri cîte poftești!

[1] Înaintînd în inima Parisului, spre nord-vest, Sena trece, întîi, pe sub podul Arhiepiscopiei. Cel imediat următor e Pont-au-Double (n.a.).

Obsedat de ideea că familia Pickleston operează în inima Parisului, Tom Sincler era 90 la sută convins că celebrii bandiți nu sînt străini de aceste crime misterioase. Geniul lor rău inventase și-n America multe crime de acestea, pentru care însă nu erau urmăriți de justiția Statelor Unite, din lipsă de dovezi.

Dar polițistul nostru n-ar fi fost cel mai ager detectiv, doctor în mai multe materii de la Boston, dacă n-ar fi căutat întunericul acolo unde alții nu vedeau decît limpedea lumină.

Printre numeroasele presupuneri ale lui Tom Sincler, cea care prindeă consistență era ipoteza că cei patru americani fuseseră aruncați într-un canal foarte apropiat de Sena, după ce li se luaseră bărbaților pălăriile și femeilor voalurile sau mantourile de mătase.

Acest canal era practicat în subsolul unei case și se vărsa în fluviu. Apele sale însă puteau fi împiedicate să se împreune cu ale Senei,

printr-un stăvilar care se ridica și se lăsa după voie. Odată individul răsturnat, cu ajutorul unei trape, în acest canal, un complice al asasinilor, îmbrăcat ca mortul, purtînd clacul lui, juca farsa aruncării în fluviu, pe un pod oarecare.

Cum toată lumea se repede să vadă pe înecat, spre parapetul nordic al podului, în josul apei, îndemînaticul înotător o lua spre sud, tăind curentul și, protejat de bezna nopții, ieșea pe țărm, departe, în vreun loc întunecat, cum sînt atîtea pe malurile pariziene.

Mai mult. Acest complice — erau cel puțin doi: o femeie și un bărbat — ar fi putut să aibă închiriată o penișă — cum avea Tom Sincler însuși — în care să se îmbrace ca marinarii de pe Sena și să locuiască nesupărați de nimeni. Astfel de plute sînt numeroase la Paris.

Era exclus, însă, ca cei doi înotători să fie Harry sau Malvina Pickleston, căci amîndoi bandiții se apropiau de șaizeci de ani și n-ar fi riscat pneumonii la vîrsta și la averea lor.

Să urmărim presupunerile lui Tom Sincler.

Odată comedia sinuciderii jucată pe poduri, în fața a cît mai numeroși martori (simulatorii trebuiau să atragă atenția rarilor trecători că va urma un salt mortal), cei doi complici, sau numai unul din ei, anunța pe patronii casei crimelor că pot da drumul zăgazului. Adevăratul înecat intra în Sena și-și încheia cariera pămîntească în voia valurilor, în vreme ce actorul se dezbrăca de rol și se încălzea, cu conștiința datoriei împlinite.

Nimănui nu i-ar fi trecut prin gînd că e la mijloc un asasinat. Faptul că cele două femei înecate purtau în degete inele prețioase iar bărbații portmoneurile încărcate, faptul că nici o urmă de cuțit sau de revolver nu se găsea pe cadavre, constatarea medicilor legiști că moartea venise prin înecare, precum și mărturiile agenților, trecătorilor nocturni, care surprinseseră momentul sinuciderii, făcură autoritățile să nu caute *„midi à quatorze heures"* și să treacă la voluminosul dosar al faptelor diverse aceste patru banale cazuri de autosuprimare.

Cazurile, însă, nu erau atît de banale pentru Tom Sincler, care știa că cei patru americani fuseseră în noaptea morții lor la „Taverna Chineză", îi zăriște la mese, foarte veseli și nu-i făcuseră un moment impresia de oameni care peste cîteva ore se vor oferi, în ospăț, peștișorilor Senei...

Detectivul se ducea în fiecare noapte la cabaretul lui Li—Fung: în primul rînd, ca să urmărească artiștii și clienții suspecți și să identifice anumite procedee ale bandei Pickleston, cu felul lor de a lucra în America.

În al doilea rînd — de la o vreme, acest motiv trecuse pe primul plan —, el se simțea atras în „Taverna Chineză" de prezența Adelaidei Protopopovna Baltazarovici, de care era din zi în zi mai îndrăgostit.

Avea momente cînd îi venea să renunțe la orice investigații polițienești și să se consacre exclusiv idilei cu frumoasa cîntăreață rusă.

Ar fi scos-o din acel local de noapte, ar fi dus-o departe, mireasă neprihănită, ar fi trăit cu dînsa pe Coasta de Azur sau într-unul din fermecătoarele orășele din împrejurimile Parisului...

Dar nu se putea

Ambiția de a reuși, de a încheia cu bine acea gigantică întreprindere — descoperirea celor mai temuți bandiți ai Statelor Unite și-a comorilor adunate de ei — îl îndemna să nu se lase pradă moliciunilor ispititoare ale inimii... Mai avea vreme...

Adelaida însăși, care era atît de fericită să-și găsească un sprijin în viață și care nutrea o vie simpatie și-o admirație fără margini pentru Tom Sincler, îl îndemna să-și continue expediția, îl încuraja, era sigură de triumful logodnicului ei. Mai mult. Ea însăși se oferise să-i devină colaboratoare. Numeroasele peripeții ale salvării ei în timpul revoluției rusești îi impresionaseră imaginația de copil și-i treziseră dorul de-a înfrunta alte primejdii, de-a învinge obstacole, de-a inventa stratageme.

În scurtă vreme, Adelaida Protopopovna deveni cel mai devotat și mai sigur aghiotant al lui Tom Sincler și, nu o dată, îmbrăcată bărbătește, luase parte la unele manevre ale detectivului.

Faptul că acel american cu privirea de oțel, cu mîna de fier, cu părul de la tîmpie cărunt și cu ceva copilăresc, totuși, în figură, anunțase atît lui Li—Fung cît și soției acestuia, Wing—Taï—Pu, zisă Susur-de-Izvor, că s-a logodit cu Sonia, făceau ca vizitele și întîrzierile sale în tavernă să nu pară suspecte personalului de serviciu și artiștilor.

În felul acesta, Tom Sincler ținea socoteala tuturor clienților, a dansatorilor, a cîntăreților și-a servitorilor care se perindau în cabaret.

Îl interesau, în special, cei aflați de mai multă vreme în slujba lui Li—Fung: aceștia erau susceptibili de a fi complicii lui Harry Pickleston, care lucra foarte aproape.

Unul dintre cei mai vechi colaboratori ai patronului era dansatorul Cellino. Urmărindu-l cîteva zile, polițistul află cu ușurință că frumosul tînăr era una și aceeași persoană cu bătrînul fachir din rue Lincoln. În două rînduri, cu măști diferite, detectivul se prezentase la magician. Îl consultase. Aflase viitorul, mai aflase și cum este aranjat apartamentul — lucru ceva mai important decît profețiile. Studiase, în treacăt, și pe valetul colorat, care purta numele atît de măgulitor, Adonis. Mai află Tom Sincler că iscusitul astrolog putea fi întîlnit, sub numele său adevărat, în cele mai distinse cercuri americane din Paris.

Allen Preston locuia nu departe de apartamentul închiriat sub numele de Jim Parker. El avea două odăițe la etajul de jos al unui imobil din Avenue Victor Emmanuel, ducea o viață regulată, intra pe la 3 dimineața, ca să nu se mai reîntoarcă decît seara, la 7 și jumătate.

De la 3 la 7 ziua, el îmbrăca chimonoul înstelat al astrologului, la ora 8 lua baia și se punea la frac, ca să cineze la „Excentric Club“ sau la „Steaua Roșie“, unde juca pocher și bacara pînă la miezul

nopții, cînd devenea Cellino, partenerul zvelt și mult admirat al lui Miss Dorothy, de la „Taverna Chineză".

Aceasta era, în linii generale, viața chinuitului tînăr, care se ducea uneori la teatru sau lua masa la venerabila sa mamă, văduva lui Fenimore Preston, rivalul lui Edison.

Doamna Preston ședea într-o pensiune de familie lîngă Comedia Franceză și, cu toate că era singură la Paris, se vedea foarte rar cu fiul ei, a cărui viață aventuroasă n-o aproba.

Allen Preston trimitea mulți clienți din societatea americană atît lui Li—Fung, cît și vrăjitorului Jim Parker.

Despre acesta vorbea, mai ales, femeilor, care erau într-adevăr uimite de știința și profețiile astrologului din rue Lincoln.

Bineînțeles, nu bănuia nimeni că fiul savantului Preston era una și aceeași persoană cu moșneagul pițigăiat, care țopăia în decorul indochinez de la colțul lui Avenue des Champs Elysées. Cunoscînd multe amănunte din viața clientelor sale, Jim Parker putea să le uimească, să le pună pe gînduri.

Toate acestea însă nu-l interesau atîta pe Tom Sincler și ar fi renunțat complet să urmărească pe astrologul-dansator dacă nu l-ar fi atras, cu o putere irezistibilă, Adonis, valetul negru al lui Jim Parker.

Acest arap de contrabandă, pe care Tom Sincler îl auzea vorbind cu portarul casei din rue Lincoln, avea un glas cunoscut, intonații familiare. Ii amintea într-un chip straniu pe fiul Malvinei și-al lui Harry. Pe aceștia nu-i văzuse niciodată, dar pe David îl urmărise foarte multă vreme, îl prinsese de șase ori și de șase ori îl scăpase. La a treia întîlnire a lor, David Pickleston lovise în frunte cu un box pe Tom Sincler și-l lăsase în nesimțire. Cicatricea se zărea și azi, deasupra tîmplei stîngi a detectivului. La a șasea întîlnire, se luptaseră amîndoi corp la corp, cu pumnii, cu picioarele, cu dinții. Tom Sincler mușcase de ureche pe bandit și-i rupsese sfîrcul.

Acum, Tom Sincler își spunea:

„L-am auzit vorbind și i-am recunoscut glasul. Vorbește franțuzește cu accent american, deci nu e nici marocan, nici senegalez. Dacă voi constata că nu e negru veritabil și dacă va primi picioare-n spate fără să protesteze, înseamnă că are ceva pe conștiință.

Toate aceste deducții însă nu vor fi confirmate decît dacă voi constata că una din urechile individului are sfîrcul mușcat!...

In cazul acesta, nu mai încape îndoială că am dat de David Pickleston!"

XIII. SUFLETELE CĂLĂTORESC

Ceea ce îngrijora puțin pe detectiv era faptul că nu mirosise niciodată urma tînărului bandit în preajma părinților săi. Adonis — arapul — își petrecea mai toată vremea în apartamentul din rue Lincoln, unde ședea chiar în lipsa stăpînului său; el locuia într-o odăiță din etajul IV, odăiță ce răspundea în însuși cabinetul profesorului.

Dacă David Pickleston ar fi fost complicele părinților săi, nu ar fi dus sărăcia pe care o împărțea cu proaspătul astrolog.

Tom Sincler nu excludea nici posibilitatea că David Pickleston ignorează prezența părinților săi la Paris; aceștia, de asemenea, n-aveau de unde să știe că unicul lor copil se afla în același oraș cu dînșii; de altfel, nici în America, cei trei spărgători nu operau împreună, iar la Paris își transformaseră atît de bine chipurile cîteștrei, încît ar fi fost imposibil să se recunoască, întîlnindu-se, întîmplător.

Detectivul era aproape sigur că arapul fachirului este David,după cum era sigur că recunoscuse sub noua lor înfățișare pe soții Pickleston. El aștepta confirmarea acestor certitudini.

Intrînd în acea după-amiază de iunie în casa lui Jim Parker și, trăgînd de ureche pe Adonis, se convinse că individul e uns cu cremă neagră și că-i lipsește unul din sfîrcurile urechilor. Nu putea fi altul. David era prins!

Nici prin gînd însă n-ar fi trecut apașului că acel miliardar american, cu părul alb, care-i trage picioare-n spate și-i oferă doi franci să cumpere vacsul „Myosotis", este una și aceeași persoană cu Tom Sincler, teribilul detectiv căruia-i scăpase din gheare de șase ori, dar n-ar mai fi vrut să-i cadă-n mînă a șaptea oară.

Polițistul îi trimisese vorbă că nu-l va mai da pe mîna justiției, ci-l va executa singur, oriunde s-ar afla, cu atît mai mult cu cît David Pickleston era condamnat, de cîteva ori, la moarte, în lipsă, de tribunalele Statelor Unite.

În momentul cînd își simți piciorul încleștat într-o mînă de fier, arapul se înfioră pînă-n creștet; ar fi jurat pe sufletul tuturor pickpocketților din iad că numai Tom Sincler știa să strîngă așa.

Scos de sub divan, el nu se liniști văzînd că Boby Hamilton îl trăsese la lumină: tot degetele lui Tom Sincler îi strîngeau brațul.

— Sus mîinile! îi porunci Tom.

Adonis se supuse.

Inspectorul de poliție își scoase peruca și David recunoscu, la colțul frunții, urmele rănii făcute de el.

— Și-acuma, David Pickleston, spune-mi dacă vrei să mori legat la ochi, dacă ții să fii îngropat cu obrazul negru și dacă ai ceva de comunicat părinților tăi... În cîteșitrele cazurile sînt la dispoziția ta. Îți dau cinci minute să te speli și alte cinci minute să scrii autorilor zilelor tale. Am să le predau chiar eu scrisoarea și-ți dau cuvîntul meu că n-am să citesc ce le comunici. Grăbește-te, însă, băiatule, fiindcă, peste zece minute, te împușc.

Domnule Preston, te rog arată ajutoarelor mele camera servitorului d-tale și ajută-i să percheziționeze!

Patru polițiști intraseră-n apartamentul fachirului. Precedați de Jim Parker, ei pătrunseră în odăița din fund.

Unul din agenți — cel mai mustăcios — se desprinse din grup și se strecură într-un colț întunecos al cabinetului, urmărind cu revolverul în mînă pe David Pickleston, gata să-l suprime dacă va începe vreo violență asupra șefului.

— Allah e bun, Allah e drept, Allah e mare! proclamă pentru ultima oară Adonis cel negru. Tom Sincler nu e nici bun cît Allah, nici atît de mare, dar poate fi tot atît de drept ca Allah! Tom Sincler nu va face nici un rău lui David Pickleston, căci David Pickleston a făcut azi o faptă bună. Dacă Tom Sincler împuşcă pe David Pickleston, Allah va trimite pe David Pickleston în paradis!

— Ţi-ai mîncat două minute degeaba! zise Tom Sincler, uitîndu-se la ceas. Mi se pare că ai s-ajungi tot negru în paradisul lui Allah, fiindcă nu mai ai vreme să te speli. Nu-ţi mai rămîn declt minutele necesare să scrii lui Harry şi Malvinei.

— Mămica şi tăticu?

— Tătică-tu şi mămică-ta!

— Să-i ia dracu pe amîndoi!

— Fiu denaturat, cum vorbeşti aşa?

David Pickleston începu să plîngă:

— Din pricina lor am apucat eu pe drumul ăsta! Exemplul rău m-a făcut ce m-a făcut! Nu i-am văzut de trei ani, dar viaţa lor ticăloasă mă inspiră şi azi! Blestemată să le fie cenuşa, unde vor fi putrezind acuma!

Arapul alb avea cuvinte epice, străbătute de sinceritate. Tom Sincler era nevoit să-şi revizuiască părerile:

„Dar dac-ar fi aşa? Dacă ticălosul ăsta, căruia i se atribuie crime pe care nu le-a făcut, e o victimă a proastei educaţii primite în casa părintească?“

Tom Sincler, despre care ştim, era dublu-doctor de la Boston, construi, în cîteva zeci de secunde, un întreg sistem de deducţii şi de aforisme, în care căuta să integreze personalitatea delincventului şi să-l plaseze într-o lumină nouă.

O trăsătură a caracterului acestuia, un moment de noblețe, schimbă cu totul părerea detectivului despre criminal.

— Ce faptă bună zici c-ai făcut? întrebă el.

— Am salvat onoarea unei femei şi nu există american adevărat care să n-aplaude acest lucru...

Adonis povesti cum surprinsese cursa întinsă doamnei Hamilton şi cum îi trimisese un bileţel la hotelul „Ritz“, îndemnînd-o să nu se dezbrace cînd va fi în casa fachirului.

Tom Sincler simţi o uşoară roşeaţă urcîndu-i în obraz şi plecă ochii: în acel moment, el se simţea în stare de inferioritate faţă de pickpocket, căci luase parte la complotul împotriva unei femei, el, omul de inimă, chemat să apere tradiţiile de cavalerism al compatrioţilor!

Primise o lecţie usturătoare de la un simplu bandit, fiu de bandiţi şi nu-i venea să-şi ridice ochii din pămînt. Medita:

„Caracterul unui individ nu este în funcţie de funcţia socială pe care o îndeplineşte individul. Treptele sociale nu reprezintă scara valorilor morale!“ conchise el, dezarmat, renunţînd să-l mai împuşte pe David Pickleston, fericit că nu-l arestează acesta pe dînsul. (Nu ştia, bietul Tom Sincler, că se va întîmpla şi lucrul acesta, chiar în aceeaşi zi!)

Fostul arap nu înțelegea procesul sufletesc al detectivului, nici cioc-nirea de sisteme cosmogonice din capul său.

— Tom Sincler, poți să mă execuți imediat, fiindcă n-am nimic de scris părinților mei! Nu i-am văzut de ani întregi, nu știu dacă mai trăiesc și-i reneg cu tot disprețul!

— S-o scurtăm, David Pickleston. Dacă ți-ai vedea părinții, i-ai recunoaște?

— Desigur!

— Ai depune împotriva lor?

— Ba bine că nu!

— M-ai ajuta să-i arestez?

— Încearcă-mă și-ai să vezi!

— David Pickleston, crezi în metempsihoză?

— Aș crede, dac-aș ști ce este...

— Metempsihoza e transmisiunea sufletelor. Tu, care-n altă viață ai fost un porc, un măgar și-o maimuță, ai putea deveni un cetățean onorabil. Primești?

— Primesc!

— Ei bine, atunci sufletul meu de polițist să treacă în sufletul tău de pickpocket!

— Tom Sincler, dumneata care-n altă viață ai fost heruvim, ciocîrlie și turturea, ești o vulpe bătrînă. Sufletul dumitale să treacă într-al meu. Iți dau cuvîntul meu de spărgător că dacă mă scapi de scaunul electric te ajut să scarpini pe tăticu și pe mămica!

— *All right!* conchise Tom Sincler, lăsînd să-i cadă mîna înarmată.

Cei trei agenți ieșiră din cămăruța în care locuia Adonis.

— Percheziția s-a făcut, domnule inspector, n-am găsit nimic interesant...

— Încadrați pe domnul și așteptați-mă jos!

Agentul care păzise toată vremea pe detectiv se apropie de el și-i șopti:

— Ei bine, Tom?!

— Nu încă!

— Nu-l căutați pe David Pickleston?

— Ba da. Cu ajutorul lui vom prinde și pe ceilalți. Fii cu ochii-n patru. La revedere, pe diseară, la „Tavernă"...

— Pe diseară, Tom!

Tom Sincler strînse — mai mult mîngîie — mîna albă și frumoasă a agentului mustăcios, care nu era altul decît Adelaida Protopopovna Baltazarovici deghizată.

Rămas cu Tom Parker — cei patru polițiști coborau scara ducînd pe David Pickleston — Tom Sincler îi spuse:

— Ai avut o zi agitată — dar mi-e teamă că noaptea va fi mai agitată... In orice caz, fără supărare, nu-i așa?

— Servitorul dumitale! se înclină Allen Preston, încîntat c-a scăpat atît de ușor, deși chestia datoriilor și-a colierului nu fusese încă rezolvată, deși amenințarea lui Boby Hamilton atîrna asupra capului său ca sabia lui Damocles.

(Comparația nu este a noastră, e a lui Tom Sincler, care avea o

solidă cultură clasică şi se transpunea în sufletul lui Allen Preston.)

Fachirul strînse mîna prietenească ce i se întindea, iar detectivul ieşi, după ce aruncase o privire semnificativă asupra mantiei înstelate,aruncată pe divan, chimonoul care va continua să joace un rol important în cursul povestirii noastre.

XIV. SE STRICĂ VREMEA...

Întîiul act al acestei piese s-a încheiat cu prinderea lui David Pickleston.

Ar fi normal ca actul al doilea să se termine cu arestarea unuia din autorii zilelor sale, iar al treilea cu a celuilalt autor. Să nu ne mirăm dacă nu se va întîmpla tocmai aşa, să nu vă surprindă dacă, la un moment dat, îl veţi vedea pe însuşi Tom Sincler prins în capcană, dacă nu asasinat...

Acest al doilea act va urma foarte curînd, mai puţin interesant, ce e drept, decît al treilea, dar plin de peripeţii şi el.

Poliţistul va reuşi să pună mîna pe Harry şi Malvina Pickleston sau va cădea el însuşi în cursa pe care le-a întins-o?

Iată întrebarea!

Un detectiv american poate fi foarte bun filosof şi atlet, un iscusit transformist, un om de curaj şi de fantezie, dar nici banditii Statelor Unite nu se lasă mai prejos. Ei au dat dovezi că ştiu să se deghizeze ca nişte actori consumaţi, să boxeze şi să lupte ca japonezii, ducînd la perfecţie faimosul *jiu-jitsu*.

Dacă stratagemele lui Tom Sincler i-au reuşit să pună mîna pe David Pickleston nu înseamnă că va veni de hac, aşa de uşor, şi părinţilor acestuia.

Numai în melodrame viciul este pedepsit şi virtutea recompensată, numai autorii de romane senzaţionale fac pe detectivul favorit să iasă învingător din toate încercările. Bineînţeles însă că nu ne vom lăsa mînaţi de goana după originalitate, răsturnînd lucrurile, contrariind aşteptările cititoarelor şi dînd finaluri paradoxale unei povestiri autentice.

Cronicari imparţiali ai unor fapte care s-au petrecut aievea, vom înşira evenimentele aşa cum au decurs, fără nici o părtinire pentru cele două tabere intrate-n luptă, banditii şi poliţistul.

Ochelarii negri ai miliardarului Boby Hamilton au prezis, întotdeauna, furtună. El nu-i pune decît atunci cînd cerul de vară e arzător din cale-afară. Din moment ce şi Tom Sincler a arborat acest paratrăsnet solar, înseamnă că vraja a fost dublă, că norii se vor acumula în cantităţi resptctabile, bine aprovizionaţi cu tunete, fulgere şi apă.

Intr-adevăr, înserarea acelei frumoase zile de iunie fu întristată de un zid de plumb care se ridica între Arcul de Triumf şi amurg.

Glorioasa apoteză finală a lui Phoebus-Appolon — e numele pe care Tom Sincler îl dădea părintelui nostru, soarele — fu suspendată în acea zi, spre dezolarea miilor de admiratori ai Cîmpiilor-Elyzee

pariziene.

Un vînt umed, cu miros de fîn plouat, de pădure muceg㠹 venea de pe colinele Senei, dinspre Longschamps și Mont Saint-Valérien, un vînt amețitor care-mpingea de la spate și ajuta norilor să urce vertiginos, în vreme ce cu o repezeală egală, limuzine, taximetre și motociclete se reîntorceau în Paris, ducînd la adăpost pe cei înfricoșați de furtună. Ofensiva cerească începu. După un bombardament de mare calibru, urmă o imensă mitraliere cu grindină, în timpul căreia orașul răspundea platonic, aprinzîndu-și becurile.

La ora 7 și jumătate, zidul de plumb crăpă la bază, lasînd să se vadă, pe o largă fișie orizontală, roșul aurit și tragic al asfințitului care, după zece minute, se stinse de la sine, fără să mai aștepte noile rezerve de nori ce se ridicau din pămînt, asemeni cortinelor teatrelor antice.

Era noapte bine. Ca oricărei reprezentații, furtunii îi stă mai bine nbaptea. Luminînd contururi de nouri — năluciri de bizare continente, proiecțiuni cerești ale unor nedescoperite Americi —, fulgerele erau atît de dese și de lungi, încît păreau acum fulgere numai pauzele negre dintre ele.

Întregul orizont, întreaga boltă căptușită cu tuci erau un imens incendiu violet și alb, deasupra clădirilor, turnurilor, arcurilor, monumentelor, care, luminate brusc și parțial, căpătau aspecte noi, inedite.

Intermitențele, secundele de haos dintre fulgerele colorate și prelungi creau tenebre sinistre, fulgere negre pe care abia le suportai, așteptînd să se aprindă văzduhul, cît mai repede, să înceteze acel întuneric activ și dramatic.

În pîlpîiri și sfîrîituri pripite, norulețI se rupeau din grupul principal și goneau în vînt ca niște năframe sfîșiate, ca niște dantele arse, ca baniere ori flame zburate din vîrfuri de turn, peste creneluri și arcade, în miros aprins de praf de pușcă.

Tunetul era foarte departe, cu toată apropierea spectacolului.

La un moment dat, începu să plouă orizontal.

Cascadele cădeau violent, compact. In zadar căutai lichide ce leagă cerul de pămînt, în ploile obișnuite, firele dese pe care focul trăsnetului le încinge și le preface în argint topit, fier înroșit sau rîuri de perle. Lichidul se prăbușea în tone, ca din uriașe butoaie desfundate, fără măsură, fără ritm, fără armonie, fără acel răpăit egal și amplu al frumoaselor ploi de vară. Ceva grandios și dezechilibrat se petrecea acum, o furtună de bărăgan, nu de metropolă arhitectonică.

Rezerve necontenite escaladau înălțimiie și, după trei ore deluviene, ploaia avea impetuozități de debut, iar bubuiturile care se apropiau anunțau forțe noi, ofensive proaspete, irezistibile.

Abia pe la ora 11 își găsi furtuna forma ei obișnuită, așternîndu-se pe tunete care urmau, cu exactitate, fulgerelor, pe trăsnete cu zigzagul biblic și rezonanțe pline, în etaje.

În lungi zăbrele oblice și dese, ploaia zidea ferestre de-nchisori, frîngea de asfalt bastonașe de cristal, prefăcîndu-le în bășici și aburi, la cîțiva milimetri deasupra solului, iar pîrîiașele ce adunau această

minusculă feerie lichidă alergau zvelte și disciplinate spre canaluri. Așternută astfel, în tiparele ei milenare, această primă zburlire a verii urma să țină întreaga noapte, maiestuos și sigur.

Parisul era pustiu. Numai în jurul „Tavernei Chineze" o stranie forfoteală de oameni, sub mantale și glugi de piele, anima ciudat acel colț al orașului. Vreo două duzini de agenți, comandați de Tom Sincler înconjurau casa, se postau în locuri de observație, se introduceau, prin uși secundare, în imobil.

Alții erau rezemați de balustrada cheiului, iar cîțiva pîndeau pe pluta lui Tom Sincler, trasă foarte aproape de mal și legată, prin scări de frînghie, cu parapetul.

Inspectorul de poliție pregătise un întreg arsenal de luptă, căci pusese la cale, pentru noaptea aceasta chiar, captura periculoaselor fiare, urmărite de atîta vreme.

Pentru edificarea lectorului, vom spune că nici printre clienții „Tavernei Chineze", nici printre servitorii lui Li-Fung, nici printre artiștii care se perindau de un an și mai bine nu se aflau cei doi bandiți căutați de Tom Sincler.

Poate că vestitul polițist, încăpățînîndu-se să-i găsească acolo, știa mai multe decît noi, sau, poate, se înșela, pur și simplu, cum v-ați înșelat și d-voastră un moment, crezînd că Boby Hamilton, Regele vacsului, nu e decît numele de împrumut al lui Harry Pickleston, sau că Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker, era fiul perechii blestemate.

După cum am dat de David sub negreala lui Adonis, tot așa vom descoperi, în curînd, și pe Malvina și Harry; după cum v-am mai spus o dată, i-ați întîlnit, sub altă înfățișare, în primele capitole ale acestei istorisiri.

XV. „TAVERNA CHINEZĂ"

Ploaia aceea violentă picase de minune, căci împiedica pe clienți să viziteze cabaretul. Tom Sincler n-avea nici un interes să dea o reprezentație polițistă americanilor veniți să petreacă în „Taverna Chineză". Era mult mai bine să se lucreze cu discreție și prompt. El instalase, de altfel, un agent în uniformă care să întoarcă din drum taximetrele ce s-ar fi oprit acolo, anunțînd pe noctambuli că, din pricina furtunii, spectacolul și consumațiile erau suspendate în seara aceea.

Cabaretul se deschidea, de obicei, la miezul nopții. Abia atunci soseau artiști, iar clienții mai tîrziu. Tom Sincler și doi companioni se prezentară mai devreme, sub balaurul de fier dantelat ce lumina cu roșu și verde intrarea. După sonerii prelungite, detectivul începu să bată cu măciulia bastonului în ușa tavernei. Nici un răspuns. Li-Fung n-avea poftă să deschidă.

Cum, însă, servitorul chinez care parlamentase cu inoportunii anunță pe patroni că e Tom Sincler, aceștia înjurînd printre dinți, își făcură un glas de miere și se repeziră singuri să deschidă. Ei poftiră pe detectiv înăuntru. Susur-de-Izvor, o femeie voinică, de aproape

șaizeci de ani, care nu o dată își pălmuia bărbatul, la supărare, era foarte politicoasă cu restul muritorilor. Cerînd scuze lui Tom Sincler, îl lăsă în seama lui Li-Fung.

— Nu sînt îmbrăcată... Soțul meu o să vă țină de urît!... anunță Wing-Taï-Pu într-o perfectă limbă americană, pe care o învățase la New York, unde trăise ani întregi. Urmat de Boby Hamilton, inspectorul de siguranță intră la braț cu un necunoscut. „La braț" e un fel de a vorbi, căci tînărul negru care-l însoțea era legat de brațul stîng al detectivului cu două curele bine încheiate.

David Pickleston, căruia, peste zi, Tom Sincler nu-i permisese decît să îmbrace un costum obișnuit în locul smochingului negru și-al șalvarilor verzi, era agățat așa, de-aproape șase ore. Trebuia să-și potrivească pașii și dorințele după ritmul indicat de celălalt.

Această poziție incomodă îl enerva, îl exaspera. Nu știa ce urmărește blestematul de polițist, purtîndu-l cu el în toate părțile, silindu-l să-și potrivească mersul în măsura sa și să nu facă decît mișcările impuse de el.

— Poftiți aici! îi invită Li-Fung, cu behăitul său de căpriță amabilă, arătîndu-le o masă retrasă, luminată de o singură lampă. Nu trebuie să se vadă lumină, din stradă. Cabaretul chinez doarme pînă la miezul nopții, după cum luna răsare pe muntele Si—Sin, după ce soarele a apus în dosul colinelor Cirip-Cirip!

Li-Fung le oferi spre mîncare cîte un cuib de rîndunică, ceea ce Tom Sincler refuză cu energie, temîndu-se să nu fie de pupăză.

El ceru trei limonade, insistînd ca lămîia să fie tăiată și stoarsă în fața lor. Doi chelneri chinezi executară ordinul cu mare grabă, fugind de colo pînă colo, cu pași mărunți și cu mici chiote de supunere și gingășie.

Tom Sincler ședea pe un scaun lipit de-al lui David Pickleston, care dădea semne de vădită nemulțumire.

— Ce e, suflete, de ce n-ai odihnă? îl întreba detectivul, binevoitor.

— Eu nu-nțeleg cît o să mai țină gluma asta, Tom Sincler?! De șase ore mă porți așa, legat de d-ta. Înțelegi, asta nu-mi prea convine!

— Ne convine sau nu în mod egal la amîndoi, iubite Adonis!... zîmbi detectivul. Nu-mi poți răpi plăcerea de a te ști lipit de sînul meu... De cînd umblu după tine, ticălosule!

Apoi, adresîndu-se lui Boby Hamilton, care ședea, abătut, la alt colț al mesei, încearcă să-l înveselească.

— Te uiți la noi, domnule Hamilton? Noi sîntem frați siamezi. Detectivul și spărgătorul. Poliția și crima. Nu putem trăi unul fără celălalt. La mii de kilometri, sîntem legați unul de altul. Dacă te țin așa de strîns de mine, scumpul meu Adonis, o fac pentru plăcerea filosofico-estetică de-a realiza, de-a prelungi un simbol. Cînd voi mai avea, oare, acest prilej?...

Tom Sincler expuse o-ntreagă teorie a dificultății muritorilor de a pune față-n față forțele care conduc omenirea, insistînd asupra faptului că nimic nu e mai departe de un lucru decît ceea ce decurge din acest lucru.

Dar nici Regele vacsului, nici sclavul uns cu vacs — al cărui nume

Tom Sincler evita să-l pronunțe în acest local — nu păreau că gustă, în mod special, teoriile detectivului, fiind preocupați de propriile lor probleme.

David Pickleston ar fi vrut să se vadă liber. Boby Hamilton era îngrijorat de dispariția scumpei sale Ida, care nu mai dăduse semne de viață de cînd părăsise apartamentul lui Jim Parker. Nerăbdător să afle, prin Li—Fung, de urma ei, miliardarul n-avea spiritul destul de predispus spre considerațiuni de ordin general.

XVI. O LIMONADĂ SUSPECTĂ

Profitînd de faptul că Tom Sincler scotea pe omul legat de el să ia puțin aer sau să-și spele mîinile pe culoarul din stînga, în fund, Boby Hamilton chemă pe Li-Fung și-i spuse:

— Poftim zece franci. O să avem nevoie de d-ta în noaptea asta. Te rog să ne dai tot concursul și te vom răsplăti din belșug. Deocamdată, spune-mi: ți-aduci aminte de o dansatoare, Ida?

— Ida... Cum să nu!... Arlette Leblond... Excelentă fată! Am pierdut-o... S-a măritat cu dobitocul de Boby Hamilton, Regele vacsului!

— Regele vacsului nu este așa de dobitoc, Li-Fung, cum îți închipui! replică miliardarul jignit că n-a fost recunoscut numaidecît, cu toate că mai fusese de cîteva ori în acel local, cu diferiți prieteni din New York și cu Ida, chiar. Dacă te-ai fi uitat pe vreo cutie „Myosotis", ai fi văzut chipul meu pe capac!

— Spirite cerești, venerate Confucius, trăsniți-mă! exclamă Li-Fung, ridicînd mîinile și tîrîndu-se pe podele. Lumina verde ți-a schimbat fața și nu te-am recunoscut. Iartă-mă, Mister! Iartă-mă!

— Fără supărare, Li-Fung, îl consolă Boby. Te rog să-mi vorbești tot așa de deschis și de-acum încolo. Spune-mi, Idei îi plăcea mult să danseze aici?

— O, da! A plîns cînd ne-a anunțat că se mărită. Celelalte fete o-ncurajau, îi spuneau c-ar trebui să sară-n sus de bucurie, că un bărbat miliardar nu se găsește pe toate drumurile. Mă rog, tot ce vorbesc dansatoarele, în asemenea ocazii!

Cu ochii umezi, bătrînul chinez, împreunîndu-și mîinile, rugă pe Regele vacsului să-i spună dacă doamna Hamilton s-a mai gîndit în lunile din urmă la prietenii ei, la taverna unde fusese atît de iubită.

— Nu ne-a uitat?

— Nu, Li-Fung. Mi-a vorbit de multe ori de d-ta, de cabaretul ăsta, de camaradele ei. Uneori, îmi spunea cu melancolie: „La ora asta se aprind lampioanele în taverna lui Li-Fung. Luthul începe să răsune, dansurile pornesc... cîntece și glume umplu văzduhul!...

Boby Hamilton scoase un suspin involuntar. Li-Fung îl privi cu duioșie.

— Să mă iertați, Mister, dar vorbiți de d-na Hamilton cu oarecare părere de rău... nu cumva...

— M-a lăsat, Li-Fung. m-a lăsat! izbucni Regele cremelor de ghete,

nemaiputînd să se stăpînească. Azi-dimineață era în casa mea, iar acum...

— A plecat?

— Da. Azi, la ora 5 și jumătate. Mi-a spus că-și reia libertatea și seara n-a mai venit la masă. Am căutat-o pretutindeni. Iată-mă la dumneata. Tot mi se pare că o să vă vină aici, chemată de glasul amintirilor!

— Ce bucurie ar fi pe noi toți, dac-am revedea-o!

— Și eu aș fi fericit, Li-Fung! Aș convinge-o, poate, să se reîntoarcă!...

Dialogul sentimental dintre chinez și american fu întrerupt de intrarea perechii Tom Sincler și falsul arap.

Acesta nu părea încîntat de mica excursie făcută. Își pusese în gînd să-l plictisească pe detectiv cu nevoia de a se duce mereu afară, de a se deplasa necontenit, doar-doar se va hotărî celălalt să-l dezlege. Dar blestematul de polițist nu părea deloc stînjenit.

— Vreau să-ți impun prezența mea, Adonis, vreau ca tot fluidul din mine să treacă-n tine, să mă ai în piele, cum spun francezii. După ce voi avea convingerea că am gonit din tine maimuța și porcul ancestral...

— Ca să treacă libelula și turtureaua! îl întrerupse David, rînjind galben.

— Exact! După ce mă voi fi convins că orice tentativă de fugă a pierit din tine și că te-ai purificat de toate amintirile diverselor tale metamorfoze, inclusiv cea de spărgător și de valet negru — după ce voi simți că ești plin de Tom Sincler, ca de-o beție de morfină — îți voi da drumul, scumpul meu Adonis! Mai mult: te voi face colaboratorul meu cel mai prețios, un *alter-ego!* Deocamdată, îmi dai voie să-ți ofer o citronadă?

Îi arătă paharele puse pe masă și băură cîteșitrei, spre marele dezgust al lui Boby Hamilton, care, american sută la sută, nu înțelegea să stea la masă și să-și ciocnească paharul cu un negru, fie acesta numai înnegrit, iar nu un arap veritabil.

La rîndul său, David Pickleston nu era dispus să aprecieze nici spiritul, nici înțelepciunea inspectorului de poliție.

— Aș prefera să mă dai pe mîna justiției, să sfîrșim odată, protesta el. Cum o să mănînc, cum o să mă spăl, legat de dumneata?

— Cu mine-n brațe, păunașule! Nani! Nani! De ce te strîmbi?

— Limonada asta are un gust grețos!

— Protestez! strigă Li-Fung cu vocea lui pițigăiată. Limonada mea e de cea mai bună calitate, a fost preparată chiar în fața d-voastră.

— Li-Fung are dreptate, interveni Tom Sincler. Și eu o găsesc excelentă, dar dacă lui Adonis nu-i place, îl vom duce s-o dea înapoi, să-i treacă greața. In fundul culoaruluiț la stînga, nu-i așa? *Après vous, mon cher!* încheie detectivul, punîndu-se, cu grație, la dispoziția lui David, care găsise un nou prilej să-l deranjeze.

Profitînd de lipsa celorlalți, Boby Hamilton continua să-l descoase pe chinez:

— Ia spune-mi, prietene, aveai d-ta pe vremuri, un dansator, Cellino... Ce s-a făcut?

— Îl am și acum. Vine după miezul nopții.

— Astă-seară o să vină?

— Desigur. Cellino e un băiat foarte serios. N-a lipsit niciodată. Vine la timp și pleacă cel dîntîi. Iată un artist de mîna-ntîi.

— Dar ștrengărița de Miss Dorothy?

— Excelent copil.

— E cea mai bună prietenă a soției mele. Poate ne va spune dînsa unde e scumpa mea Ida!

Tom și David intrau în pas militar, țepeni, unul lîngă altul. Buzele roșii ale arapului schițau o strîmbătură, iar detectivul surîdea, paternal.

— Li-Fung, n-ai cumva o pană de păun sau de pasărea-paradisului?

— De unde să le scot, domnule inspector?

— Ai dreptate. Nu trăim în paradisul asiatic, ci într-un oraș modern, prozaic... Mă mulțumesc, în cazul acesta, cu o simplă pană de găină.

—?

— Aș dori să gîdil puțin omușorul camaradului meu alăturat, căruia citronada îi stă ca o șopîrlă acră în gîtlej și n-o poate reda libertății. Stau la dispoziția d-tale, scumpul meu frate siamez, oricînd. *Après-vous, s'il vous plaît!*

XVII. ÎN LEGĂTURĂ CU PROVIDENȚA

Dar Adonis renunță să mai iasă pe culoar, la stînga, văzînd că toate sforțările sale de a-și exaspera tiranul erau inutile.

— Crezi în providență, suflet rătăcit? îl întrebă Tom.

— Aș crede, dac-aș ști ce este...

— Îți voi explica altă dată. Ei bine, providența a vrut să fii servitorul negru al unui fachir, căci dacă ai fi fost alb, tatăl tău, cu care vei fi pus față-n față foarte curînd, te-ar fi recunoscut imediat, s-ar fi trădat, ar fi șters-o, văzîndu-te cu mine. Așa, îl vei recunoaște numai tu și-mi vei spune, dacă, într-adevăr, e el. Cît despre iubita-ți mamă, va fi ceva mai greu s-o identifici, căci are un aspect exotic și venerabil, de care sper că o vom dezbăra chiar în noaptea asta!

Li-Fung se reîntorcea, surîzător, ținînd cu grație, între două degete, o pană de cocoș, smulsă din chivăra unui artist, care făcea pe șeful unui trib de Piei-Roșii. El oferi pana lui Tom Sincler, care o primi și o ținu între degete cu același gest prețios. Intinzînd pana de cocoș mîinii stîngi a lui David (dreapta acestuia era paralizată de curelele care o strîngeau), Tom Sincler luă atitudinea unui cavaler ceresc, în fața unei mici prințese de neam străvechi. In același moment însă, detectivul tresări. In vreme ce afară se descărca un trăsnet prelung, un domn voinic, foarte elegant, cu barba neagră și cu ochelari colorați intră. Personajul, în frac, avea mișcările greoaie, vulgare; era însoțit de o femeie mică, îmbrăcată în văluri de mătasă, ca nobilele indiene.

Aceste văluri o acopereau toată; un alt văl, tivit cu aur, cobora pe frunte, pînă lîngă ochi. Cei doi vizitatori se așezară la un colț opus al mesei unde luaseră loc Tom, Boby și Adonis; femeia ședea cu spatele la dînșii. Se vedea numai chipul brun, măsliniu al omului cu barba foarte neagră, un fel de nabab persan. Scoțîndu-și ochelarii, străinul descoperi o frunte îngustă peste care se împreunau două sprîncene foarte groase și negre. Tom Sincler le recunoscu.

Li-Fung se repezi să-l servească — niște clienți de seamă trebuie serviți întotdeauna! — cu exces de amabilitate.

Fără să piardă din ochi grupul cel nou, detectivul continua să zeflemisească pe David, în indiferența lui Boby Hamilton.

— Fiu al rasei Pickleston, nici o fibră a sîngelui tău nu tresare în acest moment?

— Nici una! răspunse David, polițistului, fără să înțeleagă întrebarea.

Ca și lui Boby Hamilton, tot așa și lui David Pickleston puțin îi păsa de acei străini ciudați, care bravaseră furtuna, ca să bea o sticlă de șampanie în „Taverna Chineză".

Preocupat de gîndul regăsirii frumoasei și tinerei lui soții, Regele vacsului consulta, mereu, ceasornicul; era exasperat că minutele treceau foarte încet și nici un artist, din cei așteptați, nu sosise încă. Dar mai era vreme.

Anunțată de un serv pitic că au sosit oaspeți noi, necunoscuți, în local, Wing-Taï-Pu, zisă Susur-de-Izvor, sosi și dînsa, maiestuoasă și superbă, sub chimonou, făcînd reverențe bogatului asiatic. Nababul măsliniu își mîngîia barba, privind cu aerul unui nou-venit plin de curiozitate lampioanele și decorațiunile cabaretului, în care nu luminau decît cele două lămpi ale meselor ocupate; restul era cufundat în misterioasă penumbră.

Nu știm ce va fi gîndit Tom Sincler despre cei doi vizitatori nocturni. Era, însă, curios că ei pătrunseseră în local, cînd agenții postați la ușă aveau ordinul să nu lase decît pe artiști.

Clienții necunoscuți nu fuseseră anunțați că, din pricina marii ploi, cabaretul va fi închis în acea noapte?

Cu un surîs enigmatic la colțul gurii voluntare, Tom Sincler își continua dialogul cu Adonis, în indiferența miliardarului.

— David Pickleston, regret un singur lucru: că nu te-ai făcut polițist. Ai o inteligență de o calitate mai aleasă ca a borfașilor de rînd. Ca detectiv, ai putea face mult mai mult bine societății decît îți faci personal, ca spărgător. Și-apoi, ai un suflet de elită. Ai salvat o femeie. M-ai umilit pe mine, care eram gata s-o pierd. Unul din motivele pentru care te țin strîns legat de mine este și amintirea aceasta. Caut pocăința. Vreau să te simt pe inima mea, greu ca o remușcare...

Negrul de contrabandă nu se lăsă nici el mai prejos, căci replică filosofului de la Boston:

— Și eu regret din toată inima, Tom Sincler, că-n loc să te faci polițist nu te-ai făcut pickpocket. Cu inteligența d-tale, ai fi cîștigat milioane. Ca detectiv, cîștigi prea puțin. Societatea nu te răsplătește după cum meriți!

— Poate că mai e vreme! insinuă Sincler.

— Pentru mine, vai, nu mai este vreme să mă fac polițist! oftă David.

— Nu se știe! Multe s-au mai întîmplat. Dacă nu te-am predat comisarului pîn-acum înseamnă că aveam un scop. Sînt în stare să te scot basma curată dacă-mi dai pe mînă pe șefii bandei cu care ai operat la Philadelphia... pe părinții tăi...

Și Tom Sincler aruncă o privire piezișă spre masa cealaltă.

— Jur pe șalvarii lui Mahomed — fiindcă pe orice lucru serios aș jura, nu m-ai crede — că n-am lucrat niciodată cu banda din Philadelphia! N-am omorît pe nimeni! Mi s-au atribuit crime pe care nu le-am făcut! Am fost condamnat la moarte pe nedrept! Voi ști cum să mă răzbun pe cei care au lăsat să se creadă că erau ale mele omorurile săvîrșite de ei!... protestă David, cu un mare accent de sinceritate în glas, punctînd cu o lovitură a pumnului stîng masa, fiecare frază din această patetică tiradă.

— *All right!* aprobă Tom, prinzînd cu mîna dreaptă stînga spărgătorului. Te voi face agent de Siguranță. Obligația e luată din amîndouă părțile. Martor ne e Mister Boby Hamilton!

— Domnii mei, tîrgul acesta mi se pare foarte original, dați-mi voie să mă îndoiesc de eficacitatea lui!... interveni miliardarul, care constatase, cu un oftat, privindu-și ceasornicul, că mai erau patruzeci de minute pînă la miezul nopții. Tom Sincler, nu ți-e teamă că domnul acesta, odată liber, o va lua la sănătoasa?

Ofensat, David Pickleston măsură pe miliardar!

— Dumneata nu cunoști cuvîntul de onoare al pickpocketilor, domnule Hamilton!

— Dacă David Pickleston a bătut palma cu mine, înseamnă că știe ce vrea. In duelul nostru, eu am fost cel mai tare.

— Recunosc cu lealitate c-am fost învins și mă supun! completă David. Cînd mi se oferă asemenea situație, de ce-aș refuza? Ce pot să fac la Paris, unde am tras pe dracul de coadă ca valet al unui fachir? Furturi și spargeri? Dar eu nu știu să mă lupt decît cu poliția Statelor Unite, cum m-aș putea măsura cu francezii? Tom Sincler, este o mare mîndrie pentru mine să am asemenea stăpîn!

Cei doi colegi își strînseră, cu efuziune, mîinile libere.

— Ne-am înțeles! Te numesc subagent special. Te vei numi Bordeaux 333.

— Mulțumesc. Bordeaux 333. Dar cartea de polițist?

— O vei avea numaidecît. Deocamdată, ține fluierul! Domnule Hamilton, contăm pe discreția d-tale.

— Nu mai încape îndoială. Dar vă mărturisesc că nu mai înțeleg nimic!

— Nici azi n-ai înțeles nimic din ceea ce s-a petrecut în casa lui Jim Parker, dar cred că-n noaptea asta se vor lămuri multe. Am venit aici să dăm de urma doamnei Hamilton și-a colierului. Dacă pleci cu amîndouă ești mulțumit?

— Încîntat! Mai ales că soția mea e complet nevinovată.

— Să zicem. Lucrul acesta, în orice caz, nu l-aș putea jura pe onoarea mea de polițist.

— Scumpa mea Ida nefiind goală în braţele fachirului, adulterul n-a putut fi constatat. N-am nici un motiv de divorţ.

— Părerea mea este că Adonis, fostul arap al fachirului, ne-ar putea spune dacă doamna Hamilton era sau nu metresa lui Jim Parker.

— Vă înşelaţi! protestă noul agent, afiliat poliţiei franceze.

Ca spărgător v-aş fi putut trăda secretele fostului meu patron. Ca detectiv, însă, onoarea mi-o interzice!

— În cazul acesta, — hotărî inspectorul—, îţi ridic, pentru moment, delegaţia de subagent secret. Adu fluierul! Aşa! David Pickleston, te-am degradat! Eşti un simplu pickpocket. Ai să ne spui dacă doamna Hamilton avea sau nu relaţii cu Jim Parker!

Miliardarul interveni cu vehemenţă:

— Domnule Pickleston, onoarea îţi dictează să rămîi în rolul dumitale de poliţist şi să fii gentilom, ca orice poliţist!

Cavalerismul lui Adonis îşi găsi maximum de expresie într-o frază sublimă, punctată cu lacrimi:

— Tom Sincler, din moment ce m-am ridicat pe scara valorilor morale, nu mă poţi sili să mă cobor din nou în mocirla societăţii! Ar fi inuman!

— Bravo, Adonis! replică detectivul. Am vrut să te-ncerc şi m-am convins că eşti într-adevăr un om de onoare! Poftim fluierul! Bordeaux 333!

— Mersi! Bordeaux 333! răspunse David Pickleston care-şi simţea în jurul frunţii o aureolă de divinitate. Boby Hamilton iradia şi el de-o fericire celestă, savurînd deliciile incertitudinii de-a fi sau nu încornorat.

Tom Sincler îi aduse la realitate pe amîndoi:

— Domnii mei, toate aceste consideraţiuni cavalereşti vă onorează, dar cum nu ne aflăm la Academia de Ştiinţe Morale, ci în taverna mult veneratului Li-Fung, s-o scurtăm!

Noi am venit aici să descoperim un colier de perle şi să redăm societăţii pe onorabila doamnă Hamilton. Auziţi? Această sonerie, aceste bătăi violente în uşă vestesc începutul comediei. Să fim gata. David Pickleston, să trecem alături, să-ţi iscălesc cartea de poliţist şi să ne deghizăm. Domnule Hamilton, în interesul cercetărilor noastre, vino şi dumneata cu noi!

N-apucase Tom Sincler să stingă lampa şi să intre în camera vecină, că un alt bec se stinse în local: nababul persan sau indian şi femeia asiatică ce-l acompania întoarseră şi ei nasturele lampionului. Boxa lor intră în umbră; cei doi clienţi exotici nu se mai vedeau... Afară, tuna şi ploua cu găleata.

XVIII. UNDE VEDEM PE CELLINO

Cu toate furtunile care intimidau cîteodată clientela, luna iunie era cea mai rentabilă pentru Li-Fung. „Taverna Chineză“ îşi recruta majoritatea oaspeţilor printre americanii de nord. Ei plecau din Noul

Continent pe la sfîrșitul lui mai, ca să părăsească Parisul după 14 iulie.

Explicațiunea acestor migrațiuni estivale, Tom Sincler o găsea în faptul că omul este un animal agricol, vegetal. Glasul strămoșilor care au locuit în păduri se deșteaptă în individul modern. Piatra, fierul și asfaltul orașelor încinse de canicula trezesc în noi nostalgia umbrei verzi a codrilor, răcoarea parfumată a vegetațiilor pierdute.

Ceea ce-i atrage pe yankei spre Paris nu sînt dantelele de piatră cenușie a catedralelor, nici faimoasa viață de noapte pe care-o pot găsi atît la New York cît și la Berlin. Colinele împădurite ale Franței, codrii ei adînci, iată ce-i recheamă, cu mii de brațe înflorite, de dincolo de imensitatea Oceanului.

Cînd legiunile de soldați americani debarcau pe pămîntul vechi al Europei, piepturile tinere ale noilor aliați se umflau de aerul pur, strigăte de admirație izbucneau în fața armatei de stejari seculari sau de mesteceni delicați, umbrind drumurile, ce-i duceau, într-un singur elan, spre Frontul Nord-Est. Odată setea vegetală potolită, odată astîmpărat instinctul atavic, locuitorii Noului Continent pot gusta farmecele calme ale unei bătrîne civilizații. Dar fără pădurile ei, Franța n-ar fi paradisul visat de oamenii mașinilor, ai palatelor zgîrie-nori, ai podurilor de fier, care trec peste ape triste, tulburi, cenușii, unsuroase, lipsite de acel verde campestru, pe care fluviile Franței, începînd cu Sena, îl rostogolesc chiar în inima orașelor, printre ziduri de granit.

Și nu se știe dacă, în marele război, America n-ar fi trecut de partea Germaniei, dacă Germania, în loc să se găsească pe un teritoriu arid, nisipos, ar fi populat colinele dulci și codrii milenari ai vechii Galii, pînă-n Finister și Bordeaux.

Semnînd cartea de subagent a lui David Pickleston, detectivul evoca ziua luminoasă cînd debarcase, împreună cu trei sute de camarazi la Bordeaux, ca să lupte în tranșeele Nordului.

Prin asociații de idei, numele acestui oraș, pe care-l scria pe cartea noului polițist, îl întinerea cu șaisprezece ani.

Emoția amintirii ar fi fost mai intensă, mai poetică, dacă loviturile din poarta cabaretului nu l-ar fi chemat la aprига realitate.

„Omul care bate așa e prea impetuos, ca să fie un american", se gîndea Tom Sincler.

Dar polițistul se înșela: omul care insista să intre era un compatriot, Allen Preston.

Ras complet, cu ochii albaștri, noul-venit devenea în fiecare seară foarte brun, își punea o mustăcioară neagră și mici cotleți, lîngă urechile cu inele de aur; nu l-ar fi recunoscut nimeni sub masca pasionatului partener al lui Miss Dorothy.

După cum doamnele din aristocrația americană nu recunoșteau în vrăjitorul Jim Parker pe însuși acela care le trimitea la acest vrăjitor, tot așa, noctambulii trimiși la taverna lui Li-Fung de către Allen Preston nu l-ar fi identificat, în ruptul capului, pe fiul ilustrului rival al lui Edison, sub costumul de dansator meridional.

Clienții „Tavernei Chineze" îl cunoșteau ca italian sau mexican; nu bănuia nimeni că Cellino era fiu al unui fiu glorios al Statelor Unite.

Foarte elegant în fracul său, cu capa pe umeri, cu clacul pe cap, cu mănuși albe-n mînă, și-n dreapta cu un baston cu măciulia de argint, Cellino venise mai devreme, dorind să vorbească fără martori lui Li-Fung. La insistențele sale, însuși patronul alergă să-i deschidă.

— Hei, ce elegant sîntem astă-seară!... Parc-am fi un gentleman care se duce la club! zise mult veneratul patron.

— Ai ghicit. Li-Fung! Mă duc la „Clubul Excentric", unde pot fi văzut în orice seară, de ani întregi, în compania celor mai distinși americani din Paris. Dac-am venit la ora asta înseamnă că se petrece ceva neobișnuit.

— Să cunoaștem și noi acel lucru neobișnuit! se piți găi chinezul.

— Li-Fung, fiecare om poartă o mască. Masca mea este a dansatorului Cellino. In realitate, mă numesc Allen Preston și sînt fiul marelui savant Fenimore Preston. D-ta care-ai trăit atîta la New York trebuie să fi auzit de el...

— Rivalul răposatului Edison?

— Exact!

— Eu sînt un gentilom cunoscut și stimat în cea mai aleasă societate. Dar sînt pe cale să pierd acest nume, să dispar din lumea bună, dacă nu-mi dai un ajutor...

— Cu plăcere, dar cu condiția să nu fie amestecată poliția. N-am văzut nimic — nu știu nimic — nu dau nici o mărturie!

— N-avea grijă. Ți-am adus, deunăzi, un colier de perle pentru care mi-ai dat 200 000 franci.

— Dacă face...

— Face mai mult, știi bine!

Li-Fung se uită împrejur, cu teamă. Amîndouă mesele care fuseseră ocupate adineauri erau întunecate. Aprinse. Nimeni. Se uită în salonașul de alături: văzu pe Tom Sincler, pe Boby Hamilton și însoțitorul lor negru. El caută din ochi perechea străină. Dar nici asiaticul voinic, cu barba neagră, nici femeia măruntă care-l însoțea nu mai erau acolo. Pe unde ieșiseră?

XIX. SUS MÎINILE!

Insistențele lui Cellino nu dădeau răgaz lui Li-Fung să-și ducă mai departe investigațiile mintale, privitoare la strania pereche dispărută.

— Colierul meu face mai mult, știi bine! El aparține soției unui miliardar. Soțul a aflat că e în posesia mea și mi-a spus că, dacă în 24 ore nu i-l dau înapoi, mă va denunța. Allen Preston va fi compromis pentru totdeauna. Așa mi-a spus.

— Și el are dreptate! behăi bătrînul. Știu ce vrei să-mi propui. Mi-ai adus 250 000 franci și vrei să-ți înapoiez colierul. Regret dar nu-l mai am aici!

— Să nu ne grăbim! îl întrerupse Cellino. In primul rînd, nu ți-am adus nici un franic, fiindcă n-am de unde, iar în al doilea rînd, colierul e aici, trebuie să fie aici! Cînd ți l-am încredințat, te-am rugat să-l păstrezi, căci l-aș putea elibera dintr-un moment în altul ... Să fim înțeleși!

Li-Fung, luat repede, începu să se codească:

— Scumpul meu Cellino, lucrurile astea eu nu le prea pricep ... Să întreb pe Susur-de-Izvor ... Poate să știe dînsa!

Susur-de-Izvor, libelula mea, ia poftim! miorlăi el, la ușa unei alte încăperi. Poftim aici, puțin! Celino are să-ți facă o propunere dulce ca un pui de rîndunică și armonioasă ca un acord de luth!...

Wing-Taï-Pu își făcu apariția. Ceremonios, Cellino îi sărută mîna bărbătească:

— Bună seara, doamnă! Trebuie să lucrăm repede. Am venit să-mi dați colierul!

— Cît ai adus?

— Nimic.

— Vrei să-ți dăm perlele fără nici o garanție?

— Da. Și nu numai atît! Imi veți da și două sute de mii de franci pe deasupra.

Li-Fung începu să rîdă, mărunt și subțire, bătîndu-și genunchii și palmele.

Wing-Taï-Pu, dimpotrivă, era încruntată.

— Ai înnebunit, băiete! ... protestă dînsa. De ce nu ceri opt sute de mii de franci, sau patruzeci de milioane sau cincizeci de miliarde ... e totuna!

— Atîta-mi trebuie, atît vă cer! răspunse Cellino, hotărît, aproape tăios. Știu că-i aveți! Trebuie să mi-i dați!

— Să zicem că-i avem. Ce ne dai în schimb?

— Cuvîntul unui om de onoare!

Li-Fung și cu Wing-Taï-Pu se uitară împrejur.

— Spune-i să poftească! zise femeia.

— Cine să poftească?

— Omul de onoare!

— Am spus cuvîntul meu, cuvîntul lui Allen Preston!

Wing-Taï-Pu nu înțelegea cine este Allen Preston.

— Fiecare om poartă o mască, draga mea, se crezu Li-Fung obligat să-i explice. Grațioasa mea undă murmurătoare, Cellino este masca unui om de lume!

— S-o poarte sănătos! se răsti Susur-de-Izvor. Eu nu văd unde vrea s-ajungă!

Allen Preston explică:

— Îmi trebuie colierul să-l dau înapoi stăpînului, îmi trebuie 150 mii franci să plătesc la „Excentric-Club“ și-mi trebuie 50 000 franci ca să joc, să cîștig toți acești bani. Astă-seară sînt inspirat. Vi-i aduc înapoi, plus cei 200 000 pe care mi i-ați împrumutat pe colier, plus jumătate din cîștig! Dacă nu-mi dați acești bani, îmi zbor creierii!

— Zboară-ți-i sănătos, puiule! Auzi vorbă, rînji Susur-de-Izvor.

— Da, — replică Cellino —, dar n-o să-mi trîntesc un glonte-n cap înainte de-a fi spus poliției anumite lucruri!

— S-auzim! ... exclamară într-un glas cei doi chinezi.

— Că-n Franța, traficul cu cocaină e interzis!

— Asta știe toată lumea! chicoti Li-Fung.

— Că poliția pariziană urmărește fumătoriile de opium, tripourile clandestine și negoțul de carne vie!

— Și asta o știe toată lumea! rîse, la rîndul ei, Wing-Taï-Pu.

— Că la Paris n-are nimeni voie să tăinuiască lucruri furate, să adăpostească bandiți, să aibă o casă plină de femei răpite și o pivniță unde putrezesc cadavre!

Li-Fung și Susur-de-Izvor se puseră pe un rîs convulsiv.

— Ha! Ha! Ha! Și asta știu copiii, darmite copoii poliției!

— Da, — urlă Cellino —, dar nu știe nimeni că există, la Paris, o casă unde se practică toate astea sub lampioane chinezești! Vreți acum să știți și numele acelei case? E taverna venerabilului Li-Fung.

La auzul acestui nume, cei doi bătrîni, ca și cum ar fi fost învoiți, săriră asupra lui Allen Preston.

Wing-Taï-Pu îl apucă de gît să-l sugrume, iar Li-Fung, strecurîndu-se între picioarele lui Cellino, încercă să-l răstoarne. In același timp, ei căutau să-l scoată de acolo tîrîndu-l spre o încăpere din fund.

Musculos și suplu, ca orice dansator, Allen Preston, după o scurtă luptă, reuși să se smulgă din strînsoarea lor, și trăgîndu-se trei pași înapoi, cu spatele lipit de zid, scoase un revolver pe care-l îndreptă spre agresori.

— Sus mîinile! porunci el.

Auzind zgomot, cei din camera învecinată voiră să se scoale, să vadă ce este, dar Tom Sincler le făcu semn să-și vadă liniștiți de deghizamente, să lase lucrurile să-și urmeze cursul.

XX. CA FLOAREA PIERSICULUI...

Patronii cabaretului ridicaseră mîinile și surîdeau galeș lui Cellino, ca și cum n-ar fi fost vorba decît de-o glumă.

— Unul din voi va rămîne aici, celălalt va intra să-mi caute colierul și banii. Dacă nu, se va ști mîine în tot Parisul ce ascunde casa asta! Se va ști că la etajul întîi jefuiți la cărți oamenii pe care îi îmbătați jos. La al treilea etaj, aveți un lupanar clandestin, la al patrulea se fumează opium, se ia morfină și cocaină; la al cincilea locuiesc apașii, complicii voștri, iar în subsol aveți celule unde zac prizonieri bogați și-un canal plin de cadavrele celor asasinați. Să nu vă pună dracul să-mi faceți ceva, fiindcă, dacă nu ies de-aici într-un sfert de oră, prietenii mei care așteaptă afară au ordin să vă denunțe! S-a sfîrșit cu voi, chinezi afurisiți!

— S-a sfîrșit cu tine, dansator nemernic, care ne mănînci pîinea și vrei să ne răsplătești în felul ăsta! Ieși afară, că de unde nu, îți crăp capul cu scaunul ăsta!

Mai puțin impulsiv decît soția sa, care nu se putea stăpîni, Li-Fung o numi libelulă scînteietoare și-o rugă să se potolească.

— Cellino e un băiat de inimă! spunea chinezul, dulce și unsuros ca o mie de cuiburi de rîndunică. Nu lua în seamă toate prostiile pe care le spune! Eu zic să-i dăm banii și colierul... Un simplu împrumut, drăguțule, nu-i așa?

— Vă dau cuvîntul meu de gentilom că aveți tot ce mi-ați dat, plus un cîștig pe deasupra! Iar dacă Dumnezeu nu-mi va ajuta nici noaptea asta la club, am să mă-nfrățesc cu dracul și mă fac omul

vostru pe viață și pe moarte!

— Nu s-ar putea mai puțin?! se tînguia Li-Fung. Ia gîndește-te! 200 000 franci! Plus cei 200 000 pe care ți i-am dat! De unde să scoatem atîția bani?

— Nici o lescaie mai puțin! Voi sînteți cei mai bogați oameni din Paris. Nu mă siliți să vorbesc! Haide, grăbiți-vă, că n-am vreme!

Li-Fung începu să mîngîie chimonoul autoritarei sale soții:

— Haide, izvorașule!... Du-te și caută cele dorite, du-te, armonie de trestii, legănare de evantalii, freamăt de luth sacru...

Legănîndu-se greoi, Susur-de-Izvor ieși s-aducă banii și colierul.

— Uite cum se duce! o contempla Li-Fung, plin de admirație. Ca floarea piersicului pe un pîrîu!

— Ca hipopotamul pe gîrla sacră ... bombănea Cellino. Crocodil! Balenă! Rinocer! șuieră el, printre dinți.

— Floare de lothus! îl corija Li-Fung.

Apoi, familiar:

— Fie, că ne-ai tras o spaimă, Cellino!

— Voi mi-ați tras mie o spaimă! Ați vrut să mă strîngeți de gît! Idioților! Peste un sfert de oră vă cotrobăia prin casă toată poliția Parisului!

Li-Fung începu să se bată iar cu mîinile pe pulpe, chicotind:

— Ki! Ki! Ki! Da' cine ți-a spus toate prostiile cu opium, lupanare și cadavre?

— Prostii! Infamii! rectifică Cellino. Ar fi un lucru de crezut așa ceva, în mijlocul orașului?

„Sus mîinile"... urlă el, observînd că Li-Fung își pipăia în mod suspect chimonoul.

Chinezul se prefăcu că-și netezește mustața și-și frecă nările.

— Mă mănîncă nasul...

— Vezi să nu mănînci bătaie...

— Și, zău, ia spune-mi, cum ai auzit toate astea? Cine ți-a spus? Mai vorbesc și ceilalți artiști? Ar fi o mare nenorocire să intru în gura lor! Auzi! O casă onorabilă ca a noastră!...

— Artiștii nu vorbesc nimica, deocamdată. Dar am auzit, întîmplător, că există la Paris o casă — ar putea să nu fie a voastră —, unde se petrec toate astea. Se mai spune că această casă e unită cu Sena printr-un canal în care sînt aruncați cei omoriți de stăpîni ... Sub acest canal ar fi zidită o boltă, în care sînt ascunse avuții imense. Dar astea sînt povești din *O mie și una de nopți* și numai proștii ar putea să le creadă! Sus mîinile!

Iarăși făcuse Li-Fung ceva suspect, cu mîna, căutînd în buzunarul pantalonilor.

— Mă cam doare bătătura! zise chinezul, ridicînd piciorul și pipăindu-l.

— O să se schimbe vremea!... rînji Cellino, ascultînd cum tuna afară și cum vîjîia ploaia.

— Cînd ne dai banii înapoi?

— Peste o oră.

— Dar dacă pierzi iar?

— Nu pot să pierd la infinit! În orice caz, păgubași nu vă las! V-am spus: îmi vînd sufletul Satanei! Știți bine cîți clienți v-am adus pînă acum! Ei bine, sînt capabil să vă furnizez minori care să-și toace averea la cărți, morfinomane, miliardari buni de asasinat, tot ce poftiți, numai să mă plătesc de voi!... Așa am ajuns. Dar nu mi-am pierdut nădejdea! Trebuie să fiu bogat într-o zi!

Li-Fung începu iar să-și poarte mîinile de-a lungul corpului, ca și cum ar fi căutat să pipăie o armă. Allen Preston avu impresia că șiretul chinez exagerează gestul ca să-i atragă atenția și să i-o fixeze asupra lui.

Asta înseamnă că ceva necurat se pregătește la spatele lui Cellino.

Într-adevăr, Susur-de-Izvor, în mînă cu o eșarfă pe care voia să i-o arunce în jurul gîtului, venea, însoțită de doi servitori pitici, gata să suprime pe dansatorul favorit al localului.

Acesta, însă, se reîntoarse brusc și, lipindu-se de Li-Fung, ca să-l aibă în coastă, ridică revolverul asupra celorlalți trei.

— Sus mîinile!

Cu o voce mai blîndă ca murmurul unui pîrîu, Wing-Taï-Pu îi răspunse:

— Cum o să ridic mîinile care sînt încărcate de perle și de bancnote, pentru frumosul Cellino? Iată colierul și iată cei 200 000 franci. Gîndește-te, copilul nostru drag, ce avere ai în mîinile tale și cît trebuie să te iubim ca să-ți împrumutăm atîția bani!

— Și eu vă iubesc pe voi, și n-o să vă pară rău. Haide, dați mai repede!

Întinzîndu-i de cîteva ori și luîndu-i înapoi, hotărîndu-se, cu greu, să se despartă de acea avuție, Wing-Tai-Pu îi dete, în sfîrșit, banii și perlele, în vreme ce Li-Fung se lamenta:

— Vino, Susur-de-Izvor, vino să vedem dac-a mai rămas o bucată de pîine în biata noastră casă de bani!

— La revedere, copil răsfățat! spuseră amîndoi într-un glas, frîngîndu-și mîinile de durere.

— La revedere! le aruncă Cellino, precipitîndu-se spre ieșire.

XXI. COLIERUL REGĂSIT

Cei doi chinezi intrară în camera lor, ca să mediteze asupra ciudatelor zvonuri reproduse de Cellino și să-și ia măsurile necesare. În momentul cînd mai avea doi pași pînă afară, Allen Preston se pomeni că între el și poartă apare Jim Parker, astrologul și fachirul din rue Lincoln, adică el însuși, fantoma celui de peste zi.

Același chimonou înstelat, același bonet țuguiat și punctat cu un luceafăr, aceeași baghetă cu vîrful de astru luminos.

„Piei, drace!“ exclamă Cellino.

Dar demonica apariție n-avea nici o intenție să dispară, ci-i tot ieșea în cale, la fiecare mișcare nouă.

— Lasă-mă-n pace, domnule! protesta Allen Preston, grăbit din cale-afară.

— De ce fugi de mine, Jim? insista acel *alter-ego* al lui Allen.

— Habar n-am, nici de dumneata, nici de Jim al d-tale'

Dar celălalt nu se dădea bătut:

— Se poate una ca asta? Nu te-am făcut eu fachir şi astrolog? Discipol ingrat, de ce te porţi aşa cu mine?

— Dar, în definitiv, cine eşti dumneata, domnule?

— Eu sînt Rama, drăguţule! Eu sînt veneratul Rama-Vişnu-Crişna-Muti, din Calcutta.

— N-am auzit!...

— Se poate?! Cine ţi-a dat bagheta cu hiper-radio la vîrf, profesoraşule? Cine te-a învăţat să descoperi coliere furate? Nu te-am făcut eu pacifist şi umanitarist, serafimule! Fachir fără inimă, l-ai uitat pe maestrul tău, Rama-Vişnu-Crişna-Muti?

Tot vorbind si sărind, exact cum făcea Allen Preston în apartamentul său exotic, necunoscutul,care se dădea drept academicianul din Calcutta, aprindea şi stingea mereu luceafărul electric al bagheteI.

— Să sfîrşim comedia asta. Cine eşti şi ce pofteşti?

— Nuieluşa mea miraculoasă a simţit în buzunarul d-tale un colier care nu-ţi aparţine. Hocus-Pocus, Brahma şi Confucius, vaca are coadă, coada n-are vacă, Ali-Mali. Uşi-Vişi ... Caranîc gîda, a-ha-hî-a-ha-ha şi pe urmă, uite-aşa, scoate colierul lui Boby Hamilton!

Cellino înţelese cu cine are a face. Un singur om era capabil să-i copieze chimonoul, să-şi facă unul la fel, să se grimeze exact cum se grima el. De aceea, îl întrebă:

— Boby Hamilton te-a trimis, Tom Sincler?

— El însuşi. Scoate colierul şi caută-ţi de treabă.

— Nu l-am luat nici de la d-ta, nici de la dînsul!

Allen Preston voi să treacă, detectivul i se puse în cale:

— Colierul! Altminteri nu te las să pleci!

— N-am să i-l dau decît doamnei Ida Hamilton, sau lui Boby, personal!

— Pe doamna Hamilton n-o am la îndemînă, dar pe Regele vacsului ti-l pot scoate în doi timpi şi trei mişcări, cu sau fără lustru! Aşteaptă-mă un moment!

Apropiindu-se de camera unde-şi lăsase companionii şi unde Li-Fung îi ţinea la dispoziţie un dulap plin cu deghizamentele necesare profesiunii sale, Tom Sincler mai făcu de cîteva ori nişte semne cabalistice, spre enervarea lui Allen Preston, căruia nu-i ardea de farmece şi de jocuri cu bagheta.

— Hocus-Pocus, insista astrologul de ocazie. *Ra-Ka-vu! Ra-Ka-mu! Mahabara — Maharaja! Belali-Bengali*, ia dă-te-ncoace, Boby!

Apoi, lui Celino:

— Să nu te miri văzînd un marinar bătrîn: e Regele vacsului!

Dansatorul nu putu să nu izbucnească în rîs la gîndul noii transformări a celebrului magnat al industriei americane.

— Ascultă, Tom Sincler, ai să-l înnebuneşti pe bietul Boby, tot deghizîndu-l!

— Nu mă las pînă nu-l fac detectiv şi pe ăsta ! rîse Tom. Ce-mi dai, să-l vezi şi pe Adonis al dumitale, ca marinar ?

Într-adevăr, de alături, se ivi arapul, care părea mai negru în albeața imaculată a costumului.

Împăratul cremelor de ghete, cu o barbă albă în jurul gîtului, avea aerul unui autentic lup de mare.

— Domnule Hamilton, — zise Tom Sincler — profesorul Jim Parker are să-ți spună un cuvînt !...

Allen Preston se înclină ceremonios apoi, cu o ținută marțială, de perfect gentilom, se adresă lui Hamilton:

— Bună seara, domnul meu ! Cercetările mele ingenioase mi-au permis să descopăr colierul de perle al onorabilei doamne Hamilton. Vă rog să i-l oferiți, împreună cu omagiile mele respectuoase !

— Pe Sfîntul Patrik, e chiar acesta ! izbucni Boby Hamilton cu un accent vulgar, de nestăpînită bucurie, în vreme ce vîntura frumoasele mărgăritare. Ce fericită va fi scumpa mea Ida, cînd îi voi dărui superbul colier ! Îți mulțumesc din toată inima, domnule profesor !

Bogatul industriaș, fără nici un simț al demnității sale, al ierarhiei sociale, se tot curba în fața tînărului.

Abia atingîndu-i degetele, Allen Preston dădu să iasă, cînd fu împiedicat din nou: de rîndul acesta, îi ieșise în cale fostul său valet, care-i strîngea mîna și-l lua cam de sus:

— Jim Parker, te felicit din toată inima ! Ai făcut o acțiune morală, vei binemerita de la societate. Așa, fiul meu ! Supraveghează-ți conștiința, condu-ți toate acțiunile vieții în mod onest și sufletul d-tale va fi împăcat, trecutul răscumpărat !

— Ce, Adonis, te-ai făcut predicator ? îl întrebă Allen surîzînd.

— Nu. Am primit marea lumină. Sînt un stîlp al societății. Mi s-a luat un văl de pe ochi. Am renăscut !

— Bravo, Adonis ! dar vezi să nu ți se ia un alt văl de pe ochi și să te-ntorci de unde-ai plecat !

— N-avea grijă, Jim Parker ! Revelațiunea mistică e-n plină apoteoză ... Iar cînd vei avea nevoie de mine (și aici, David începu să plîngă, brăzdînd cu lacrimi arzătoare stratul de vopsea ce-l poleia) nu uita că maurul și-a iubit stăpînul. Maurul nu va pleca !

Allen Preston nu mai auzi ultimele cuvinte: era în stradă, sub ploaia care nu mai contenea.

El se urcă în taximetrul ce-l aștepta de atîta vreme, în timp ce David Pickleston, apărat de umbrela unui agent pe care-l fluierase, se ducea din om în om, dîndu-le indicații din partea șefului.

XXII. O MICĂ SOCOTEALĂ...

Rămas singur cu Regele vacsului, detectivul îi spuse:

— Domnule Hamilton, lucruri mari se pregătesc. Ne aflăm într-un cuib de bandiți. Se vor face multe arestări. N-o să fie ușor. Se vor trage focuri de revolver, va curge sînge. Ai curaj să suporți toate astea ?

— Pentru scumpa mea Ida sînt în stare să înfrunt și flăcările iadului!

— Foarte bine. În cazul acesta, n-ar strica să reglăm o mică

socoteală.

Miliardarul nu înțelegea.

Tom Sincler se crezu obligat să-l lămurească:

— S-ar putea ca eu să mor în această luptă cu apașii, s-ar putea să dispar pentru o vreme oarecare, să mă prefac mort, ca să pot urmări alți criminali. S-ar putea să mori chiar dumneata! afirmă el, uitîndu-se-n ochii lui Hamilton, căruia îi clănțăneau dinții. De aceea, te-aș ruga să reglăm socotelile.

— Să mă ia dracu dacă-nțeleg ceva!

Tom începu să se impacienteze:

— Domnule Hamilton, sper că d-ta nu cunoști pe detectivi numai din foiletoanele ziarelor?! Numai acolo, polițiștii sînt un fel de apostoli ai societății și lucrează de pomană. Eu mi-am pierdut o grămadă de vreme, mi-am pus viața în pericol, pentru d-ta. Aș dori să fiu plătit!

— Nu voiam să te jignesc! îi răspunse Boby, care, ca toți avarii, căuta motive nobile ca să-și justifice viciul.

— Jignește-mă! Jignește-mă! îl încuraja Tom.

— Poftim o sută de franci!

— Suma aceasta, dacă nu mă-nșel, o datorezi fachirului căruia nu i-ai plătit vizita de azi. Cît despre mine, dacă m-aș hrăni cu cremă de ghete, cu banii ăștia mi-aș cumpăra exact cîteva cutii „Myosotis". Cum însă vacsul nu se mănîncă, te rog să-mi dai ceea ce mi se cuvine, adică douăzeci la sută din valoarea obiectului găsit, două sute de mii de franci.

— De ce nu cinci sute de mii, scumpul meu Sincler?

— N-ar fi drept, n-ar fi cinstit.

— Și două sute de mii e cinstit?

Boby Hamilton începu să se indigneze:

— Domnule inspector, eu m-am ridicat prin propria mea muncă și cunosc valoarea banului. N-ai să mă tragi tocmai d-ta pe sfoară!

Detectivul fierbea. Tonul lui Hamilton nu-i convenea. Își dădea seama că ar fi trebuit să facă tîrgul înainte, ca să nu mai primească obiecțiile inelegante ale fostului lustruitor de ghete din New York. Știindu-se cu mărgăritarele în buzunar, acesta se lăsa greu și ridica glasul: Tom Sincler n-avea ce să-i mai facă!

Văzînd că inspectorul nu ripostează, Boby prinse curaj și, entuziasmîndu-se de propriile sale argumente, le lăsă să curgă, impetuos:

— În definitiv, ce ai făcut d-ta pentru mine? Mi-am expus și eu viața, m-am deghizat și eu, mi-am pierdut vremea prin tot felul de taverne... Dumneata crezi că este de demnitatea mea să mă fac cocoșat și cu părul roșu, cum am fost azi, cînd mi-ai impus să devin Benvenutto Forster? Și crezi dumneata că stă frumos unui om ca mine să se îmbrace în marinar bătrîn, să cînte romanțe rusești pe care nici măcar nu le cunoaște?

Tom Sincler ripostă:

— Dacă d-ta ai fost cocoșat și cu părul roșu, nu uita că și eu m-am deghizat cu ochelari negri și cu părul alb, ca Boby Hamilton!

— Este o onoare pentru d-ta să ai aparența unui rege al Statelor

Unite...

— Recunosc că am avut acest mare noroc, dar trebuie să recunoști și d-ta că această favoare nu mă poate hrăni. Mîine poate că am să joc rolul lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că mi-a pus Dumnezeu mîna-n cap pentru toată viața!

— La urma urmei, de ce atîta vorbă? Perlele nu mi le-ai adus d-ta, le-am primit din însăși mîna lui Preston, așa că...

În vreme ce marinarul-miliardar perora, Tom Sincler, înclinat din frageda copilărie spre filosofie, comenta, în mintea lui cu un suris amar pe buze, acest caz de ingratitudine și șiretenie omenească.

„Iată cum răsplătește un nabab munca devotată a unui detectiv cinstit și sărac! Și cînd te gîndești că oamenii aceștia, capitaliștii, beneficiarii tuturor bucuriilor pămîntului, se plîng că nu sînt destul de bine apărați de armată, de poliție, de medici!... Avea dreptate David Pickleston să spună că e mai bine să fie cineva spărgător decît paznic al societății!...“

Tom Sincler, pe drept cuvînt, începea să urască societatea actuală și înțelegea revoluția rusă mai bine ca oricînd, cu toate dezagrementele pe care aceeași revoluție le procurase mult iubitei sale Adelaida Protopopovna Baltazarovici.

Satisfăcut de micul său discurs, Bob Hamilton înclina spre o împăcare.

— Înțelegi și d-ta, Tom Sincler, că 200 000 de franci e prea mult. Să mergem pînă la o mie, hai să zicem două mii de franci!

— Mulțumesc, i-o tăie detectivul, scurt. Credeam că am de-a face cu un gentleman și văd că ești tot văcsuitorul de la intrarea metropolitanului, în Franklin-Square! D-ta ai să regreți, Boby Hamilton, nu eu!

Și, în vreme ce Boby Hamilton întorcea capul, Tom Sincler, cu dexteritatea unui perfect pickpocket, îi șterpeli colierul din buzunarul pantalonilor.

În momentul acela, David Pickleston intra în cabaret. El surprinse gestul șefului său. Nu-i venea să creadă. Era încremenit.

— Metempsihoza!... exclamă el, explicîndu-și această nemaipomenită faptă a lui Tom Sincler, prin influența sufletului de apaș care trecuse în el, în clipa cînd sufletul de stîlp al societății se instala în David Pickleston.

— Ai spus ceva, Bordeaux 333? îl întrebă Tom.

— Nimic ... nimic ... bîigui bietul Adonis, adînc rănit în proaspăta-i virtute.

— Ai luat contact cu oamenii noștri? mai întrebă superiorul său.

David era încîntat de primirea pe care i-o făcuseră agenții.

— Le-am arătat cartea de inspector: Bordeaux 333. M-au salutat cu respect. E o senzație delicioasă! Întîia oară mă salută *policeman*-ii. Pîn-acum, mă luau de guler!...

Entuziasmului de stîlp al societății pe care-l manifesta fostul pickpocket îi răspunse scepticismul, descurajarea lui Tom.

— Scumpul meu David, dă-mi voie să te plîng!

— De ce?

— Fiindcă ai intrat în poliție, fiindcă trebuia să-ți servești contemporanii!...

Inspectorul scutură, în semn de condoleanțe, mîna subalternului său, care nu înțelegea nimic.

Trecură la fapte.

XXIII. DE LA SUBLIM LA RIDICOL

— Domnule Hamilton și d-ta, Adonis, veți ieși în stradă, veți ocoli cîteva case și, zece minute după ce s-a aprins balaurul de la poarta cabaretului, o să intrați aici, să cereți alcooluri tari, să întrețineți o atmosferă de neliniște. Restul mă privește!

Boby și David ieșiră, salutînd cu mîna la beretă, ca marinarii.

— Hei, Li-Fung, strigă Tom Sincler, bătînd din palme.

Cei doi patroni chinezi se iviră ca doi șacali ce stau la pîndă, gata la orice.

— Aprindeți luminile! E miezul nopții!

Într-adevăr, turnul catedralei Nôtre-Dame suna cele douăsprezece lovituri, care cădeau lugubru în noaptea încărcată de apă și de electricitate. Alte clopote băturâ în același timp, împletindu-și sunetele funerare deasupra orașului, asasinat de pumnalele ploii.

Omul îmbrăcat în chimonou, cu barbișon de mag, se adresă chinezului:

— Nu e nevoie să-ți spun cine sînt, scumpul meu Li-Fung!

— Domnul inspector Tom Sincler să se găsească aici ca-n împărăția marelui Confucius, demonii buni să-i danțeze jocuri sacre floarea de lotus să i se deschidă-n drum ca o...

— *Etcaetera!* îl întrerupse detectivul. Eu sînt un număr nou în programul d-tale, sînt fachirul din Calcutta, astrologul! ne-am înțeles?!

— Petale de migdal și zefiri celești să adie pe capul tău venerabil, Tom Sincler! zise Li-Fung...

— N-o să fie prea mult scandal, nu-i așa, domnule inspector? Casa noastră cinstită trebuie să fie liniștită ca o mînăstire! Vă rog să arestați cu cea mai mare discreție și fără focuri de revolver! interveni groasa Wing-Taï-Pu, dîndu-și aere de delicatețe virginală și de princiară distincție.

— N-avea nici o grijă, Susur-de-Izvor, răspunse Tom Sincler, cu aceeași prețiozitate a cuvîntului și-a mișcărilor. Urechile d-tale parfumate nu vor simți nimic, prințesă palidă, zveltă libelulă, privighetoare din Haï-Sin!

Cu multe precauții și menajamente, cei doi patroni ai tavernei se interesară de ceea ce se pusese la cale. Ei nu voiau să stînjenească prin nici o indiscreție acțiunea polițistului.

— Uite ce este. De cîtăva vreme, s-a răspîndit zvonul că sînteți putred de bogați. Lucrul acesta vă privește, dar privește și o bandă de spărgători, care și-a pus în gînd să vă prade, noaptea asta. Dar Tom Sincler veghează. Toată strada e plină de agenții mei. Sînt polițiști în

toată casa, chiar acolo unde nu vă gîndiți. Va fi o capcană strașnică. Vă rog să-mi dați tot concursul, ca să ieșim cu bine din afacerea asta!

— Șapte mandarini, zece cutii de ceai și o mie de străbuni, ce ne facem? miorlăi Li-Fung.

Astrologul-detectiv bătu cu pumnul în masă și tună:

— Zece mandarine și-o cutie de piper, n-avea nici o grijă! Să nu te mire nici o măsură pe care o voi lua. Totul e să păreți veseli, artiștii să nu știe nimic, toată lumea să cînte. Ai pe cineva sus?

— Unde?

— În apartamentul unde se fumează opium!

— Opium, aici? protestă Li-Fung. Șapte pagode și-un brahman, nu știu nimic!

— Șapte brahmani și-un purice sacru, m-am înșelat! Credeam că e vorba de casa d-tale... Așa spuneau tîlharii: vom ataca întîi pe cei din fumătoriul de opium!... Se vede că am înțeles greșit... nu e vorba de taverna lui Li-Fung... Noapte bună!

Inspectorul își scoase chimonoul, prefăcîndu-se că pleacă.

— Pe barba veneratului Confucius, nu-nțeleg nimic! se tîngui bietul bătrîn.

— Pe fluviul Galben și fecioarele muntelui Cip-Cip, poate să știe Susur-de-Izvor ceva?... îi iscodi Tom Sincler.

Wing-Taï-Pu îmbrînci pe Li-Fung:

— Nu mai face pe idiotul! Nu vezi că ne-a prins? Dă-i cheile!

Oftînd din fundul rărunchilor, chinezul scoase o legătură de chei și le oferi detectivului:

— Uite casa noastră, averea noastră, toată e-n mîna dumitale, Tom Sincler. Fie-ți milă! Iți dau cuvîntul meu de cinste că mîine vom desființa acel blestemat salon!

— Nu mă privește! îi asigură detectivul american. Eu nu sînt în poliția de moravuri — treaba colegilor parizieni — pe mine mă interesează banda de spărgători pe care vreau s-o arestez în noaptea asta! Păstrează-ți cheile. Am să ți le cer mai tîrziu. Dar, ia spune-mi, cheia de la bolta cu lucruri furate e tot în inelul ăsta?

— Șapte balauri și-un derviș, nu știu despre ce cheie e vorba! se tîngui chinezul.

Energic, Tom Sincler îi replică:

— Șapte dervișI și-un pui de balaur, știți despre ce e vorba! Știm cîteșitrei. Știu și cei doisprezece spărgători, care în momentul acesta se strecoară și ocupă toată casa! Li-Fung, te-a luat dracul!

— Vișnu, Brahma și Confucius, sînt pierdut! gemea Li-Fung.

— Ține-ți gura. Mai avem un sfert de oră. Hai să inspectăm localul. Ia-o înainte!

Li-Fung continua să se vaite.

— Kamadeva, Sakia-Muni, îndură-te!

— Aștia sînt indieni, dobitocule! i-o reteză Tom, care începea să se enerveze de prefăcătoriile bătrînului tăinuitor de lucruri furate onestului negustor care, sub aparența unei nevinovate taverne, ținea cea mai ticăloasă speluncă din Paris. De mîine-ncolo, să te pui pe învățat mitologia chineză, fiindcă te cam încurci!

— La ordinele dumitale, Tom Sincler! îl invită Wing-Taï-Pu. Ce parte a imobilului vrei să vizitezi?

— Aș dori să cunosc subsolul... Mă interesează mai mult decît restul casei!

— Poftim! îl invită Li-Fung, conducîndu-l lîngă orchestră și deschizînd o portiță de aceeași culoare ca a tapetului. El începu să coboare o serie de trepte înguste și întunecoase.

Tom Sincler îl urma.

Abia pierise chimonoul detectivului că, de după mese, umblînd pe brînci, apărură cei doi pitici chinezi.

Susur-de-Izvor, trăgînd un cuțit de sub larga mantie înflorată, le dădu, cu o voce șuierătoare, cîteva ordine scurte, pe care devotații servitori urmau să le execute aidoma, în cîteva minute.

— Băgați de seamă. La a șaptea treaptă eu îl lovesc. Tu-l dezbraci, tu îi scoți peruca și barbișonul. Pe urmă îl aruncați în canal. Tu te îmbraci în chimonoul lui și-l înlocuiești la numărul de fachir. Ați priceput?

— A șaptea treaptă! zise un pitic.

— Al șaptelea cer! completă celălalt.

— Ki! Ki-Ki! rîseră amîndoi, urmîndu-și stăpîna.

Lucrurîle se întîmplară întocmai după planul convenit.

— Să venim și noi, Li-Fung! strigă Wing-Taï-Pu, alergînd pe urmele soțului ei, care, prin întuneric, pipăind pereții, cobora, cu mari precauții, scara cu miros de mucegai.

Ajunși la a șaptea treaptă, Wing-Taï-Pu repezi cuțitul între umerii lui Tom Sincler, care se prăbuși. Cei doi chinezi îl dezbrăcară, dar nu le fu atît de ușor, căci detectivul se apăra, îmbrîncind pe unul, lovind pe altul, în brațe cînd cu Li-Fung, cînd cu cei doi pitici, cînd cu uriașa patroană.

Se auzeau scrîșniri din dinți, zgomot de chei, lovituri înfundate, țipete scurte, înjurăturile lui Tom care rezista, pînă cînd se pomeni prins de opt brațe și aruncat pe un capac de fier. Acest capac se mișcă puțin, apoi se întoarse brusc. Tom Sincler auzi sub el un vuiet de apă, simți o răcoare umedă și căzu în valuri, cu un plescăit surd: îl aruncaseră-n canalul subteran, unde-și găsiseră moartea atîția și atîția americani.

Dar Tom Sincler nu era făcut să dispară cu una, cu două. El nu era amețit de băutură sau de opium, ca celelalte victime ale chinezilor.

Lovitura de cuțit își ratase efectul, căci detectivul purta o cămașă de zale.

Excelent înotător, el reuși să se țină la suprafața apei, gîndindu-se cu mult necaz că toată acea desfășurare de forțe, toate precauțiile sale fuseseră inutile. In zadar postase două duzini de agenți în jurul casei, în zadar începeau să intre, luînd loc la mese, șase perechi de agenți secreți, îmbrăcați de seară, ca niște clienți americani.

În zadar deghizase pe unul din cei mai valoroși subalterni ai săi în prinț oriental, cu barba neagră și sprîncenele împreunate, care se strecurase împreună cu tovarășa sa polițistă - femeia în văluri indiene la primul etaj al casei, de unde urma să dirijeze operațiile.

Lipsiți de șeful lor, cei aproape patruzeci de oameni ai Siguranței veniseră inutil la tavernă, căci nu cunoșteau nici planul de bătaie, nici măcar pe cine voia să aresteze Tom Sincler, dar mai ales chipul lui Harry și Malvina Pickleston.

Așteptînd să se obișnuiască cu întunericul - lampa de buzunar o lăsase-n chimonul smuls de bandiți - prizonierul acvatic se gîndea la tot felul de lucruri care n-aveau nici o legătură cu aventura lui.

O satisfacție intimă îi gîdila, totuși, vanitatea de polițist: dăduse, într-adevăr, de urma canalului pe care-l presupunea legat de Sena, cînd cercetase cele patru suspecte sinucideri de americani.

Bineînțeles, ar fi preferat să nu descopere niciodată acest canal, decît să ia cunoștință de acesta în împrejurări atît de neplăcute pentru el.

Tom Sincler era încredințat că în momentul acesta un complice al chinezilor, îmbrăcat în pardesiul său, cu pălăria sa pe cap, se arunca de pe un pod apropiat, simulînd sinuciderea detectivului. Cadavrul va fi pescuit în Sena a doua zi.

Această perspectivă nu-l entuziasma deloc. Tom Sincler blestema - sau binecuvînta - mania de-a filosofa în orice împrejurări. Acuma, chiar, el se gîndea la lucruri care n-aveau nici o legătură cu situația momentană. Își aducea aminte de teoriile unui camarad de tranșee, care susținea că pămîntul nu e perfect rotund, fiind turtit la cei doi poli, ca o mandarină.

Acest camarad își făcuse o frumoasă situație în Statele Unite, popularizîndu-și teoria în conferințe, articole și filme de cinematograf.

„În viață, nu trebuie să ai decît o idee dar s-o urmărești, dacă nu cu frenezie, cel puțin cu tenacitate!“ conchidea Tom Sincler, pipăind pereții fie culcat pe valuri, fie călcînd apa. Filosoful și estetul de la Boston se gîndea, fără voia lui, că de la sublim pînă la ridicol nu e decît un pas. El exemplifica acest proverb binecunoscut, evocînd statuia *Madonei cu ofranda* a lui Bourdelle, Maria Fecioara, ținînd pe umeri copilul Iisus, într-un gest de măreață simplicitate și smerită dragoste maternă.

Această capodoperă a celui mai mare statuar al vremilor moderne, înaltă de șapte metri, domină una din colinele Alsaciei. În brațele mamei sale auguste, care-l oferă lumii în redempțiune, copilul divin schițează, cu brațele larg deschise, gestul crucii, pătimirea viitoare...

Nici un ochi al unui om de inimă nu poate contempla, fără să se umezească, acest grup sublim, prea puțin cunoscut, din nefericire.

Ei bine, Tom Sincler, la un pas de moarte, n-avea ceva mai bun de făcut, decît să admire geniul și măsura lui Bourdelle, care reușise să dea emoția supremă acolo unde un artist mediocru ar fi evocat, în același gest, imaginea unei femei-saltimbance, care-și ține pe umărul stîng copilul saltimbanc și, subliniindu-i îndemînarea de echilibrist, are aerul că spune publicului cu satisfacție:

— *Et voilà!*

Așteptînd să moară, sau, ca în versul lui Corneille, să-i vină un ajutor neprevăzut, Tom Sincler recunoștea, cu toată franchețea, că

pasul de la sublim pînă la ridicol el îl făcuse din plin, ajungînd, din înălțimea aspirațiilor sale, în subsolul tavernei blestemate a chinezului Li-Fung.

XXIV. ROȘU ȘI VERDE

Chinezul mărunt, cu glasul tremurător ca un behăit de căpriță, ascundea, sub mustățile bine lipite și sub chimonoul verde, cu balauri roșii, pe însăși Malvina, soția lui Harry Pickleston.

Cunoscînd acest amănunt, nu va fi greu de dedus că Wing-Taï-Pu, supranumită Murmur-de-Izvor, femeia puternică a slăbănogului Li-Fung, nu era decît teribilul criminal Harry Pickleston. Sub acest neprevăzut deghizament, ticălosul scăpa celor mai ingenioase cercetări.

O obligație cavalerească ne impune să vă mărturisim că bietul Tom Sincler, pe care, un moment, l-am cam zeflemisit pe tema presupunerilor sale, știa și el acest lucru.

Dreptatea era cu noi cînd vă înștiințam că nici printre clienții, nici printre artiștii, nici printre servitorii perechii chineze nu se găseau cei doi tîlhari; dreptate însă avea și detectivul, cînd își căuta prada în cabaretul exotic, de la spatele Catedralei Notre-Dame.

Cum a ajuns Tom Sincler la această deducție e o întreagă poveste. O dată mai mult, vom vedea că filosofia și critica de artă nu sînt unelte de disprețuit în cariera unui polițist.

Nici o fotografie, nici o peliculă de film, nici un portret al soților Pickleston nu erau cunoscute poliției. Ei nu se lăsaseră niciodată surprinși de un aparat, așa că fizionomia exactă nu le-o cunoștea nimeni.

Era sigur, însă, că Harry Pickleston avea înfățișarea impunătoare a unui om înalt, brun și gros. Sprîncenele împreunate adăugau o notă fioroasă aspectului său vulgar.

Malvina era, dimpotrivă, mică, avea ochii vii, neastîmpărați, trăsăturile feței fine, expresive, buzele subțiri, întinse permanent, într-un zîmbet de ironie și amărăciune. Era evreică din Cernăuți, oraș din nordul României, odinioară centru al Bucovinei „austriece".

Călăreață de circ, pe urmă chiromanciană, iar mai tîrziu dansatoare pe trapez, Malvina Calmanovici cunoscuse pe Harry Pickleston într-un bîlci din Philadelphia, unde ridica greutăți, după ce căutase, în zadar, aur, întreaga tinerețe. După căsătoria lor, nu-i mai întîlnim în nici o baracă. Deveniră spărgători.

De un sfert de secol acești oameni erau urmăriți de toate polițiile Statelor Unite, fiind învinovățiți nu numai de propriile lor crime, dar și de toate asasinatele misterioase, ai căror autori nu puteau fi descoperiți.

Judecați în lipsă, ca și fiul lor, David, ei fuseseră condamnați, de mai multe ori, la moarte, de tribunalele americane.

Si, pe cînd agenții de Siguranță le adulmecau urma la Chicago sau Philadelphia, ei erau servitori la ambasada franceză din Pekin, unde se introduseseră cu actele unor emigranți români, aruncați în Hudson.

Plecați, cu bune referințe, de la ambasadă, ei asasinară o pereche de chinezi, furîndu-le hîrtiile de identitate. Aveau mai multe rînduri de pașapoarte.

La un moment dat, simulară plecarea din Statele Unite. După ce-și cumpăraseră bilete pentru Nagasaki și după ce trecuseră frontiera, fiind urmăriți, în Japonia, de agenți speciali, luni întregi - cei doi saltimbanci instalau o tavernă la New York, unde, sub numele Wing-Taï-Pu și Li-Fung, își făceau o reputație de chinezi cumsecade.

Indivizii, care treceau drept soții Pickleston în Japonia, erau doi complici aleși de ei să le semene cît mai mult și plătiți bine, cu singura obligație de a se plimba și de-a face pe suspecții.

Li-Fung și Wing-Taï-Pu operau la New York, în nasul autorităților, în vreme ce perechea care le semăna și care călătorea sub nume adevărat trebuia să joace rolul soților Pickleston, fugiți din Philadelphia cu acte false!...

Cumpărînd poliția cartierului, Li-Fung și Wing-Taï-Pu operau împărătește în plin New York, pînă-n ziua cînd cei-doi complici ai lor, arestați în Tokio și cercetați de-aproape, dovediră că nu sînt ei Harry și Malvina Pickleston, ci onești negustori de mărci poștale vechi, în căutare de rarități, pe teritoriul Mikado-ului.

Bunii patroni ai „Tavernei Chineze" găsiră că e momentul să dispară din America. Organizînd o vastă contrabandă de alcool, cu concursul gangsterilor din Chicago, omorînd doi rivali, ei atraseră din nou atenția asupra lui Harry și Malvina Pickleston, în vreme ce la New York, alți doi complici, deghizați în Li-Fung și Wing-Taï-Pu, continuau să mențină prestigiul tavernei și să deruteze orice bănuială.

În vreme ce poliția căuta pe cei doi criminali pe teritoriul american, Wing-Taï-Pu și Li-Fung luau vaporul pentru Franța, după ce trimiseseră la Paris cea mai mare parte din bogățiile lor.

Din armata de detectivi pusă pe urmele lor, unul singur apucase calea cea bună, Tom Sincler.

Pe cînd ceilalți polițiști iscodeau persoane, Tom Sincler, convins că foștii acrobați știu să-și transforme aspectul uman cu o abilitate drăcească, le urmărea felurite vizuini unde era încredințat că locuiseră mai multă vreme și-n care nu se putea să nu fi lăsat urme ale prezenței lor.

„Dacă e imposibil să le aflu chipul, îmi va fi mai ușor să le găsesc sufletul!"

Într-adevăr, cercetînd unul din apartamentele închiriate cîteva luni de ei, la Philadelphia, Tom Sincler află că, din prima zi, Harry Pickleston ceruse învoiala să schimbe tapetele odăilor, înlocuindu-le cu altele noi, pe gustul său.

În altă casă la Chicago, criminalul avusese aceeași pretenție nevinovată, acordată cu înlesnire de proprietar.

Amîndouă rîndurile de tapete fuseseră alese de Pickleston la negustori din apropiere: el n-avea o predilecție specială pentru desenele lor sau materialul din care erau confecționate, căci la Philadelphia tapetul reprezenta dungi roșii alternate cu altele verzi, iar la Chicago, flori mari roșii, pe un fond verde.

La al treilea apartament ocupat de soții Pickleston, la Cleveland, ei înlocuiseră decorul cenușiu al odăilor, cu altul, care reprezenta o procesiune de fauni și sirene verzi, pe un peisaj de toamnă, cu frunzele roșite de incendiul crepuscular, motiv foarte căutat în anul acela în ținutul Ohio.

Cele două foarte onorabile persoane care înlocuiseră tapetele lăsaseră o excelentă amintire, iar intendentul imobilului refuza și acum să creadă că adăpostise pe cei mai temuți criminali ai Statelor Unite.

Domnul cel voinic și micuța lui soție erau niște oameni blînzi, cărora le plăceau florile și păsările, aveau canari în colivii, papagali și colibri, cumpărau șaluri, covoare și tot ce putea să le înfrumusețeze apartamentul.

Tom Sincler își notase toate aceste amănunte, fără însemnătate aparentă. Lui însă îi păreau destul de importante.

Această predilecție pentru lucruri colorate denota că Harry Pickleston avea înclinări artistice, iar faptul că schimba mereu tapetele trăda o retină predispusă spre armonia de culori, spre nevoia unui peisaj nou și familiar în același timp.

Oamenii cei mai mediocri, drojdia societății, asasinii chiar, simt nevoia să-și înnobileze viața fie cîntînd dintr-un instrument oarecare, fie prin preocupări decorative, fie prin participări la societăți secrete, la ceremonii mistice, nevinovate.

Harry Pickleston, fără să-și dea seama, era obsedat de alternarea culorilor verde și roșu. Acestea i se impuneau autoritar; un singur moment, banditul nu-și închipuise că-l vor trăda într-o zi. Om de mare voință, comandînd, dictînd tuturor puterilor pămîntești, el era învins de insinuarea a două culori, care îl întreceau, îl acaparau, îi trădau întregul caracter.

— Roșul ascunde un temperament violent, energic, de multe ori sangvinar. Omul impulsiv e atras de această nuanță care, în lumea culorilor, are forța pe care litera *r* o are în domeniul consonantelor. Imediata nevoie de verde care urmează roșului este un semn de oboseală, necesitatea unei destinderi, a liniștei, a împăcării. Nimic nu odihnește mai mult ochiul și sufletul decît o cîmpie verde, o grădină bine înfrunzită, un ghem de dantele verzi, aruncate pe biroul unui om cu creierul muncit!

Aceste reflecții pe care și le făcea Tom Sincler, confruntînd tapetele celor trei apartamente ocupate de Harry Pickleston, îi reveniră, i se impuneau cu o mare intensitate detectivului, într-o noapte de aprilie, în acest an chiar, la „Taverna Chineză" din New York, cedată de Li-Fung altor chinezi, autentici aceștia.

Li-Fung se mutase la Paris de vreo cincisprezece luni, iar cei ce-i luaseră locul păstraseră atît sistemul de împărțire a încăperilor, cît și decorațiunile cabaretului.

Tom Sincler nu intrase de multă vreme aici, dinainte de investigațiile făcute la Chicago, Philadelphia și Cleveland, în căutarea soților Pickleston. El fu impresionat de faptul că „Taverna Chineză" era tapetată cu roșu și verde, în desenuri felurite. Aceste două culori predominau în lumina difuzată de lampioane, în chimonourile celor

ce serveau pe clienți. Plante verzi și balauri roșii pe veșminte, iar pe ziduri, prințese cu mantii roșii, într-o pădure verde, poduri roșii peste rîuri verzi, luntre roșii pe lacuri verzi, căprioare verzi pe paravane roșii, fructe roșii în farfurii verzi...

Această infinită alternare, în nuanțe diferite, a celor două culori pe care n-o remarcase pînă acum la „Taverna Chineză" izbi pe Tom Sincler cu violența unei revelații.

Fără să împărtășească nimănui aceste observații, el se hotărî să treacă Oceanul în căutarea lui Li-Fung, care nu putea fi străin, sub o formă sau alta, de soții Pickleston.

XXV. AMINTIRI...

Tom Sincler nu mai fusese în Europa de la război. Era o ocazie minunată să revadă țara favorită, unde-și petrecuse o tinerețe eroică și pe-al cărei front cunoscuse satisfacția datoriei împlinite și-a recompensei celor două rubane subțiri, verzi și roșii (bineînțeles!) care-i împodobeau butoniera...

Ajuns în capitala Franței, pe care o găsi mult mai frumoasă decît în epoca armistițiului, Tom Sincler își dădu seama că fiecare an care trece peste Paris și peste cei ce iubesc acest oraș unic în lume îi sporește farmecul și prețul.

Oamenii prea tineri trebuie duși la New York sau la Berlin, căci tinerețea e lacomă de noutate și de colosal, de strălucire și de transformări vertiginoase.

La Paris era, fără îndoială, mai multă animație, ordine și curățenie decît odinioară, dar toate aceste vestigii ale progresului se integrau de minune în vechea splendoare arhitecturală, fără pereche, în toate vremurile, a modernei Luteții.

Fostul luptător pe Frontul de Est se simți mîndru, ca într-o patrie mult iubită, să calce pe asfaltul cetății pe care o apărase și el, în anii tineri, la o sută kilometri distanță.

Beat de frenezia înserărilor lui mai, sub cerul din Ile-de-France, fericit s-audă în jurul său limba tranșeelor, fostul căpitan întorcea capul după fiecare trecător, crezînd c-a recunoscut un camarad de demult. Ar fi îmbrățișat pe toată lumea, aștepta să-l cheme toți pe nume și se mira că nu-l oprește nimeni în drum, cu mîna întinsă, strigîndu-i:

— Bine-ai venit, Tom!

După cîteva zile, beția se risipi: rămăsese numai acea dulce senzație de perfectă libertate în disciplina absolută, care constituie, pentru cetățeanul modern, marele prestigiu moral al Parisului.

Tom Sincler reintra în normal. Parcă nu lipsise niciodată din metropolă, iar descoperirea, foarte ușoară, a „Tavernei Chineze" îl adusese la realitate: Li-Fung era aici, cu Wing-Taï-Pu, care îl salutară ca pe-o veche cunoștință.

Cabaretul din spatele lui Notre-Dame era mai larg, mai luxos, mai artistic decît cel de pe malul Hudsonului.

Inevitabila procesiune de verde și de roșu continua și aici, ceea ce întări bănuiala lui Tom Sincler că aici Harry Pickleston nu era departe.

Ochiul și mîna banditului împodobiseră taverna cu tapete, lampioane, paravane și chimonouri în culorile favorite, pe care nu le alegea înadins, ci sub dictarea subconștientului. Roșul și verdele impuneau singure, strecurîndu-se în marea varietate de calități și de desene a stofelor, hîrtiei sau lemnului întrebuințat pentru decorațiuni.

Dar roșul era mai puțin violent ca-n America, mai liniștit, iar verdele bătea în gălbui. Să fi fost aceasta un semn că tîlharul a obosit, că temperamentul său era mai potolit și că însăși nevoia de odihnă pălise? Tom Sincler nu insista în atîtea subtilități. El știa că firul nu trebuie tăiat în patru și că, de cele mai multe ori, a-ți pierde vremea examinînd amănuntele, poți ajunge și la pierderea firului în sine, la rătăciri periculoase.

Știindu-se înclinat spre speculațiuni filosofice, Tom Sincler ducea o luptă permanentă cu sine însuși, căutînd să-nvingă pe doctorul de la Boston, ca să facă loc detectivului abil, sportsman și realist.

Această victorie asupra lui însuși era una din marile satisfacții ale lui Tom. Tot așa, în fața unei mese copioase, știa să-și înfrîneze apetitul, ca să-și păstreze supleţea corpului și a mișcărilor...

Întovărășit de diferiți agenți ai poliției franceze, puși sub ordinele sale, inspectorul se ducea aproape în fiecare noapte la „Taverna Chineză". Membrii importanți ai coloniei americane îl însoțeau cîteodată.

Reuși să-și facă aliați printre artiștii cabaretului, cu care își dădea întîlniri aiurea, aflînd ceea ce-l interesa, fără să aibă aerul că spionează.

Li-Fung avea hîrtii în regulă și era un excelent contribuabil. Casa lui era printre cele care produceau fiscului francez cele mai mari venituri, în special la capitolul șampanie și lichioruri. Furnizorii săi erau foarte bine plătiți; vecinii, poliția cartierului n-aveau decît avantaje din partea bunilor chinezi. Aceștia mergeau atît de departe cu filantropia, încît nu o dată oferiseră sume importante preoților și episcopilor catolici pentru săracii din împrejurimi.

Instalați într-o viață nouă, siguri că li s-a pierdut urma pentru totdeauna, cei doi criminali lucrau la Paris cu mijloace americane, printre americani. Nici un zgomot suspect nu se auzea vreodată în „Taverna Chineză", nici o plîngere împotriva lor. Referințele date inspectorului din New York de către poliția pariziană erau foarte binevoitoare pentru cei doi patroni.

Fără îndoială, agerii agenți francezi nu ignorau că unii yankei, privați de alcool în țara lor, exagerau întrucîtva, abuzînd de șampanie și de stupefiante, dar aceasta o făceau și în alte localuri sau în propriile lor apartamente. Poliția Parisului nu se putea lupta cu sinucigașii. Nu o dată, domni în frac sau doamne în mare decolteu erau coborîți sub formă de cadavru de la ei de acasă ori din localuri publice, după un asemenea abuz. O veche boală de inimă era explicația obișnuită a morții subite. Ambasada americană lua act, cu

regret, de aceste decese și era cea dintîi interesată să nu se facă prea mult zgomot în jurul iluștrilor defuncți și-a locului unde s-a petrecut trecerea în veșnicie. Iar moștenitorii nu insistău nici ei să afle toate amănuntele, fiind preocupați, în primul rînd, de aranjamentul succesiunii.

Cele patru decese misterioase — înecații în Sena — deschiseseră ochii lui Tom Sincler și-i dezvăluiră un orizont întreg de fapte noi, la activul criminalilor. Un dosar voluminos se adăuga vechilor ticăloșii ale lui Harry și Malvina Pickleston. Toate aceste crime trebuiau catalogate și explicate. Aceasta va fi treaba judecătorului de instrucție. Ceea ce avea de făcut, pentru moment, Tom Sincler era partea cea mai grea a afacerii: descoperirea și arestarea infernalei perechi.

Nu i-a trebuit detectivului să se întîlnească de două ori cu cei doi chinezi ca să vadă că Susur-de-Izvor nu e altul decît banditul mult căutat. Iar mustățile de bătrîn Fiu-al-Cerului, pe care le purta Malvina Calmanovici, făceau pe Tom să surîdă de mila bietei femei. El se întreba dacă Li-Fung își lipește această podoabă virilă în fiecare dimineață sau doarme cu dînsa. În același timp se gîndea la supliciul lui Harry, căruia, nu o dată, vîrful acestor mustăți străine îi va fi gîdilat nările și-l va fi trezit din somn într-un strănut.

După două săptămîni de investigații, Tom Sincler știa tot ce trebuia să știe despre cabaretul favorit al americanilor.

Întregul imobil era închiriat de Harry Pickleston care locuia la etajul al doilea.

Confortul cel mai modern, unit cu cele mai medievale ascunzători, trape, uși secrete, bolți subterane și camere de tortură, domnea în această casă, situată într-un cartier din cele mai evocatoare ale Parisului de altădată.

Vecinătatea legendarei catedrale, amintirea Morgăi, de curînd dărîmată, străzile înguste, cu nume vechi, Sena care se ramifica, Cheiul Bourbon, casele istorice, insula plină de trecut, glasul lugubru al clopotelor (al Conciergeriei suna ca un răspuns din secole, la chemarea turnului Notre-Dame) - toate aceste note constituiau un concert impresionant, august, ce e drept, dar din care nu lipsea un fior de emoție, vecină cu groaza.

Acolo își stabilise Harry Pickleston cartierul general; el cunoștea psihologia americanilor care căutau Parisul vechi fie pe fruntea martirilor desfigurați ai bisericilor, fie în sinistrele închisori subterane - *les oubliettes* - din ulicioara Saint-Julien-le-Pauvre, la doi pași de „Taverna Chineză". Harry dăruise compatrioților săi ceea ce le trebuia: trecut, beție și mister.

Un canal - reproducerea exactă a celui ce se vărsa în Hudson - ducea, în apele complice ale Senei, rămășițele crimei - cît mai multe cadavre, cît mai puțin sînge. Sîngele strigă, trădează, înspăimîntă. Unde nu e sînge, parcă n-ar fi nici crimă. Cocaina îmbată, opiumul adoarme. Apa leagănă, apa spală, apa tace.

În acel canal zăcea acum și Tom Sincler, așteptînd să se săvîrșească mascarada sinuciderii sale, pe un pod apropiat, ca să se

ridice stăvilarul ce-i va da drumul în fluviu.

Detectivul fusese aruncat cam de la cinci metri înălțime. Apa creștea mereu sub el, în zgomote de gîlgîit și sfîșieri. De unde venea? În primul moment, n-avea mai mult de un metru. Acum, nu-i mai simțea fundul. Bun înotător, el se ținea la suprafață în poziție aproape verticală.

Pipăind pereții, găsise trei ziduri drepte, lunecoase. Al patrulea zid era însuși stăvilarul. Prin urmare, pe-acolo va fi aruncat în Sena. Tom Sincler își păstra toată luciditatea, tot sîngele rece. Lampa de buzunar n-o mai avea. Avea însă revolverul și portmoneul cu acte și bani. Mai avea un obiect cucerit în învălmășeala luptei, adineauri, dar acel obiect îi era tot atît de puțin folositor în momentele de față ca și revolverul, ca și banii.

Apa urca mereu, vuind. In momentul cînd va ajunge la tavan, probabil, se va ridica și zăgazul.

Tom Sincler își făcu bilanțul, se gîndi cu duioșie la Adelaida Protopopovna, la tot ce lăsa în urmă și regreta, în primul rînd, că ei doi mizerabili vor continua să trăiască și să ciopîrțească frumoasa lume a lui Dumnezeu, în vreme ce el va servi de mîncare peștișorilor Senei.

Frînturi din viața lui de pîn-acum, momente pe care le uitase, de care abia își mai aducea aminte, se rostogoleau în întunericul umed ce vîjîia în jurul lui Tom.

O păsărică ciripea pe sîrma ghimpată a tranșeelor, în prima zi a lui martie. Sub lampa familiară, într-un oraș, departe, ardea, cu flăcăruie violetă, budinca de Crăciun.

Cînd a mai văzut această dimineață de mai, plină de soare și de ciocîrlii, pe malul fluviului Don? Niciodată. Si, cu toate acestea, ea luminează în mintea lui, cu miile de maci roșii înfloriți pe malul apei... E amintirea unui cîntec din Novocercask, cel dintîi cîntec pe care l-a auzit din gura Adelaidei Protopopovna Baltazarovici.

Are impresia că e foarte mult de atunci, cu toate că n-au trecut decît cîteva săptămîni de la prima lor întîlnire. Mult mai recentă i se pare debarcarea la Bordeaux, cu cei trei sute de companioni, veniți de peste Ocean, să lupte pentru Franța.

Erau numai tinerețe și voie bună toți, răspîndind în jurul lor rîsete, veselie, șuierături vitejește și optimism... O forță proaspătă, biruitoare. Își aducea aminte cum au schimbat odată interiorul trist al unei fete, smulgînd tapetele cenușii ale pereților și înlocuindu-le cu altele, trandafirii. Pe fata aceea n-o cunoștea nimeni dintre ei, dar au văzut-o cîteva zile în șir, ducînd o pîine lungă și un pachet mic, în casa unde era o mamă bolnavă. Fata era mai palidă decît bolnava.

Din ziua aceea, s-a întipărit în mintea lui Tom ideea că o simplă culoare de tapet poate impresiona sufletul cuiva, îi poate trăda acel suflet.

Gîndindu-se la alegreța cu care porniseră la luptă, Tom Sincler își dădea seama că singurii pentru care războiul fusese *„la guerre fraîche et joyeuse"* erau, poate, americanii.

Văduva bancherului Van Offen - una din cele patru persoane

înecate în Sena - a fost suprimată, fără îndoială, de o rudă a bărbatului ei. Acel nepot care o moștenise îi părea foarte suspect. Ce căuta în țara lui? Ce vorbise, misterios, cu Wing-Taï-Pu, în cîteva rînduri, înainte de „sinuciderea" văduvei? Fără îndoială, aranjase asasinatul, împreună cu soții Pickleston.

Tom Sincler regreta că nu va putea lămuri misterul celorlalți trei înecați.

Imaginilor acestora li se suprapuse figura jovială a unui conferențiar care cutreiera Statele Unite, cu un glob în formă de mandarină. Erau acum cel puțin o sută de mii de americani convinși că pămîntul nu e perfect rotund. Aceste amintiri, fără nici o legătură între ele, se alungau vertiginos. Intr-o secundă, Tom Sincler vedea peisaje imense, luminate violent, auzea glasuri armonioase, mirosea parfumuri vechi, cu frăgezimi necunoscute: tenebrele care îl înconjurau, poziția neverosimilă în care se menținea cu greu, în loc să ucidă orice senzații, colorau intens toate suvenirele care filmau, pline de viață și de relief în aiurarea lui finală

Dar apele care creșteau sub el nu mai dădeau răgaz lui Tom Sincler să se gîndească aiurea. La o palmă deasupra capului său era tavanul. Peste cîteva minute nu va mai putea respira. Va muri asfixiat. Era firesc că omul din canal trebuie trimis în Sena mort gata, ca nu cumva să dea din mîini acolo și să iasă sub cerul liber. Acum, detectivul plutea întins pe spate. Vîrful ghetelor îi atingeau plafonul, de care i se lovea și fruntea. Toate sforțările lui trebuiau să tindă numai ca să respire. Puținul aer ce mai rămăsese între lichid și boltă era înghițit cu lăcomie de valurile ce urcau. Tom simți că se duce. Apele se scurgeau acum, cu un vuiet metalic, dincolo de stăvilar: printr-un mic spațiu, din vîrful zăgazului, prisosul de apă trecea în Sena, ca să nu inunde subsolul. Toate erau perfect organizate. Aceasta fu ultima observație a detectivului căci își pierdu cunoștința.

Ca o perdea ce se desface peste al treilea act al povestirii noastre, bariera compactă, care despărțea canalul de Sena, se despică și apele care duceau corpul lui Tom Sincler năvăliră impetuos, în vuiet de cascadă, în fluviul legendar.

XXVI. ÎN SALONUL CU LAMPIOANE ...

In vremea aceasta, sus, în salonul cu lampioane, se aprindeau luminile, una cîte una. Artiștii soseau mai tîrziu ca de obicei din pricina furtunii. Soseau și unii clienți destul de ciudați, pe care nu-i mai văzuse nimeni pe-acolo și-și găsiseră să petreacă tocmai în noaptea aceea torențială.

Erau îmbrăcați de seară, dar fracurile le păreau de împrumut, iar doamnele ce-i însoțeau, cu toate că li se adresau în limba engleză, nu păreau deloc americane.

Nu i-a fost prea greu șiretului Li-Fung sau voluminoasei lui soții, Susur-de-Izvor, să observe ciudățenia oaspeților de astă-seară. Erau francezi toți și nu puteau fi decît sau banda de tîlhari, despre

care le vorbise detectivul asasinat, sau agenți de-ai lui Tom Sincler.

Ceremonios, Li-Fung se ducea de la masă la masă, urînd fiecărui client ceva în legătură cu veneratul Confucius; tot așa, Susur-de-Izvor, cu cel mai grațios surîs, cu mîinile împreunate, se curba în fața scaunelor ocupate, urmată de doi chelneri pitici, cărora le comanda să servească pe ilustrii musafiri cu cea mai amabilă și mai grabnică atenție.

Cu toate că surîsurile lor erau mai numeroase decît oricînd, Li-Fung și Wing-Tai-Pu nu prea călcau pe roze. Nările le fremătau, mîinile le tremurau și o mare grijă îi cuprinsese.

Dacă, într-adevăr, o bandă de pickpocketi parizieni, cunoscîndu-le marea avere, venise să-i jefuiască?...

— Am făcut noi bine suprimînd pe Tom Sincler? Poate bietul băiat era sincer și voia să ne apere! oftă Li-Fung.

Harry Pickleston însă, mai puțin sentimental decît soția lui, se felicita că scăpase de blestematul detectiv, care venise tocmai din New York, după dînșii.

El susținea că cei șapte vizitatori - patru bărbați și trei femei - nu erau decît agenți de-ai lui Tom Sincler, hotărîți să asalteze „Taverna Chineză".

În amîndouă cazurile, nu era bine pentru cei doi bandiți.

Firește, în cazul cel mai rău, aveau o ușă secretă prin care să dispară, aveau și deghizamentele care să-i prefacă, în cîteva minute, într-o pașnică pereche burgheză. Nimic mai ușor decît să se facă nevăzuți și să plece din Paris, pentru o vreme. Ei posedau o mică fermă, lîngă Fontenay-aux-Roses, unde se duceau cu tramvaiul, duminica. Erau cunoscuți acolo ca niște americani de treabă și nimeni nu i-ar fi stînjenit, căci aveau acte în regulă, nu tulburau pe nimeni și ajutau foarte mult pe săracii preotului.

În vila modestă de la Fontenay-aux-Roses țineau ascunsă o mică parte din averea lor, cîteva milioane de franci. Aveau și alte milioane depuse la diferite bănci, sub alt nume. Puteau trăi în lux, nesupărați de nimeni, numai cu banii aceștia.

Dar, după cum marele industriaș american nu-și întrerupe activitatea, oricîte miliarde ar avea, tot așa, soții Pickleston nu puteau renunța la cîștigurile fabuloase, la voluptatea emoțiilor procurate de viața lor criminală. Avuseseră perioade de calm, cînd se ascundeau, de frică, și trăiau, neștiuți de nimeni, într-o localitate balneară, viață de rentieri bogați. Dar se plictiseau repede. După cîteva săptămîni de inactivitate, după ce Harry semăna flori noi în grădina vilei închiriate și-i preschimba tapetele odăilor, începeau să se plictisească.

Enervați, căutau prilej de ceartă; nu erau de acord în cel mai neînsemnat amănunt al vieții de toate zilele.

Numai în crimă acordul era cu frenezie. Fiecare ghicea gîndurile celuilalt, i le aplauda. Cînd erau departe unul de altul, procedau exact cum ar fi procedat celălalt, ca și cum celălalt i-ar fi transmis ordinele. După treizeci de ani de viață comună, alcătuiau o singură ființă, încordată în același ritm, lucrînd după aceleași impulsiuni, într-o armonie perfectă.

Dar traiul tihnit nu le priia. Deveneau stîngaci şi se certau la fiecare nou proiect, ca doi tineri însurăţei. Nu, hotărît! Viaţa de oameni cumsecade ar fi fost o moarte lentă pentru soţii Pickleston.

Iată de ce, cu toate bogăţiile fabuloase, acumulate în bolta de sub canal, cu toate zecile de milioane puse în siguranţă, cei doi bandiţi americani nu puteau renunţa la ticăloasa lor activitate.

De multe ori trăiseră frica de-a fi prinşi. Astă-seară, însă, tremurau mai mult decît oricînd. Erau pe pămînt străin, nu cunoşteau procedeele poliţiei franceze, nu bănuiau de unde şi cum le poate veni lovitura.

Pentru moment, pericolul părea evitat. Dacă cei şapte clienţi erau apaşi, n-aveau decît să jefuiască taverna, de la al şaselea etaj pînă la subsol. N-ar fi găsit mare lucru. Averile importante şedeau ascunse bine.

Dacă erau poliţişti veniţi să-i aresteze, puteau s-aştepte mult şi bine: şeful lor se dusese pe lumea cealaltă şi tot planul de bătaie căzuse baltă.

Artiştii începeau să se producă. Un jaz javanez, compus din cinci muzicanţi, îşi scăpăra fulgerele solare, căzînd, din înălţimi de libertaţi tropicale, în jalnice lamentaţii de sclav.

Era o melodie cînd pasionată, cînd tînguitoare, ca un refren jalnic, obsedant, în acordurile de chitară şi ciocnirile sferelor de lemn lustruit ce le acompaniau.

Pe urmă veni rîndul lui Ochi-de-Vultur, şeful indian, care jongla cu pumnale şi revolvere, împuşcînd pumnalele din văzduh sau aruncînd cu pumnale în revolverele ce dansau.

Din chivăra acestui Piele-Roşie smulsese Li-Fung pana de cocoş care trebuia să gîdile omuşorul lui David Pickleston şi să-l facă a reda pămîntului o citronadă greţoasă.

Cu mîinile împreunate pe piept, sub mînecile chimonoului, patronii treceau pe la mese, zîmbind politicos, interesîndu-se dacă iluştrii oaspeţi sînt mulţumiţi: un excelent prilej să tragă cu urechea.

Îi intriga o masă unde se instalaseră doi domni şi o doamnă. Unul din domni arăta o serie de fotografii celorlalţi. Erau chipuri de ucigaşi şi de victime.

— Aţi băgat de seamă ce capete de criminali au oamenii asasinaţi? le spunea el, în franţuzeşte.

Această observaţie a domnului care scotea copii fotografice păru absurdă lui Harry Pickleston: el trecu la altă masă.

Doi domni, unul cu mustaţa blondă, lăsată în jos, celălalt ras complet, încinseseră o discuţie aprinsă... Chelnerii chinezi asistau la această polemică nedumeriţi.

— Nu, domnule, nu înţelegi? spunea într-o perfectă franţuzească cel cu mustaţă. Dumneata poţi să bei cît poftești bere, limonadă, vin cu apă minerală, te priveşte. Mie nu-mi plac băuturile lungi!

Prin băuturi lungi acel client original înţelegea tot ce se serveşte în pahare voluminoase; el nu admitea decît coniacul sau alte licheoruri, în cupe late de şampanie, pe care le umplea întîi cu gheaţă şi apoi le golea.

— Am învățat asta la Berlin. Paharul în care torni coniacul trebuie să fie înghețat. Contactul cu cristalul rece face ca alcoolul să reacționeze și să emane arome și forțe inedite!

Acest amabil teoretician era la al șaptelea coniac și găsea că, de la miezul nopții în sus, nu trebuie consumate decît lucruri fine, sintetice, nu vulgara bere sau oranjadă, care te balonează cu inutil lichid, fără să „diamanteze" creierul.

— Singurul rost al băuturii este să diamanteze inima și creierul, ceea ce nu vor face niciodată băuturile lungi! conchise domnul cu frac de împrumut, cerînd al patrulea pahar.

Acest personaj putea să nu vorbească franțuzește și să nu aibă capul și verva galică, și, totuși, Harry Pickleston ar fi jurat că nu e american, numai după voluptatea cu care-și prepara și comenta băutura.

Americanii beau repede, fără să deguste, beau din nevoia de a se îmbăta, fără să aleagă, fără să sfărîme voluptuos, de cerul gurii, bobul finei din Champagne, al vechiului Armagnac, al unui Calvados secular.

Coctaiul — această criminală distrugere a oricărui parfum, printr-un amestec brutal de rachiuri, e o invenție americană. Iar Harry Pickleston, în calitatea lui de chinez rafinat și de proaspăt parizian, se simțea la un etaj superior de civilizație decît compatrioții săi.

Se întreba însă dacă un polițist sau un apaș poate vorbi așa. Nu era lămurit ce fel de lume adăpostea în acea seară.

XXVII. AFORISME...

Îi părea foarte curios că nici unul din clienții săi obișnuiți nu-i trecuse pragul. Numai capete noi și nici unul yankeu. De ce se deschide atît de rar ușa astă-seară? Din pricina ploii? Dar au mai fost furtuni și anul trecut, iar limuzinele bogaților săi oaspeți nu se topiseră sub potop. Puteau veni și-acum. Era ceva necurat la mijloc. Ușa se deschise din nou și doi domni, însoțiți de o doamnă, foarte eleganți cîteșitrei, intrară și luară loc la o masă. Ei nici nu mai găsiră util să vorbească englezește ci continuau, instalîndu-se, conversația din automobil.

Unul din domni spunea:

— Toate sînt relative. E preferabil, de pildă, să fii diplomat albanez decît ambasador al Franței. Căci un reprezentant al Albaniei poate avea norocul să fie trimis la Paris, în vreme ce ministrul Franței poate să nimerească la Tirana!

Lui Harry Pickleston, grăbit să salute pe noii-veniți, această concluzie îi păru tot atît de absurdă ca și teoria clientului cu fotografiile, care susținea că oamenii asasinați au capete de criminali.

Cînd cazi peste o convorbire la care n-ai luat parte, dialogul ți se pare stupid, tot așa după cum, la teatru, ajungînd la actul final, fără să cunoști restul piesei, toate personajele îți par demente.

Adevărul este că acei consumatori neobișnuiți, care lansau

paradoxuri și teorii, vorbeau cu totul altceva și numai la apropierea chinezilor debitau aforisme, fără nici o legătură cu preocupările lor.

Agenți de siguranță, puși sub ordinele lui Tom Sincler, ei repetau frazele dictate de șeful lor; estetul și filosoful de la Boston nu pierdea prilejul să-și amestece profesiunea de polițist cu observații și cugetări, contagiind și pe subalternii săi.

El le demonstrase că pickpocketul american e complet năucit cînd aude lucruri care ies din sfera preocupărilor sale și că strălucirile spiritului îl buimăcesc, așa cum oglinzile jucăușe ametesc ciocîrlia și ți-o dau mai repede în mînă.

Polițiștii francezi îi executau întocmai recomandările, repetînd, spre dezolarea celor ce trăgeau cu urechea, fraze ca acestea:

— În fiecare an, Catedrala Notre-Dame se scufundă în pămînt cu un milimetru. În fiecare mileniu, deci, cu un metru. Descreșterea credinței, însă, merge mai repede decît cufundarea materială a bisericii.

Sau:

— Francezii n-au decît o soluție, în război: victoria. Ei nu-și pot permite luxul de a fi învinși căci n-au unde să se retragă: îi pîndește oceanul.

Harry Pickleston se duse să tragă cu urechea la cele ce spunea singura pereche pe care n-o spionase pîn-acum, un domn și o doamnă, care semăna cu o actriță celebră de la Comedia Franceză.

— Scumpa mea, cînd îți spun că un strămoș al meu a fost frate cu Ludovic al XIV-lea nu vreau nici să mă laud, nici să te epatez.

— Te cheamă Marchelli!... obiecta, surîzînd, frumoasa doamnă.

— Și pe Ludovic al XIV-lea tot Marchelli îl chema. Adevăratul suveran fusese confiscat de Mazarin, care i-a aplicat pe obraz o mască de fier. Marchelli, un tînăr italian, care semăna uimitor cu Ludovic, a fost instalat de cardinal pe tronul Franței. Celălalt n-ar fi îndeplinit opera vastă a Regelui Soare, căci era greoi, de-o inteligență mediocră. Acest Marchelli era fratele mai mic al străbunului meu și numai familia noastră cunoaște secretul Măștii de fier...

Strănepotul lui Marchelli își continuă teoria, în vreme ce Wing-Taï-Pu, adică Harry Pickleston, care credea că e vorba de Napoleon Bonaparte și pe care istoria Franței nu-l interesa într-un mod excesiv, se depărta de grup, ca să admire doi tineri dansatori, îmbrăcați în pijamale de argint. Aceștia mimau un fel de dans egiptean, pe estradă.

Reflectoare colorate îi transformau cînd în vîlvătăi de aur, cînd în flăcări de ametist. Femeia avea un nas micuț, ridicat în sus, de toată drăgălășenia. Partenerul ei reflecta, pe pomeții obrazului, roșeața suspectă și tragică a ftizicilor.

Atenția tuturor era îndreptată asupra acestei perechi suple: tinerii dansatori trebuiau să-și întoarcă pe dos îmbrăcămintea, în timpul jocului de lumini, pentru ca la sfîrșit să se găsească îmbrăcați în pijamale negre cu fireturi roșii. Ultima parte a dansului devenea satanică: n-avea nici o legătură cu pozele egiptene de pîn-atunci, dar era tot așa de fermecătoare.

În timpul acestui număr, cei doi patroni o șterseră din cabaret să pună ordine în celelalte încăperi ale imobilului.

Trebuiau avertizați jucătorii de cărți de la primul etaj.

Ajungînd în fața celor două uși, care își făceau față, Li-Fung și Wing-Taï-Pu le găsiră păzite de doi energumeni care aveau înfățișarea clasică a agentului secret: o gambetă pe cap, mustața groasă, căzută, și mînerul încovoiat al bastonului petrecut pe după braț. Felul cum se înțepeniseră în fața ușilor arăta că nu vor permite nimănui să treacă pragul.

Soții Pickleston pricepură că au de-a face cu oamenii lui Tom și nici nu încercară să intre. Apropiindu-se de ei, aruncară polițiștilor cîte-un:

— Toate-s bune. Patronul recomandă atenție și răbdare.

— *Circulez!* răspunse unul dintre cerberi, pe care această recomandare nu părea să-l intereseze în mod special.

La al doilea etaj, locuit de dînșii, nu era postat nici un agent. Căminul le era respectat.

Toate ușile celelalte însă erau păzite de cîte un polițist.

Soții Pickleston își mușcară buzele, foarte contrariați. In același timp, le venea să rîdă, gîndindu-se că acei detectivi puteau să aștepte mult și bine ordinele patronului lor care în momentele acelea se rostogolea în apele grase ale Senei.

Cabaretul de jos era un pretext, căci afacerile cele bune, soții Pickleston le făceau în apartamentele superioare ale imobilului, pline de morfinomani, jucători de cărți și membri importanți ai coloniilor străine, care petreceau în orgii și luxură, fără să se cunoască între ei. Cum acești vizitatori erau recrutați din lumea cea mai selectă, budoarele extrem de elegante, de toate stilurile, aveau mare căutare. Femei goale, cu o simplă mască de mătase neagră, se ofereau necunoscuților.

Mîinile lor fine și pielea delicată arătau proveniența lor aleasă. Fiorul de-a se bănui, de-a ghici în partener pe vecinul de masă de la recepția cutărei ambasade le sporea voluptatea ofrandei.

Saloane persane comunicau cu alcovuri venețiene sau fumătorii japoneze; luminile erau foarte discrete și-n penumbra parfumată lunecau corpuri sculpturale, fantome de grație și perversitate, căzînd pe divanuri moi, rostogolindu-se pe perini înalte și adînci.

Servante, scunde, îmbrăcate ca-n Extremul Orient, alergau de colo pînă colo, cu picioare de vată, oferind băuturi reci, alcooluri amestecate, fructe exotice sau pipe de opium zecilor de clienți care nu se cunoșteau între ei și nici nu voiau să se cunoască a doua zi.

Un observator atent ar fi recunoscut în acea blondă înaltă pe soția cutărui diplomat suedez... Tînărul acela brun, pentru care se luptau două micuțe englezoaice, era un fericit moștenitor din Sud-Estul Europei, iar majoritatea preoților și preoteselor acestor ceremonii păgîne o alcătuiau bogătașii din Statele Unite, proaspăt debarcați la Paris.

Toată această lume rămăsese de peste zi în casa lui Li-Fung ...

Furtuna violentă, cu fulgere care se strecurau printre perdelele lăsate, provocase o nouă intensitate, o frenezie barbară, printre fericiții prizonieri, printre femeile care n-aveau de dat socoteală nimănui.

Un astrolog persan, o cărturăreasă italiană, un vrăjitor japonez, un grafolog turc erau motivul pentru care urcau fericiții acestui pămînt scările cu covoare groase la casa cu balauri. Si toți acei magicieni de contrabandă, în solda lui Li-Fung, își primeau oaspeții cu amabilitate și grații orientale, îi opreau la masă, le ofereau libații... Formele erau salvate - trăiască viața!

XXVIII. POVESTEA „MYOSOTIS"-ULUI

Cunoscînd toate acestea, bietul Tom Sincler nu se putuse opri de-a filosofa:

— Iată elita societății, trăind în desfrîu și ticăloșie, în vreme ce jos, sărmanele dansatoare, care muncesc onest pentru existență, sînt socotite în marginea societății.

Și această constatare îi sporea dragostea pentru Adelaida Protopopovna Baltazarovici, fecioara castă, nevoită să trăiască din pîinea tavernelor, cîntînd după miezul nopții, spre amuzamentul bogătașilor beți.

Cu toată experiența lui și umorul, dacă nu sarcasmul cu care privea înfățișările lumii, Tom Sincler rămăsese un sentimental. Lirismul său, dragostea pentru umanitate îi dictau reflexii, care unui sceptic i-ar fi părut lucruri comune, naive refrenuri socialiste.

Tom Sincler înnobila aceste constatări prin convingerea cu care apăra cauzele drepte, cu acea candoare a americanului de veche și sănătoasă burghezie.

În vreme ce un om ca el — nedreptate a destinului — era o simplă jucărie în voia valurilor, doi mizerabili de teapa soților Pickleston jubilau, știind că toată acea înscenare fastuoasă a detectivului va rămîne fără nici un rezultat și ei își vor continua viața de crime, netulburați de nimeni.

Într-adevăr, agenții postați la mese sub formă de consumatori consultau ceasornicul, la fiecare cinci minute, mirați că nu sosește nici un ordin, că semnalul de atac nu pornește.

Ei își aruncau, peste mese, priviri întrebătoare; ceilalți ridicau din umeri, gest care nu trecea nebăgat în seamă de Li-Fung și Wing-Taï-Pu, zisă Susur-de-Izvor.

După ce surîseră cu subînțelesuri, fiecărui polițist postat în etajele de sus le aruncară cîte un fatidic:

— Toate-s bune ! patronul recomandă atenție și răbdare!

Cei doi falși chinezi se asigurară că bolta subterană, rezervată unei fugi precipitate, avea ușa de scăpare deschisă și costumele de burghezi erau la locul lor. La cel dintîi pericol — pericol, de altfel, evaporat prin dispariția lui Tom Sincler — ei erau gata să-și ia tălpășița.

Iată-i liniștiți, supraveghind bunul serviciu, urmărind, cu părintească dragoste și admirație, producerea artiștilor.

Acum era rîndul a trei *girls*, trei adolescente suple și grațioase care cîntau, dansau și mimau un fel de scheci comic: Gaby, Daisy și Dorothy. Costumele lor clovnești, cu jobene, ochelari și bastoane, cu pantofi à la Charlot, scoteau și mai mult în evidență tinerețea corpului și drăgălășenia copilărească a mișcărilor.

O salvă de aplauze, a puținilor consumatori și a camarazilor, le sublinie succesul.

Cei trei ultimi veniți rugară pe patron să poftească la masa lor pe una din dansatoare, Miss Dorothy.

Li-Fung, cu cel mai umil surîs pe buze, răspunse că nu e obiceiul ca artistele „Tavernei Chineze" să ia loc cu clienții, dar fiindcă iluștrii oaspeți sînt însoțiți de o doamnă atît de distinsă, va ruga pe domnișoara să zică „bună seara!" amabililor și prea veneraților gentlemeni.

Miss Dorothy sosi, surîzătoare, strînse mîinile ce i se întindeau și se așeză între cei doi domni, avînd în față pe eleganta doamnă.

— Vorbiți franțuzește? o-ntreabă unul din domni, cel care demonstrase avantajele diplomatului albanez asupra celui al Republicii.

— Desigur, răspunse Miss Dorothy, rîzînd. Sînt parizianã... nici nu mă cheamă așa...

— Te numești Marion Albalet!... zise al doilea domn sprea marea mirare a dansatoarei.

— De unde știți? întrebă dînsa.

— Domnii sînt de la poliție, domnișoară, și-am dori să ne dai unele informații — o lămuri, cu un surîs prietenesc, distinsa persoană care însoțea pe oamenii în frac. Te rog, continuă să rîzi, bea șampanie și nu părea emoționată!

— Și, mai ales, — adăugă cel care-i cunoștea numele —, trebuie să ne spui tot ce știi și numai lucruri adevărate.

— E-n interesul dumitale, în interesul general.

Miss Dorothy păli, începu să tremure, rotindu-și ochii în toate părțile. Avea o privire rătăcită, ca și cum căuta zadarnic sprijinul cuiva.

— Te rog să surîzi!... o îndemnă însoțitoarea celor doi polițiști. Mai bea ... Așa!... Nu trebuie să fii contrariată!...

— Ce doriți să vă spun?

— Te numești Marion Albalet, pari de douăzeci de ani — complimentele mele! — dar ai douăzeci și opt! zise primul domn.

Convorbirea continua: cîteșitrele persoane din slujba poliției aruncau întrebări lui Miss Dorothy, care răspundea prompt. Emoția contactului brusc cu acei oameni îi trecuse. Își recăpătase tot sîngele rece; se întreba, numai, ce vor să afle de la dînsa.

— De cîtă vreme ești dansatoare la cabaretul lui Li-Fung?

— De anul trecut, din ianuarie, cînd a deschis „Taverna Chineză".

— Pardon... dansezi la el de trei ani! o corijă severul închizitor.

— A, da, la New York. Știați și asta?

— Știm tot ce nu vrei să ne spui.

— M-ați întrebat de cînd dansez la cabaret, nu m-ați întrebat de

cînd îl cunosc pe Li-Fung !... replică Miss Dorothy, hotărîtă să țină piept polițiștilor.

— Cum l-ai cunoscut pe Li-Fung ?

— Printr-un impresar. Eram o trupă de șase artiști parizieni în turneu prin Statele Unite.

— Ai fost angajată numai dumneata ?

— Împreună cu partenerul meu.

— Cellino ?

— Nu. Celălalt. Pe Cellino l-am cunoscut la Paris, anul trecut.

— În afară de numerele de dans pe care le executai seara la „Taverna Chineză" din New York mai aveai vreo ocupație ?

— Da, fiindcă gajul oferit de Li-Fung nu era prea mare.

— Ce făceai ?

— Eram dactilografă la un lustragiu de ghete.

— Boby Hamilton.

— Exact.

— Cum se face că dumneata, franceză de origine, puteai să scrii la mașină-n limba engleză ?

— Înainte de a pleca în Statele Unite am învățat cîțiva ani și m-am perfecționat la New York.

— Cum l-ai cunoscut pe viitorul dumitale patron?

— Mi-a lustruit pantofii pe-o zi de ploaie, la intrarea metropolitanului, lîngă Franklin-Square. Eram cu o prietenă, căreia mă plîngeam că n-am ce face ziua și că aș lucra bucuros la un birou de copiat acte. Boby Hamilton, care n-ajunsese încă Regele cremelor de ghete, tocmai experimenta invenția și avea nevoie de cineva care să-i scrie prospecte și să-i țină corespondența. Mi-a propus să mă ia secretară. Condițiile le-am discutat între un pantof și celălalt. Cînd a terminat de lustruit, eram angajata lui. Scriam toată ziua reclame, formule, cereri de bani pentru reușita invenției, propuneri adresate diferitelor fabrici de produse similare. Trăiam numai printre uleiuri, prafuri negre, grăsimi și tot felul de substanțe minerale și vegetale. Ieșeam de acolo cu nasul negru... dar nu știu dacă toată povestea asta vă interesează!...

— Foarte mult !... Te rog, continuă !...

— Eu, drept să vă spun, nu prea credeam în invenția lui Boby. Nici astăzi n-aș putea spune de ce este mai bună crema lui decît altele. El mi-a explicat că vacsul ideal e dator să dea o strălucire de lac tuturor încălțămintelor, dar că această strălucire nu trebuie să dureze mai multe zile, ci după cîteva ore să se descompună, ca să fie nevoie de un lustru nou. Produse similare există în comerț, dar fiind lucrate din material scump, costă mult. Boby voia să inventeze ceva ieftin, care să strălucească, să ia ochii, dar să treacă repede și să se consume mult. El susținea că generației actuale nu-i place un lucru bun, scump și durabil, ci preferă noutatea, chiar în mediocritate, dar strălucitoare. Un cetățean al metropolelor trebuie să-și văcsuiască ghetele cît mai des, îmi explica stăpînul meu; este o necesitate a nervilor biciuiți de grijile și oboseala marilor orașe. Scaunul lustragiului e singurul

repaus adevărat, complet, în goana vieții; el unește destinderea nervilor cu senzația plăcută pe care o dau periile și peticul de catifea, lunecînd pe un picior obosit și pe care-l decongestionează.

— Se pare că patronul d-tale se îndrăgostise de d-ta ?

— Foarte mult. M-a cerut, chiar, de nevastă. I-am rîs în nas. I-am spus că n-am să mă mărit cu un biet lustragiu. El m-a asigurat că pînă într-un an va deveni miliardar. Într-adevăr, intrînd în raporturi cu vestitul savant Fenimore Preston, rivalul lui Edison, și-a pus invenția la punct și-a început să cîștige. In vremea aceasta, contractul meu cu Li-Fung a expirat și-am părăsit New Yorkul.

— La New York sau la Paris ai constatat că Li-Fung nu este bărbat ?!...

— Nu-nțeleg...

— Precum bine știi, stăpînul acestui local e o femeie deghizată. Intr-o seară, venind mai devreme la cabaret, una din camaradele d-tale a remarcat că patronul „Tavernei Chineze" avea numai o jumătate de mustață. Pe cealaltă n-o lipise încă ! Aș vrea să știu dacă d-ta ai aflat lucrul acesta de curînd, sau îl știai de la New York ?

Miss Dorothy păru foarte curioasă de această întrebare.

— Cine v-a spus ? întrebă dînsa.

— Aceeași persoană căreia v-ați confesat și care constatase la rîndul ei...

— Că Wing-Taï-Fu are sînii falși și că nu e femeie...

— Exact ! completă primul detectiv.

— Nu știam că prietenele mele de cabaret au legături cu poliția !

— N-au nevoie să aibă legături cu poliția ca să știm totul. Așadar, răspunde, te rog, la întrebare: De cînd știi că Li-Fung nu e chinez și că este o femeie deghizată ?

— Am aflat la Paris, acum cîteva zile, întîmplător.

— Ce părere ai despre această scamatorie ? o iscodi doamna elegantă, cu un aer bănuitor.

Ușor jignită, dansatoarea nu-și pierdu cumpătul.

— Mi-e absolut indiferent, răspunse dînsa. N-am să mă ocup nici de dantura, nici de mustățile patronului meu, după cum nici el n-are să se amestece dacă îmi oxigenez părul sau dacă am o fesă de cauciuc !

Brava pariziană, care era Marion, își regăsea verva și familiaritatea copilăriei din Montmartre și începu să servească polițiștilor expresii de cea mai pură savoare suburbană. Dar detectivii sau comisarii aceia, împreună cu agenta care-i întovărășea, nu prea păreau că gustă vocabularul invitatei lor.

— Să revenim la chestie ! Ne interesează domnul Boby Hamilton ! interveni, cu oarecare severitate, cel care tăcuse mai mult, dintre polițiști. Domnul Boby Hamilton a venit la Paris anul trecut.

— Da. Vedea Parisul întîia oară.

— Venea pentru dumneata ?

— Așa am crezut și eu la început. M-a găsit, din prima seară, în taverna lui Li-Fung. Am stat de vorbă o mulțime, la masa de colo. Ne-aduceam aminte de scrisorile, de prospectele bătute la mașină, în camera cu funingine, din New York. El regreta că n-am vrut să-l iau de bărbat; m-ar fi făcut cea mai fericită dintre femei. I-am răspuns că vremea nu e pierdută. Mi-a obiectat că bietul lustragiu ar fi revoltat văzînd că miliardarul

acceptă ofensa și nu plătește cu dispreț refuzul meu de odinioară. Aceasta nu l-a împiedicat să vină mai în fiecare noapte aici. Începea să mă iubească din nou. Eram sigură că-n cîteva zile îmi va cere iarăși mîna. Dar n-a fost așa. I-a plăcut alta. O camaradă.

— Ida Fredson.

— Da, Arlette Leblond. S-a însurat cu dînsa. A făcut-o miliardară, iar eu, tovarășa de suferință, am rămas o simplă dansatoare.

— Și, de aceea, acum zece ore, ai dus-o pe buna dumitale prietenă la un fachir, care nu e altul decît partenerul d-tale, Cellino ! Ai vrut s-o compromiți, s-o desparți de Regele „Myosotis"-ului, să te măriți cu el !

— Nu-i adevărat ! ripostă Miss Dorothy, văzînd că a căzut în cursă.

— Tăgăduiești că d-ta ești cea care l-ai informat pe Boby Hamilton?... Nu i-ai trimis d-ta scrisori anonime, nu l-ai vestit la telefon că doamna Hamilton are un amant?

Marion Albalet își lăsă privirea... Ochii i se umeziră. Își mușcă șervetul, începu să tremure, voi să se scoale de la masă, gata să plîngă.

— Dar nu-nțeleg ce-aveți cu mine ! protesta dînsa, printre lacrimi.

Amabila societate își dădu seama că mersese prea departe. In definitiv, acea pensionară a lui Li-Fung nu era bănuită de nimic, n-avea nici un rost s-o interogheze ca pe-o complice a banditului.

— Nu fii supărată, o mîngîie femeia-detectiv. N-o să-ți facem nimic. Viața d-tale sentimentală te privește ! Am vrut să știm dacă-l cunoști pe Li-Fung ca fals chinez, de-aci sau de la New York. Văd că n-ai altfel de legături cu el. Haide, nu fii supărată... Așa sînt polițiștii: cam brutali, dar au inimă bună. Stai colea. Poftim: mai bea o cupă... înviorează-te și nu spune nimănui ce-ai vorbit cu noi... Ne-am înțeles?

Miss Dorothy nu se lăsă rugată... Își tamponă ochii, ușor, cu o batistă mare cît o marcă, poștală, își pudră nasul și se așeză iar, privindu-și companionii într-un surîs.

Sorbi două pahare de șampanie, uită întrebările indiscrete de pînă acum și începu să se învioreze.

În mintea ei, amintirile dactilografei de la New York, catalogînd corespondența unui biet ceruitor al ghetelor trecătorilor, se împleteau cu visuri trandafirii. O aștepta un viitor strălucit, alături de un miliardar. Nu se putea altfel.

Știa că-n fundul inimii, Boby Hamilton o iubește tot pe dînsa. Nu se uită așa de ușor o dragoste din vremea sărăciei! In orice caz, despărțit de Ida nu s-ar fi gîndit să ia altă femeie. Era foarte înamorat de actuala lui soție, bineînțeles, dar se însurase cu Arlette Leblond mai mult ca s-o întărîte pe Dorothy, să răzbune refuzul ei de odinioară...

În vreme ce comesenii își roteau privirile prin sală, ca să fie la curent cu tot ce se petrecea, Marion Albalet ronțăia migdale sărate și-și spunea:

— E adevărat, n-am încă treizeci de ani și abia par de douăzeci. Dar viața aceasta de noapte nu mai poate dura. Nu văd cum am să scap de mizerie. Prea multe griji, prea multă muncă și prea puține satisfacții. Cu ceea ce-mi plătește Li-Fung sau orice alt patron n-am să agonisesc avere niciodată... Niciodată nu voi avea colierele de

perle, palatul și limuzina Arlettei. Eu m-aș mulțumi cu mai puțin. Nu sînt pretențioasă. Nu i-aș cere lui Boby sacrificii, cum a făcut cealaltă. Pentru dînsa, Boby s-a mutat la Paris, neglijîndu-și afacerile din America. Eu am să-i propun să ne reîntoarcem la New York și va fi fericit... Am să fiu o soție ideală. N-am să-l înșel niciodată. Nici la fachiri n-am să mă duc. Oare ce s-o fi întîmplat azi în apartamentul lui Jim Parker? Mor de curiozitate! Numai de-ar fi reușit cursa, numai de-ar fi prins-o cu Cellino!

Cellino trebuia să fie de mult aici și nu-l văd. De ce n-o fi venit pîn-acum? Sînt foarte nerăbdătoare! Astă-seară nu mi-am făcut dansul cu el. Dar dacă o fi arestat, poate asasinat? Tare aș fi curioasă să știu ce cadou de nuntă o să-mi facă Boby?!

Frazele acestea se amestecau în mintea cam încîlcită a partenerei lui Allen Preston, zis Jim Parker, zis Cellino. Frumoasa Marion era transportată. O agitație plăcută, aproape dureroasă, o stăpînea.

Întrebările polițiștilor îi readuseră aminte viața ei de pe malurile Hudsonului, îi dădură nostalgia orașului bogat, puternic în frumusețea lui, unde fusese o biată lucrătoare și pe care voia să-l supună acum. Va face parte și dînsa din cele patru sute de familii domnitoare ale Metropolei, se va duce la Miami, va veni în luna iunie la Paris să vadă cum dansează altele, iar dînsa să le ofere șampanie, cu un aer protector, dar foarte amabil.

Cele cîteva pahare băute îi deschiseră o mare poftă de a lupta, de a învinge. Destinul ei nu putea să se încheie în acea tavernă, sau în cine știe ce cabaret din Montmartre, din provincie sau din străinătate. Știa dînsa de la camarade mai bătrîne ce înseamnă exilul în localuri de a doua mînă, la Paris, sau varieteurile de la Dijon, Berna, Seghedin, Galați, Smirna, Bombay sau Alger! Se scutura de ele ca de-o amintire postumă.

Printre lampioanele verzi și roșii ale tavernei, printre balaurii imprimați pe ziduri sau brodați pe șaluri, printre prințesele pictate pe lacul paravanelor, zburau numai cutii de cremă „Myosotis", ca niște mari monede de argint. Nici un impresar, nici o cameră de hotel, nici o cabină de *music-hall*, nici un buchet de flori de hîrtie. Numai cutii de vacs, în stoluri de porumbei albi, cu interiorul negru.

Pe capacul acestor milioane de cutii „Myosotis" era reprodus chipul lui Boby Hamilton, pe partea cealaltă se răsfăța acum profilul ei, al lui Marion Albalet, soția miliardarului. Aceasta era prima viziune a fericirii de mîine și Miss Dorothy n-o putea alunga, n-o putea înlocui cu alta.

Cupletele pe care le spunea acum un șansonetist celebru i se păreau că n-au decît o rimă, un refren: „Myosotis"...

Miss Dorothy plutea în al nouălea Paradis. Cuvîntul paradis rima și el cu „Myosotis". Iar publicul striga: „Bis! Altă rimă..." De bună seamă, norocul îi surîdea!

XXIX. AL TREILEA CHIMONOU ÎNSTELAT

Dar, pe măsură ce tînăra dansatoare devenea mai veselă, mai optimistă, fețele polițiștilor începeau să exprime o oarecare îngrijorare. Ceva suspect se petrecea... În loc de focuri de revolver, stingeri de lumină, strigăte, panică și arestări senzaționale, în cabaret plutea o inactivitate ciudată. Ar fi vrut să facă ceva și nu știau ce, fiindcă nu le venea nici un ordin.

Poate că enervarea, incertitudinea lor provocase interogatoriul dansatoarei; ca să-și mai canalizeze emoțiile, chemaseră ei pe Marion Albalet, copleșind-o cu întrebări. La rîndul lor, ei se întrebau acum:

— Unde e șeful? De ce nu le face nici un semn?

Sferturile de oră treceau fără ca vreun eveniment să survină. Artiștii se perindau pe estradă în indiferența generală.

Însiși Li-Fung și cu Murmur-de-Izvor erau contrariați de faptul că nu se întîmplă nimic. Se pregătiseră de luptă și acest armistițiu li se părea straniu.

Cei doi aprigi tîlhari, amenințați dintr-un moment într-altul să-și piardă averea, libertatea, viața, erau supărați, acum, de faptul că n-au destui clienți. Cu toate că marile lor cîștiguri nu proveneau din consumații — cabaretul era un pretext — ei sufereau că taverna nu era plină, ca de obicei, de americani risipitori. În loc să curgă șampania în valuri, toată lumea se mulțumea cu o limonadă, cu o sticlă de bere.

Numai la o singură masă se goliseră cîteva butelii de șampanie, un singur client băuse douăsprezece coniacuri. Ceilalți burghezi, parcimonioși, ocupau locuri fără să-și repete comenzile.

Falșii chinezi socoteau că nici măcar un sfert din trupă nu putea fi plătită cu ceea ce se consumase în seara aceea. Iată marea lor preocupare în aceste momente de pregătiri misterioase!

Un gest făcut de la o masă la alta — o întrebare din ochi, un răspuns din umeri — îi aduse la realitatea imediată. Polițiștii începeau să se impacienteze. Întîrzierea lui Tom Sincler devenea suspectă. Lucrul acesta îl înțeleseră bandiții în aceeași secundă. Fără să-și fi comunicat gîndurile, își dădeau seama de îngrijorarea agenților de Siguranță. Era deci momentul ca Li-Fung și Wing-Taï-Pu să le potolească nerăbdarea... Trebuia să li se mai astîmpere din zel și din impacientă.

Detectivul spusese, probabil, ajutoarelor sale, că va apărea îmbrăcat într-un chimonou albastru, cu stele albe, ca fachir. Prin urmare, fachirul trebuia introdus numaidecît în scenă, îndiferent cine era.

Wing-Taï-Pu mai dădu o raită printre mese, apoi se strecură într-una din camerele tavernei, alături de cea în care se deghizaseră Tom Sincler în astrolog și Boby Hamilton cu David, în marinari.

Acolo aștepta Me-Ky, unul din numeroșii servitori-complici ai bandiților. Îmbrăcat în chimonou, cu chivăra pe cap, cu bagheta în mînă și cu ochelarii de stele pe nas, el avea exact înfățișarea lui Tom Sincler, copiată după Jim Parker. Era, poate, mai mic decît detectivul, dar cum astrologii au obiceiul să meargă pe vine, confuzia era ușoară.

Li-Fung veni și dînsul. Soții Pickleston sfătuiau pe Me-Ky cum să procedeze.

— Bagă de seamă. N-ai să scoți nici o vorbă. Oricine ți-ar vorbi, nu răspunzi. Dai din cap, faci orice gest, dar nu scoți nici un cuvînt. Chiar dacă-ți vorbește unul din noi, n-ai să răspunzi decît prin semne. Fii gata!...

Precedați de Me-Ky, patronii intrară, cu solemnitate, în cabaret.

Li-Fung se urcă pe scenă și, cu vocea lui pițigăiată, anunță:

— Preaonorată societate, avem plăcerea să vă prezentăm pe domnul profesor Rama-Vișnu-Crișna-Muti, celebrul fachir, președintele academiei de magnetism din Calcutta. Ilustrul oaspete e angajat de noi, cu sacrificii colosale, pentru o lună. Începînd de mîine-seară, Rama-Vișnu-Crișna-Muti va începe ședințele sale de sugestie, hipnotism, citirea gîndului și ghicirea viitorului! Vă rugăm să poftiți și mîine!

Me-Ky dădea din cap, mulțumind aplauzelor.

Apoi își luă locul la un colț retras al estradei, cît mai în umbră.

Polițiștii care populau taverna respirară ușurați.

În sfîrșit, șeful lor își făcuse apariția. Erau liniștiți.

Unul dintre ei mai ceru o sticlă de bere, altul bău al treisprezecelea coniac. Trei limonade și o sticlă de șampanie mai fură comandate, în izbucnirea jazului javanez, care-și relua barbarele lamente, în acorduri de chitară și ciocniri de sfere lustruite.

Soții Pickleston se așezară pe scaune, aruncînd priviri piezișe asupra celor din sală. Apariția fachirului își făcuse efectul. Oamenii poliției erau liniștiți. Dau nu mai erau liniștiți acum patronii.

— Nu știu dacă am făcut bine ce-am făcut! spunea Li-Fung lui Wing-Taï-Pu.

— Ba am făcut foarte bine! răspundea Harry Pickleston, examinînd ținuta lui Me-Ky. Are aproape aceeași statură ca Tom Sincler... Dacă stă pe scaun, nemișcat, în umbră, n-o să-l deosebească nimeni.

— Dar dacă s-o băga de seamă că e altul?

— Imposibil.

— Crezi că ceilalți polițiști n-or să remarce că omul din chimonou nu e Tom? Ce-o să le răspundem cînd ne-or întreba?

— Femeia tot femeie! Proastă și fricoasă! Degeaba își schimbă glasul, degeaba își lipește mustăți, degeaba se îmbracă bărbătește, că minte la cap n-o să-i vină!

— Chiar dacă aș fi bărbat și tu ai fi femeie, scumpul meu Harry, cred că rău am făcut omorîndu-l...

— Unde vezi răul?

— Tom a fost la noi. S-a dat cinstit pe față. Tovarășii lui știu că a intrat aici. N-o să li se pară suspect că a dispărut?

— Un detectiv apare și dispare, asta e meseria lui.

— Dar mîine, cînd s-o găsi cadavrul în Sena?

— O să creadă că s-a sinucis, ca și ceilalți.

— Dar nu uita că ceilalți n-aveau nici o rană. Lui Tom, noi i-am înfipt un cuțit între umeri... Tom e polițist. Se va vedea că a fost asasinat. Se va ști că a fost, peste noapte, la noi. Anchetă. Percheziții. Ce ne facem?

— Mă plictisești! răspunse Harry, pe care observațiile soției sale îl puneau pe gînduri. Nu voia însă să pară îngrijorat.

Malvina continua să se lamenteze:

— Dar dacă bietul Sincler spunea adevărat? Dacă sîntem amenințați de-o bandă?

— Nu văd nici o mutră suspectă în sală. Numai capete de polițiști. Ei o să ne păzească! Dar îți spun eu: nu se gîndește nimeni să ne atace.

— Ce interes ai avut să-l suprimi?

— Copoiul ăsta ne-a dat de urmă. Pe noi a venit să ne aresteze, nu pickpocketii. N-ai văzut cum ne trăgea de limbă, să ne prindă. Dar nici eu nu m-am lăsat! Noapte bună în canalul gentilomilor, stimate domnule inspector! Bine că nu ne-a luat cheile. Ia dă-le-ncoace!

Li-Fung se căută în buzunare, dar nu găsi ce căuta. Începu să se scarpine în cap.

— Ei, drăcia dracului!

— Ce este?

— Stai că nu le găsesc.

— Nu se poate!

— Parcă ți le-am dat!

— Nu mi le-ai dat!

— Atunci le-am dat lui Tom Sincler, adineauri...

— Ți le-a înapoiat, ți-a spus: „Păstrează-le, am să ți le cer mai tîrziu".

— Așa e! Unde le-oi fi pus? Ei, drăcia dracului!

— Trebuie să le găsim... Altminteri sîntem pierduți!

— Poate mi-au căzut în vălmășeala luptei cu Tom. Da. Da. Am auzit, pe întuneric, un zgomot de chei... Am impresia, chiar, că însuși Tom m-a căutat în buzunare și mi le-a luat, pe cînd mă luptam cu el.

— Ești de o tîmpenie fără pereche și-am să te dau dracului! izbucni Murmur-de-Izvor.

— Decît să mă faci tîmpit, mai bine vino jos să căutăm cheile. Ia-l și pe Laï-Wo, să întoarcă apa, să golim canalul. Poate să fi căzut acolo.

Wing-Taï-Pu făcu semn unuia dintre chelnerii în chimonou, care luase parte la asasinarea lui Tom Sincler.

Cîteșitrei coborîră iarăși scara întunecată, aprinzînd de rîndul acesta becuri violente. Iată-i căutînd cheile, iată-i manevrînd trapa care fugise de sub picioarele polițistului și-l aruncase în gîrla subterană

Dar toate cercetările le fură de prisos. Lanțul cu chei dispăruse!

Ei răsuciră trei roți de alamă, care opreau apa să se mai scurgă în subterană, apoi a patra roată, care întorcea cursul apei. Ridicînd un capac greu, începură să coboare pe o scăricică de fier în marele puț întunecos unde se zbătuse Sincler.

Din acea sală subterană boltită se mai desfăceau două coridoare. Unul ducea tot în fluviu și putea servi ca ascunzătoare sau canal de scurgere, după nevoie.

Pe acolo, cei doi tîlhari puteau să se arunce în Sena într-o fugă precipitată. În cazul acesta, însă, n-ar fi putut să-și salveze viața și libertatea. Nu puteau lua nimic cu dînșii. Al doilea coridor pornea în direcția contrară, sub imobil și răspundea într-o stradă lăturalnică. La capătul acelui coridor, într-un dulap invizibil, practicat în perete, își țineau ei deghizamentele de burghezi, precum și un teanc de bilete de bancă și o valiză ieftină, veche, plină de bijuterii. Așteptară pe trepte pînă cînd ultimele șuvoaie de apă se scurseră în al doilea canal.

Aprinseră alte becuri și începură să caute pe cimentul umed, vîscos: pereții erau reci, înrourați, strălucind în boabe de mercur... În acel loc, cu cîteva zeci de minute înainte,. plutise Tom Sincler, la înălțimea celor cinci metri lini cu apă.

Iar soții Pickleston și cu Laï-Wo căutau mereu, în canalul vid de lichid, dar plin de fiorii morții, de-o tăcere mucedă și înghețată.

În pardoseala de beton, la mijloc, iată un capac de fier. Acolo era o altă deschizătură și altă scară de fier cobora, ducînd la catacombele pline de comori. Undeva, aproape, s-auzeau vuiete și căderi înăbușite de ape subterane. Iar cei trei complici căutau mereu...

XXX. TREI MARINARI

În vremea aceasta, sus, în tavernă, cînta Sonia.

Cînta o romanță veche, de pe malurile Donului, înflorit cu maci enormi și cu floare de neghină.

O tristețe imensă, o mare nostalgie se desprindeau din cuvintele pe care ceilalți nu le-nțelegeau, din melodia languroasă și profundă, plină de infinitul stepei.

Sonia, a cărei lipsă n-o remarcase nimeni pîn-acum — întîrzierea ei era datorită, fără îndoială, ploii —, venise de cîteva minute numai și se îmbrăcase repede în cabina rezervată artiștilor. O salvă de aplauze sublinie finalul cîntecului favorit.

Această salvă de aplauze fu subliniată, la rîndul ei, de intrarea zgomotoasă și aplauzele a trei marinari beți, care năvăleau în elegantul cabaret chinez ca într-o simplă cîrciumă de port.

Ei cîntau, acompaniindu-se cu palmele:

Trei marinari,
Trei veseli marinari,
Băieți de chef și viață,
S-au întîlnit,

S-au împrietenit,
La Nijni Novgorod, în piață...

Toată lumea — clienți, artiști, chelneri — rămase surprinsă de această invazie. Servitorii nu știau cum să procedeze cu intrușii, fiindcă patronii nu erau acolo. Să le ofere scaune? Să-i dea pe ușă afară? Să-i servească? Să nu-i servească? Întîia oară se întîmpla ca oameni din popor să intre în tavernă, crezînd, probabil, că e un local pentru ei.

— Bravo, bravissimo!... strigă unul din marinari, care nu era altul decît Boby Hamilton.

— Bravissimo! Să mai cînte o dată!... întări al doilea, David Pickleston.

Iar al treilea, mai beat și mai vorbăreț decît ceilalți, voia să se producă și el. Se urcă pe estradă, și vorbi într-o franțuzească ciudată, cu accent breton (ceilalți doi vorbiseră englezește).

— Și eu am să cînt cu Adelaida Protopopovna Baltazarovici! Cîntecul acesta l-am auzit pe Volga și pe Don. L-am adus în Europa... Eu l-am adus în Europa! Acum am să-l duc în America și-n Australia, plus în Argentina și Mexic!

— Să ni se dea băutură! strigau, din fund, ceilalți doi intruși.

Un mic consiliu al numeroșilor chelneri chinezi hotărî că patronii s-ar supăra, găsindu-i pe acei bețivani în local: încercară să-i dea afară, dar le fu imposibil. Vacarmul devenea și mai mare, deoarece veselii băieți aveau ordin de la Tom Sincler să facă scandal, întreținînd o atmosferă de neliniște și de enervare: ei ridicau glasul și își suflecau mînecile.

Un chelner pitic, căruia îi cerură de băut, nu voia să-i servească. El nici măcar nu le răspundea, ci făcea semne negative.

— Ce tot dai din cap, maimuță galbenă?... urla marinarul negru, David, actualmente subinspector de Siguranță, afiliat poliției pariziene.

— Adu-ne băutură, că nu sîntem în America, să înghițim lapte cu apă și ceai de mușețel! adăugă Boby Hamilton.

Perspectiva de a-și găsi nevasta, după ce pusese mîna pe colierul de mărgăritare, îi umfla inima de entuziasm și de eroism.

Miliardarul își juca rolul cu pasiune. Sărmanul Boby, vagabondul de odinioară, își regăsea emoțiile trecutului și trăia în scandal și-n primejdie, ca într-o baie de tinerețe.

— Să se dea camarazilor mei băutură! striga omul de pe estradă, cu puternicul său accent breton.

Era un tip cu părul zbîrlit și barba roșie, căruntă. Avea ceva din curajul căpitanilor de corăbii, cărora toți trebuie să li se supună.

Domina întreaga sală, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul oceanului, pe puntea de comandă.

Adresîndu-se Adelaidei, el o întrebă în auzul tuturor:

— Frumoasă blondă care ai cîntat, cine ești dumneata!

— Mă cheamă Sonia și-atît.

— Țara ta e departe tare?

— Cerul e-nstelat și stepa e acoperită cu zăpadă.

Cîntăreața și străinul păreau că joacă o scenă de teatru simbolist, căci își aruncau replici lipsite de precizie.

— Foarte bine. Vii de la Polul Nord sau de lîngă împărăția chineză? întrebă marinarul roșcat.

— China s-a făcut republică. Dar tu ai găsit cheile Paradisului?

— Da. Pe cînd lupta pe a treia treaptă a iadului.

— E negru iadul, așa precum se spune?

— În fundul lui e gîrla plină de păcătoși. Iar sub gîrlă sînt comorile Satanei. Deasupra, cele șapte paradise!

— De unde ne cunoaștem noi, bătrîne lup de mare?

— M-am învățat pe ape să prind rechini-n gheare!...

Toată lumea din cabaret începu să se privească. Scena aceea îi amuza, îi intriga.

Fiecăruia i se părea că n-aude bine. Ce însemna acel dialog straniu între o cîntăreață și-un matelot beat? Ce voiau să înțeleagă prin aceste fraze alambicate, fără nici un sens, cei doi oameni care n-aveau de unde să se cunoască?

— Ce tot spun ăștia, fetelor? întrebă Miss Dorothy, care trecuse, un moment, la masa unde se afla Daisy și cu Gaby.

— Moșneagul e beat turtă, iar Sonia a-nnebunit.

— V-am spus eu că nu mă prea împac cu misticismul slav... Sonia asta cîntă numai lucruri triste, de parc-am pleca în Siberia!... adăugă Daisy.

Roșcovanul nu voia deloc să tacă pe estradă.

— Să cîntăm împreună, Adelaida Protopopovna Baltazarovici.

Să cîntăm *Barcarola* celor trei prieteni de la Nijni Novgorod! strigă el, bătînd din palme și dansînd pe vine, după sistemul căzăcesc.

Ceilalți doi marinari băteau, de asemenea, din palme. Se apropiară de camaradul lor și căutau să cînte cu el, dar cum nu cunoșteau nici cuvintele, nici muzica, îngăimau ceva fals și inutil.

Șeful lor le făcu semn să tacă și, cu brațul petrecut pe după gîtul Soniei, continua, împreună cu dînsa, balada celor trei prieteni cărora le ieșea pe dos tot ce încercau:

Dar cei trei băieți,
Marinari isteți,
N-au avut mare noroc:
Spre Don au pornit,
Dar au nimerit
Tocmai la Vladivostok!

Gaby, Daisy și Dorothy își continuau discuția:

— I-a spus și lui că o cheamă Sonia... Putea să-și aleagă alt nume...

— Pe toate rusoaicele le cheamă Sonia!

— Și fiecare din ele a fost ceva, la ea acasă. Care nu e fata Țarului e mama lui Rasputin.

— Sau moașa lui Trotzky!

— Eu am cunoscut pîn-acum o grămadă de rusoaice: o arhiducesă, trei prințese, o damă de onoare, două starețe. Toate cîntau *Volga-Volga,* pînă piereau, într-o bună zi.

— Voi credeți că Sonia n-o să piară și dînsa?

— Fetelor, mi se pare că ea a spus poliției de Li-Fung.

— Ce să spună?

— Știi ce ne-a spus Daisy deunăzi... Că Li-Fung e femeie. Altminteri de unde să știe?

— Se poate. Eu nu m-am dus la comisariat să spun, fiindcă nu e treaba mea.

— Nici eu, fiți sigure!

— Ați băgat de seamă că rusoaica ne spionează, de la o vreme? Ați băgat de seamă cum își caută de lucru-n toate odăile? N-a rămas colț necercetat...

— Eu cred că de cînd s-a logodit cu Tom Sincler s-a făcut și ea detectivă.

— Ce-o fi vrînd să afle?

— Nu e lucru curat, — zise Miss Dorothy, — fiindcă toți ăștia de pe la mese sînt polițiști!

— Poate că patronii noștri or fi făcut vreo ispravă. Mie nu-mi plac deloc saloanele lor cu cărturărese, astrologi și alți ventrilogi. Eu cred că sus se petrec blestemății.

— Dorothy, tu-i cunoști de la New York. Ce fel de oameni sint patronii noștri?

— Acolo n-am auzit nimic rău de ei.

— Dacă erau oameni cinstiți, nu plecau din America! afirmă Gaby.

Iar Daisy se scuturâ:

— Mie nu-mi place deloc casa asta ... Nu mai stau aici mai mult de cincisprezece zile. Aștept să-mi împlinesc contractul și plec.

— Nici măcar nu ne-a mărit gajul. Nici eu nu-mi mai prelungesc angajamentul.

— Sînt foarte cumsecade, n-aveți ce zice! îi apăra Dorothy.

— Da, dar prea sînt zgîrciți.

— Și foarte suspecți. De ce să-și schimbe sexul?

Pe cînd cele trei dansatoare vorbeau, ca să nu tacă, marinarul cu barba roșie zări, la un colț, chimonoul înstelat, se îndreptă spre el și-l apucă de barbișon. Bărbuța falsă a lui Me-Ky rămase între degetele zgomotosului marinar.

— Hei! exclamă acesta, iată și pe înțeleptul Rama-Vișnu-Crișna-Muti. Ce mai faci, domnule profesor? Cum mai e vremea pe la Calcutta?! Sper să ne dai și nouă o reprezentație...

Me-Ky dădea din cap afirmativ, fără să scoată un cuvînt.

— Vă uitați la el? se adresă bețivul celor din sală. Tot așa dădea din cap și tăcea, la Calcutta ... Ha! Ha! Ha! Ia poftim încoa, *herr Professor!*

Mai de voie, mai de nevoie, Me-Ky urmă pe străin în camera unde își ținea Tom Sincler deghizamentele.

Nepoftitul încuie ușa pe dinăuntru, ghemui pe chinez într-un colț și, scoțîndu-și barba și peruca roșie, îl întrebă:

— Sper că știi cu cine ai a face, Me-Ky?

Chinezul holbă ochii și-ncepu să tremure ca-n fața unui strigoi. Nu-i venea să creadă: mortul înviase, era în fața lui, amenințător.

— Dracu să te ia, Tom Sincler! abia putu el să îngîne și căzu în genunchi, cerîndu-și iertare pentru insulta ce-i scăpase de pe buze în primul moment de groază.

— Nu face nimic, băiatule, te-am iertat! Dar avem de furcă amîndoi!

XXXI. UNDE REAPARE TOM SINCLER

Iată, în cîteva cuvinte, cum se întîmplase minunea care a înfricoșat pe Me-Ky.

În momentul cînd se deschise stăvilarul, lăsînd apele bogate să se împreune cu ale Senei, Tom Sincler își pierdu cunoștința.

Corpul său, însă, își păstrase toate facultățile de apărare: instinctiv, mușchii se încordară, fălcile se încleștară. Detectivul se ghemui ca un arici, se prefăcu într-o bulă, rotund, cu capul între genunchi; el se apăra astfel, împotriva unei loviri violente, într-o eventuală prăvălire și ciocnire de pietre.

Ca vechi și încercat înotător, Tom Sincler știa că nu se îneacă nimeni dacă ține buzele bine strînse: totul este să nu înghiți prima gură de apă, căci celelalte vin cu o iuțeală de șarpe și te înăbușă.

Aventurîndu-se în taverna lui Li-Fung, cunoscînd procedeele banditilor, el cunoștea și ce pericol îl așteaptă: băuturile adormitoare sau aruncarea în canal, Harry Pickleston nu mai folosea de mulți ani revolverul, pumnalul, otrava, ciocanul — tot ce putea să lase urme de violență. Criminal rafinat, el ura sîngele care miroase urît și trădează.

Nici zgomotul nu-l plăcea perechii Pickleston.

Își suprimau victimele, în liniște, fără să lase urme. Numai asasinii vulgari procedează cu brutalitate.

Sigur că cei patru americani găsiți în Sena ajunseseră acolo printr-un canal. Tom Sincler era convins că va face și el cunoștință cu acel afluent clandestin al fluviului. In orice caz, își luase măsurile și pentru această eventualitate. După cum, împotriva loviturilor de cuțit avea, sub cămașă, o cuirasă de zale.

Profitînd de ploaia puternică a nopții de iunie, de vîntul care golise cheiurile de orice trecător, Tom Sincler își pusese în mișcare, de cu vreme, casa plutitoare pe care o avea pe Sena, nu departe de „Taverna Chineză".

O pereche de marinari parizieni, din serviciul său, ședeau de veghe în interiorul acestei penișe, prevăzute cu mobila necesară, cu foc, cu rufe uscate, cu haine, peruci și tot ce trebuia detectivului ca să se transforme.

Pluta era trasă cam la vreo douăzeci de metri depărtare de tavernă, în sensul apei. Patru luntri, fiecare cu doi oameni într-însa, păzeau ieșirea canalului, pentru orice eventualitate: banditii Pickleston, încolțiți în vizuina lor, cu toate ieșirile păzite de polițiști, erau capabili să-și caute scăparea în apele fluviului.

Tom Sincler știa că cei doi falși chinezi aveau închiriată o casă plutitoare, nu departe de a detectivului. Într-însa locuiau doi complici

ai lui Harry, un bărbat și o femeie, buni înotători, care simulau sinuciderea de americani: ei erau cei patru cheflii care se aruncaseră noaptea în fluviu.

Acești complici erau bine plătiți și n-aveau cine știe ce de lucru: se îmbrăcau, din cînd în cînd, cu hainele aduse de un alt complice al lui Pickleston, se aruncau în Sena, se cufundau în apă; apoi ieșeau la suprafață și se duceau să se usuce și să se culce frumos în casa lor plutitoare. Iar în nopțile cînd nu trebuiau să se sinucidă ședeau de pîndă, pe două luntri, la gura canalului. Pe-acolo puteau să pice, în orice moment, pe negîndite, patronii.

De ce să nu ne închipuim că Harry și Malvina Pickleston, surprinși de autorități în vizuina lor, n-ar fi încercat o eventuală fugă prin bolta subterană, riscînd o baie rece în Sena, dar scăpînd cu viață? Complicii lor erau pregătiți pentru orice eventualitate. În noaptea aceea, însă, fie împiedicați de ploaia torențială, fie din pricina mișcărilor suspecte din jurul tavernei, cei doi îngeri păzitori găsiră că e mai prudent să doarmă decît să aștepte o problematică vizită acvatică a patronilor.

Zece oameni ai lui Tom Sincler pîndeau pe apă fie ca să aresteze pe bandiții new-yorkezi, dac-ar fi venit pe calea canalului, fie ca să-și scape de la moarte stăpînul, expediat în aceleași condiții, spre infinitul lichid.

În vremea aceasta, Adelaida Protopopovna Baltazarovici, aghiotanta devotată a inspectorului, se strecurase în tavernă, cît mai ferită de privirile celorlalți, ca să poată supraveghea planul de atac și mișcarea inamicului.

Dînsa urmărea tribulațiile perechii chineze. Patronii n-o zăriseră intrînd, căci numai grija ei n-aveau acum.

De la locul ei de pîndă, cîntăreața văzuse că Tom, deghizat în fachir, plecă, împreună cu Li-Fung. Dînsa surprinsese și pe Wing-Taï-Pu, complotînd cu cei doi servitori și pornind amenințător pe urmele polițistului. Văzuse că toți cinci au coborît spre canal, auzise zgomotul înăbușit al luptei; se reîntorsese în tavernă, anunțase pe unul din agenți că s-a întîmplat ceva. Acesta, la rîndul său, ieși din cabaret și vesti pe luntrași să fie gata, la locul unde se vărsa canalul în Sena.

Așa că, în vreme ce Tom Sincler înota pe spate, în bolta subterană. care se umplea sub el și-l ridica pe valuri, toate măsurile erau luate, afară, pentru salvarea lui, grație Adelaidei.

XXXII. PE LA SPATE

Stăvilarul de fier se deschise. Undele reci năvăliră în fluviu.

Vîrtejul format de unirea apelor din canal cu ale Senei trezi pe detectiv din leșinul ușor pe care i-l provocase lipsa aerului. El nu făcu decît două-trei mișcări să iasă la suprafață și se pomeni tras de păr, de haine. Mîini voinice îl țineau bine. Era salvat! Nu știa cum, nu știa

de cine, dar își dădu seama că e scăpat. Umbre se agitau pe apă, glasurile se îndemnau sub ploaia care biciuia undele fluviului. Lumini palide, mici felinare roșii năluceau în acel neant cenușiu, cu aparențele unui final de lume. Era un peisaj straniu, văzut de jos. Tom Sincler nu contemplase decît stelele, culcat pe spate. Acum, vedea cu totul altceva. Avea impresia ciudată că picioarele îi cresc din urechi și că vede cu doisprezece ochi mici de lăcustă. Ceva confuz, ca unele vise absurde, îi cutreiera acest crepuscul al conștiinței; oamenii din jurul său îl plămădeau ca pe-un aluat, trăgeau de-el ca dintr-un crocodil de gumă și-l lungeau la infinit, ca să-l împăture apoi, în patru, în opt, în șaisprezece. Acum era un balot definitiv, împachetat pentru marea călătorie.

Tom Sincler se simți, la un moment, golit și translucid ca o sepie. Ce se făcuse atîta gumă? N-ar fi putut răspunde, căci o mare senzație de ușurare, de dezrobire și de zbor spre Calea Lactee îl năpădea și-l fericea. După atîtea încordări supraomenești, era complet sleit. Trăia între vis și viață, nu mai avea nici puterea să trăiască, nici să viseze. Închizînd sub pleoape acele ciudate imagini fumate, Tom Sincler își permise luxul să leșine, de data asta de-a binelea.

Transportat în penișă, el fu dezbrăcat, frecat cu alcool aromatic, încălzit. Se trezi. Scumpa încăpere mirosea a fum de lampă și a spirt evaporat. Recunoscu locul. Văzu deasupra lui fețe cunoscute, prietenești. Începu să rîdă. Apoi bătu pe spate pe unii din subalternii săi, înghionti pe alții și strînse mîna altora, rîzînd zgomotos. Începu să se îmbrace repede. În cîteva cuvinte, îi explicară cum i-a anunțat Adelaida Protopopovna că șeful e în pericol și cum l-au pîndit la gura canalului. Nu mai era vreme de pierdut. Repede, deghizările. Iată-l marinar cu părul roșu. Iată-l escaladînd parapetul, căutînd pe Boby și pe David la locul indicat. Miliardarul și fostul pickpocket tremurau sub umbrela largă a unui agent, la colțul străzii. Tom îi luă la braț și cîteșitrei intrară, ținîndu-se de gît, în ultraelegantul cabaret.

la braț și cîteștrei intrară, ținîndu-se de gît, în ultraelegantul cabaret.

Făcură gălăgie, cerură de băut, cîntară, după cum am văzut.

Apoi Tom Sincler se năpusti asupra lui Me-Ky, îi smulse chimonoul cu stele, peruca, bagheta.

— Ascultă, Me-Ky! Am pus mîna pe voi! Am și cazierul tău. Neamul vostru nu cunoaște, încă, ghilotina franțuzească. Dacă nu vrei să faci tu prima cunoștință cu ea, să stai liniștit, să urmezi întocmai cele ce am să-ți poruncesc!

Crezîndu-se în fața unei divinități infernale, a unui geniu miraculos, chinezul pitic nu se mai ridică de la pămînt, ci aproba mereu, plin de admirație, spaimă și devotament.

El se jura pe toate spiritele munților și ale peșterilor că va face întocmai cum va ordona ilustrul stăpîn, chiar dacă l-ar tăia Li-Fung și cu Wing-Taï-Pu în bucăți.

— Ai să te îmbraci în hainele astea de marinar, ai să pui peruca și barba mea și ai să bei cu ceilalți doi marinari, să cînți cu ei și să dansezi, ai înțeles? Să nu te pună dracul să faci vreun semn, să spui vreo vorbă blestemaților tăi de stăpîni, că nu mai aștept să te dau pe mîna călăului din Paris: îți zbor creierii cu jucăria asta, pe loc!

Invocînd pe veneratul Confucius, Me-Ky asigură pe „nemuritorul inspector ceresc“ că va face întocmai.

Amîndoi părăsiră odaia deghizărilor. În cabaret, un jongler arunca tăvi de argint și cuțite de aur în văzduh și provoca sunete cristaline, figuri îndrăznețe și armonioase.

În ciocnit muzical de lame, în atenția generală, suspendată de figurile jonglerului, Tom Sincler își făcu intrarea, sub înfățișarea lui Rama-Vișnu-Crișna-Muti, președintele Academiei de magnetism din Calcutta. Trebuia, în primul rînd, să-și treacă în revizie agenții.

Se duse din masă-n masă, salutînd plecat și făcînd pase mistice cu bagheta înstelată asupra fiecărui client.

În același timp le vorbea:

—*Ra-Ka-Vu! Ra-Ma-Ku!* Toate sînt în ordine. *Ha-la-li! Ben-der-li!* ... Aveți răbdare ... Momentul n-a sosit, încă. *Si-co-mo Ra-ma-no!* Puteți repeta consumația, plătește Rama-Vișnu-Crișna-Muti!

În indignarea camaradului lor cu creierul diamantat, ceilalți detectivi comandară ape minerale, oranjade, butelii de bere. Unul ceru un café-crème, ceea ce nu exista în somptuoasa tavernă.

Al patrusprezecelea coniac servit într-o cupă care fusese, în prealabil, înghețată, veni să completeze teoria că alcoolul fin mărește potențele spirituale și dă individului o luciditate pe care berea, greoaie și vulgară, o ignoră.

— Arătați-mi un obelisc, o piramidă, sau o mumie pe care vechii egipteni s-o fi confecționat după ce-au băut bere? Această băutură, fabricată dintr-o sămînță destinată gîștelor, n-a putut provoca, în antichitate, decît, cel mult, revărsarea Nilului. Nici un monument artistic, nici o victorie militară n-au fost cîștigate prin bere sau orice altă băutură lungă! ... susținea excelentul detectiv, renumit pentru perspicacitatea lui, celebru prin faptul că, oricît de multe „fine“ ar fi băut, nu se cunoștea. Dimpotrivă: cu cît îngurgita mai multe coniacuri, cu atît se regăsea mai mult pe sine însuși. Își simțea capul din ce în ce mai limpede, nervii ascuțiți și gîndirea transcendentală.

Spre marea mirare a lui Boby Hamilton și-a lui David Pickleston, cei doi falși marinari se pomeniră cu al treilea, care nu mai era Tom Sincler, dar avea barba, peruca și costumul lui. Mai scund decît inspectorul de poliție, înecîndu-se, aproape, în deghizările acestuia, noul-venit îi apucase de gît, sărea, dansa, într-un fel de spasm, într-o frenezie demnă de o cauză mai bună.

Terorizat de apariția spectrală a detectivului pe care-l credea mort în fundul Senei, bietul Me-Ky îi executa acum ordinele, posedat de un demon săltăreț, într-o inspirare de esență cvasidivină. Uimiți și contagiați de vitalitatea spăimîntată a specimenului, Boby și David erau nevoiți să țopăie în același ritm cu chelnerul chinez, crezînd că acestea erau ultimele dispoziții ale inspectorului. Dar toate sforțările lor nu puteau egala pasiunea, delirul cu care dansa și cînta diavolul acela mic, cu pletele și cu barba roșie, de două ori mai mari decît capul său. Omulețul trepida, ca străbătut de-o mie de curenți electrici; transfigurat, el înădușea și rîdea de groază. Ochii i se rostogoleau în cap, sub porunca unui resort interior. care-i organiza și picioarele.

Boby și cu David, la un moment dat, se dădură bătuți: încetînd orice activitate coregrafică, ei lăsară pe locțiitorul lui Tom Sincler să joace de unul singur. Acesta nu se lăsă rugat: dezrobit de ceilalți, își spori emisiunile, gata-gata să dea drumul unor aripi de arhangheli și unor angelice helice, la capătul de jos al coloanei vertebrale.

Dar surpriza cu micul matelot turbat n-a fost nimic pe lîngă noua surpriză ce-i aștepta, în cîteva minute, pe Boby și pe Adonis.

XXXIII. IDA FREDSON

Ușa din fund se deschise și-o femeie intră. Fără să-și scoată mantoul, cu pași felini, cu siguranța unei persoane obișnuită cu localul, cu fiecare metru pătrat al parchetului, cu dispoziția fiecărei mobile, noua-venită se duse drept la masa unde ședeau de vorbă Miss Dorothy, Gaby și Daisy.

Nu-i văzuse nimeni fața.

Mare fu mirarea celor trei dansatoare, auzind un glas atît de cunoscut, care le aruncă, voios, un:

— Bună seara, fetelor!

— Ida! exclamară cîteșitrele.

— Ce s-a întîmplat cu tine?

— Cum de vii la ora asta singură?

— N-ai mai fost de mult p-aici...

— Unde e domnul Hamilton?

Aceste întrebări cădeau în același timp, în vreme ce Arlette Leblond, cunoscută în local ca Ida Fredson, apoi ca doamna Boby Hamilton, își scotea mănușile, căutînd să nu fie văzută de cei din sală.

— M-a găsit, scumpele mele, un mare dor de libertate, un mare dor de viața mea de odinioară! Liberă! Stăpînă pe faptele mele! Iată cabaretul de care mi-era dor. Trăiască Li-Fung, patronul nostru!

— Ai înnebunit? o-ntrebară, într-un glas, camaradele ei, care nu-și puteau închipui că se poate da cu piciorul, din senin, unei existențe de miliardară.

— N-am înnebunit, nu! Dar vreau să fiu stăpînă pe faptele mele, să nu mai dau socoteală nimănui, să nu mai mint pe nimeni, să nu mă mai mintă nimeni!

Un chelner în chimono se apropie, respectuos, și rugă, din partea doamnei celei elegante, care mai era cu doi domni la masă, pe domnișoarele Gaby și Daisy să binevoiască a lua un pahar de șampanie cu excelențele lor.

În așteptarea unui nou angajament, ceva mai favorabil decît cel pe care-l executau în cabaretul lui Li-Fung, cele două tinere dansatoare nu refuzau nici o cunoștință nouă...

Nu se știe de unde poate pica norocul!

Ele se grăbiră să treacă la masa unde se servea șampanie. De altfel, li se păruse că Ida și cu Dorothy doreau să rămînă singure: cele două bune camarade aveau, probabil, multe să-și spună.

Rămase singure, Arlette Leblond și Marion Albalet se pregătiră de luptă. Căci o luptă trebuia să urmeze, după vizita pe care o făcuseră amîndouă, acum zece ore, în rue Lincoln, colț cu Avenue des Champs Elisées, la fachirul Jim Parker.

Dacă atmosfera își descărca, de atîtea ceasuri, electricitatea acumulată peste zi, inundînd Parisul într-o ploaie care nu contenea, nici la 1 noaptea — cele două tinere dansatoare, care erau numai nervi și electricitate, trebuiau să se manifeste și ele prin fulgere și eventuale trăsnete, ca să se răcorească.

Deocamdată, cu surîsuri drăgăstoase, se strîngeau una într-alta și-și vorbeau gură-n gură.

Ida era datoare o explicație. Hotărîrea de a se reîntoarce, ca simplu număr de atracție, în taverna de pe cheiul Senei, n-avea nici un rost.

— Nu glumești, scumpa mea? atacă Marion Albalet.

— Nu, dragă Dorothy!

— Dar ce s-a întîmplat?

— Am fugit de-acasă. Adică, n-am fugit. Am plecat. I-am spus lui Boby că-i redau libertatea.

— Dar bine, dragă, nu se lasă așa un miliardar, unul din regii Statelor Unite!

— Să rămînă cu miliardele și cu regalitatea lui! aruncă Ida, ușor enervată.

Dorothy, dimpotrivă, era liniștită, duioasă.

O veselie interioară, perspectiva de a-și vedea realizate visurile îi dădeau un optimism, o amabilitate al căror sens nu putea scăpa celeilalte.

— Să lăsăm ipocriziile, Marion! ... zise Ida, cu un zîmbet amar. E inutil să te faci că nu știi, că te miri ... Îți spun, de la început, că n-am să cred nici un cuvînt din bunele tale sfaturi, fiindcă tu nu ești străină de toată afacerea asta!

— Nu înțeleg! răspunse Miss Dorothy, roșindu-se toată.

— Ba înțelegi prea bine și regret că te mai prefaci.

Încălzite, cele două femei își lăsară măștile să cadă și redeveniră copilele cu origini modeste, cu o educație relativă, ale fermecătorului Montmartre.

Arlette era pradă febrei unei zile întregi de surprize, una mai neplăcută decît alta; Marion, enervată de conversația și de șampania băută la masa unde se aflau acum Daisy și cu Gaby, se pregătea și dînsa de luptă; își rememora atitudinile și vocabularul de care va avea nevoie, pregătindu-se, chiar, să-nfigă mîna în părul distinsei sale camarade, miliardara. Nici o eventualitate nu trebuia exclusă.

La rîndul ei, Regina cremelor de ghete nu-și pierduse, prin frecventarea protipendadei americane, bogatul repertoriu din Place du Tertre, unde copilărise, cu Parisul la picioare.

Cînd Marion se jură pe mormîntul unui strămoș al ei, îngropat la Pantheon, că nu știe nimic, Arlette o făcu viespe, șopîrlă de pe Sacré-Coeur și femeie-guzgan, din canalurile New Yorkului.

Abia stăpînindu-se, surîzătoare și calmă, Miss Dorothy îi răspunse:

— Poți să adaugi că sînt dactilografă de vacs și dansatoare sacră și n-am să mă supăr fiindcă nu înțeleg nimic din toată supărarea ta.

— Tu mi-ai aranjat toată afacerea asta. Te-ai învoit cu bărbatul meu, te-ai învoit cu Jim și mi-ați întins o cursă!

— Nu cumva te-a prins, nefericito?

— Cît p-aci! Dar am avut noroc și n-am crezut în vorbele vrăjitorului tău. În momentul de față aș fi fost o femeie pătată!

— Cum, nu ești o femeie pătată? se trădă Marion.

— Grozav ți-ar fi convenit! ... izbucni Arlette, rizînd.

Acum era Ida cea care jubila; venise rîndul lui Miss Dorothy să se enerveze.

— La urma urmei, știi că mă plictisești? După ce m-ai lăsat pe drumuri, mai ai și aerul că-mi faci morală! se supără dînsa.

— Te-am lăsat eu pe drumuri, pe tine?

— Da! Mi-ai luat bărbatul! Omul cu care am împărțit sărăcia luni întregi mi l-ai răpit! Numai eu știu cîte-am făcut pentru el! Am scris prospecte la mașină, am fiert uleiuri și chinoroz, mi-am înnegrit nasul în borcanele lui, ca să vii tu și mă dai la o parte.

— Asta e o nerușinare! protestă Ida. Nu mi-ai spus tu singură că te-a cerut de nevastă și n-ai vrut s-auzi?

— Da, dar cînd l-am trimis eu la plimbare era lustragiu de ghete nu miliardar! Ida Fredson — sau cum mai te cheamă! — tu mi-ai răpit mie un soț și o coroană!

— Zău, că bine ți-ar fi stat ca Regină a vacsului! rise Arlette, arătîndu-și toți dinții ei splendizi.

Dorothy era extrem de enervată. Optimismul îi pierise.

Sări în picioare și azvîrli camaradei ei o frază care s-ar traduce prin:

— Cînd te-oi cîrpi o dată, auzi ciinii lătrînd în Cleveland!

La care, miliardara îi răspunse prompt, sărind de pe scaun, tot sprintenă ca o panteră:

— Cînd ți-oi repezi un picior, te operez de apendicită!

Miss Dorothy găsi că expresia nu e de cea mai supremă distincție:

— Frumos ai învățat să te porți în lumea bună, n-am ce zice!

— Doar nu vrei să vorbesc cu tine cum vorbesc cu Madame Rockefeller?

La această umilitoare apostrofă, Miss Dorothy se încordă, gata de luptă. Ca și dînsa, doamna Hamilton își încercă flexibilitatea mușchilor de la picioare.

Cei trei polițiști din boxa vecină urmăreau cu interes și amuzament acest dialog vioi, cu ilustrații în perspectivă. Comentînd cu Daisy și cu Gaby, motivele care întăriau pe cele două excelente camarade, ei ar fi fost dezolați ca lucrurile să se oprească aici.

Dar Gaby și cu Daisy nu puteau suporta un incident neplăcut între bunele lor prietene.

Ele se repeziră spre colțul încărcat de electricitate, întrebînd:

— Da' ce faceți voi aici?

— Îmi arată mușchii de la picioare! ... vorbi Miss Dorothy, încercînd să se reculeagă. Zice că deși n-a dansat de un an, n-a pier-

dut supleţea mişcărilor!

— Am făcut mereu exerciţii acasă! explică Ida, care nu ţinea să ştie şi ceilalţi că era cît p-aci să se încaiere cu Marion.

— Noi credeam că vreţi să vă luaţi la bătaie ... mărturisiră, într-un glas, Gaby şi Daisy.

— Noi? făcu Miss Dorothy, căzută din cer. Cele mai bune prietene! Dragă Ida! exclamă ea, aruncîndu-se în braţele doamnei Hamilton şi sărutînd-o cu efuziune, spre marea uimire a celor trei detectivi de vizavi care nu înţelegeau aceste moravuri franco-americano-chineze, cu transformări subite.

Gaby şi Daisy se reîntoarseră la cupa lor de şampanie, continuînd să răspundă întrebărilor — un adevărat interogatoriu — adresate de eleganta doamnă care le invitase.

Iar Marion şi cu Arlette, lăsîndu-şi armele să cadă, reluară disputa pe un ton mai calm.

— Bine ştii să te prefaci!

— Dar tu?!

— Tu m-ai sărutat pe mine, nu eu! se apără Ida Hamilton.

— Şi acuma ce-ai de gînd, ia spune?

— Vreau să vorbesc cu Li-Fung să mă ia înapoi.

— O să fie încîntat ... Nu găseşte el alte proaste să-i ţopăie, toată noaptea, pentru două mii de franci pe lună!

Cu glasul tremurător, Ida întrebă:

— Cellino unde e?

— N-a venit pîn-acum! Probabil, din pricina furtunii ... Dar nu cred să-ntîrzie...

— Am să-i spun şi lui cîteva să mă ţină minte! zise Ida palidă, cu nările fremătînd de indignare.

Miss Dorothy tot nu voia să creadă că prietena ei este decisă să se despartă de Boby.

— Ba sînt foarte hotărîtă. M-am săturat şi de el şi de milioanele lui!

În tonul Arlettei era atîta fermitate, încît Marion, care-o cunoştea bine, era convinsă că prietena ei nu afirmă lucruri pe care nu le va realiza. Despărţirea devenise inevitabilă.

— În cazul acesta — şi glasul fostei dactilografe de la New York se făcu dulceag, ochii galeşi, mîinile mîngîietoare — nu te-ar supăra dacă aş pune mîna pe Boby?

— Dinspre partea mea — o asigură Ida — poate să se-nsoare şi cu Wing-Taï-Pu!

Privirile lui Miss Dorothy deveniră aproape rugătoare:

— Cu tine e altceva, dar pentru mine nu ştii ce mare lucru ar fi să devin doamna Hamilton!... M-am săturat aici, îţi spun drept. Grozav aş vrea să-mi schimb felul de viaţă!

— Stau la dispoziţia ta cu cea mai mare plăcere, dragă Marion. Dacă-l mai întîlnesc pe Boby, am să-i vorbesc de tine, am să te recomand ca pe o soţie ideală. Voi sînteţi făcuţi să vă-nţelegeţi ... La rîndul meu, te rog să intervii şi tu pe lîngă Li-Fung să mă ia înapoi.

— Am s-o fac din toată inima, scumpă Arlette — zise Miss Dorothy, emoţionată de intenţiile sublime ale bunei ei camarade — dar nu cred că e bine să te reîntorci aici. E ceva ciudat în casa asta.

Uită-te împrejur. Numai tipi suspecți. Trebuie să fie polițiști. Nu e nici un client *chic*.

— Probabil nu i-au lasat să intre. La poartă sînt postați niște indivizi cu mutrele strîmbe. Nu voiau să mă lase nici pe mine. Spuneau că numai artiștii au voie. Le-am răspuns că sînt artistă și eu și n-au vrut să creadă. Ca să le dovedesc, m-am învîrtit într-un picior, în ploaie, sub umbrela lor, am făcut cîteva piruete și i-am convins. Am trecut! Sper că n-am să mai ies din tavernă fără angajament!

— Te sfătuiesc să-ți cauți altceva ... Nu e o situație, crede-mă. Cînd ai fost soția unui rege american nu e convenabil s-ajungi iar aici!

— Ce vrei să fac? Unde să mă duc! La Boby Hamilton nu mă reîntorc în ruptul capului. Cellino s-a purtat cu mine ca ultimul aventurier. Nici la el n-am să mă duc! Mama, dacă i-aș spune că nu mai sînt miliardară, m-ar da pe ușă-afară ... Precum vezi, sînt în văzduh, nu mai am nici un rost!

— Ai luat măcar ceva bani, ceva bijuterii?

— Nimic. Aveam treizeci și doi de franci și mai am patru. Restul i-am dat la masă și la taximetru.

— Nefericito, ce-o să te faci?

Miss Dorothy se și vedea cu milioane, nevoită să-și întrețină vechea prietenă. Se gîndea la toate rudele și cunoștințele care vor veni să-i ceară bani și era indignată de pe acum. Fruntea i se încruntase ușor, de-atîtea griji, de-atîtea răspunderi. Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Arlette o asigură zîmbind:

— Las' că nu mor, n-avea grijă!

— Vii să dormi la mine noaptea asta? îi oferi Marion.

— Nu, fiindcă ești capabilă să mă dai iar pe mîna lui Boby! replică viitoarea dansatoare, gata să se supere din nou.

Dar nici Dorothy nu se lăsă:

— Te credeam mai inteligentă! de ce să te dau pe mîna lui?

— Are încă drepturi asupra mea. Poate să mă ia înapoi, cu poliția...

— Te ascund eu bine, n-avea grijă! N-am nici un interes să vă împăcați.

— Ai dreptate. Uitasem! Dar ce s-o fi făcut Boby? întrebă Arlette, amuzată la gîndul soțului ei părăsit, care o căuta acum, probabil, prin tot Parisul.

XXXIV. REGĂSIRILE

Unul din marinari se apropiase de cele două femei și trăgea cu urechea. Era soțul Idei.

La întrebarea „ce s-o fi făcut Boby", el răspunse, cu vocea dogită a beților:

— E foarte departe, frumoase doamne! Boby Hamilton e la capătul pămîntului.

— Lasă fetele în pace, Balthazar! interveni al doilea marinar, care nu era altul decît David Pickleston.

Arapul își îmbrînci colegul, apoi, cu delicateță, apucă brațul Arlettei și o trase deoparte. În vreme ce matelotul bătrîn, făcînd un compliment ceremonios lui Dorothy, o rugă să rămînă cu dînsul, căci avea

să-i comunice un lucru important.

Ida Fredson era nedumerită, văzîndu-se luată la braţ, atît de familiar, de un matelot negru şi beat, care-i vorbea englezeşte.

— Stimată doamnă, am să-ţi spun un cuvînt!... zise David.

— Mie, domnule? Dar nici nu te cunosc! îi replică doamna Hamilton.

— Dacă te-ai uita mai lung, stimată doamnă, m-ai recunoaşte. N-ai da două parale pe mine, dar sînt binefăcătorul d-tale! insistă David Pickleston.

— Mă faci să rîd... Te rog, dă-te ceva mai departe... Miroşi a vin!

— Ţi se pare. Am băut cît ai băut şi d-ta. Nu sînt beat, cum nu sînt marinar. Eu sînt poliţist, stimată doamnă!

Speriată, crezînd că are de-a face cu unul din spionii soţului ei, Ida Fredson îşi împreună mîinile, implorînd pe David să n-o trădeze.

— N-avea nici o grijă! Te-am salvat o dată azi, am să te salvez şi noaptea asta! o asigură el, cu superioritatea reprezentantului autorităţii.

David Pickleston era mărinimos, avea un aer protector, cît p-aci s-o bată pe umăr. Dar Ida nu înţelegea.

— Frumoasă doamnă, îi explică fostul pickpocket, azi, la ora 5 şi jumătate, era să cazi într-o cursă infamă!

— Văd că tot Parisul e la curent! rîse doamna Hamilton.

— Nu încă, dar s-ar putea să fie la curent mîine, dacă lucrurile ies prost. La ora 5 ai primit un bileţel, pe cînd luai ceaiul la hotel „Ritz"... E adevărat?

— Să ne-nchipuim!... răspunse Ida, prudentă. Şi ce scria în acel bileţel, dacă nu sînt indiscretă?

Arapul închise ochii pe jumătate, îşi încordă memoria şi recită:

„Stimată doamnă! Vi s-a întins o cursă în rue Lincoln; veţi fi chemată la telefon şi invitată acolo. Duceţi-vă. Faceţi tot ce vi se va cere, afară de un lucru: să nu vă dezbrăcaţi. Evitaţi cît mai mult să rămîneţi goală. Îmi veţi fi recunoscătoare. Binevoitor!"

— Am memorie bună? întrebă marinarul negru.

D-na Hamilton îşi reamintea conţinutul scrisorii. Era uimită şi-n acelaşi timp recunoscătoare, îngrijorată.

— Dumneata mi-ai trimis acel bilet?!

— Îl mai pot scrie o dată-n faţa dumitale, ca să vezi dacă sînt aceleaşi litere!...

— Nu e nevoie! Îţi mulţumesc din toată inima! Mi-ai salvat onoarea... Dar, spune-mi, de unde ai ştiut? Ce te-a îndemnat să mă scapi?

— Am aflat fără voia mea... mă aflam în apartamentul lui Jim Parker... am tras cu urechea... era un complot ticălos... conştiinţa mea s-a revoltat. Şi-apoi, ai fost atît de bună cu mine, totdeauna! Am alergat în ajutorul d-tale. Sînt fericit că te-am putut servi.

— Dar cine eşti? Figura d-tale începe să-mi pară cunoscută... Adu-mi aminte!

— Mă cunoşti foarte bine! zise negrul, ameninţînd-o cu degetul.

Apoi, punîndu-și amîndouă mîinile pe piept, se înclină și psalmodie:

„Allah e bun! Allah e drept! Allah e mare!“

— D-ta ești, Adonis?... făcu, surprinsă, frumoasa Ida, amintindu-și de arapul în smoching care-i deschidea ușa la Jim Parker, valetul fidel care o condusese la al cincilea etaj, peste zi, și o scosese pe scara de serviciu, urcînd-o, apoi, într-un automobil de piață.

— Cum de nu te-am recunoscut mai devreme?

— Gata, oricînd, la ordinele d-tale, stimată doamnă! Apoi, în șoaptă: Bagă bine de seamă. Matelotul care a plecat adineauri cu Miss Dorothy nu e altul decît soțul d-tale.

— Boby Hamilton?

— El însuși! Vrea să te ridice cu poliția. Te-am prevenit. Atenție!

XXXV. CINE E JIM PARKER?

În vreme ce David vorbea cu Ida Fredson, iar Boby Hamilton iscodea pe Miss Dorothy, muzica încetase și toate privirile erau îndreptate acum spre bietul Me-Ky.

Îmbrăcat în haine de marinar, cu părul și barba roșie, chinezul continua să danseze și să dea din mîini, strîmbîndu-se ca într-un acces de epilepsie. Un haz și o nedumerire generală îl acompaniau.

Îmbrăcat în chimoncul înstelat, cu chivăra de vrăjitor pe cap și-n mînă cu bagheta magică, Tom Sincler se apropie de el, cuprins de milă. Îi puse mîna pe umăr. Chinezul încetă brusc să mai miște, ca o păpușă automată căreia i-a plesnit resortul.

Detectivul îi zise blînd:

— Te poți odihni Me-Ky. Te-ai purtat bine. Pe stăpînii tăi nu-i văd în tavernă. Trebuie să facă inspecție pe sus sau pe jos. Să-i așteptăm. Ascultă-mă bine, băiete: cînd or veni să nu te pună dracul să le faci vreun semn că nu Brahma te-a luat, ci o mie de diavoli catolici, protestanți și ortodocși!

Chelnerul pitic, pe care-l treceau toate nădușelile, sufla greu și nu putea să răspundă. El asigură, însă, pe Tom, cu ochii și cu mîinile puse pe piept, că va proceda exact după indicațiile „divinului inspector ceresc“.

Acest divin inspector era cît p-aci s-o facă pe biata Arlette să leșine.

Privind în urma lui Adonis, care se depărtă, Ida Hamilton tresări. Își puse mîna pe inimă: la doi pași de ea era Jim Parker, Cellino al ei! Și Cellino nu se îmbrăcase ca de obicei în dansator, ci purta lungul chimonou și chivăra lui Jim Parker!... Astrologul era aici și făcea semne misterioase cu nuielușa magică.

Ida avea palpitații. Nu știa ce să facă.

Aștepta ca marinarul roșcat de lîngă dînsa să se depărteze și se repezi la fachir cu mîna pe inimă, tremurînd toată.

— Bună seara, Jim Parker!

Omul în chimonou se înclină adînc.

— Nu te așteptai să mă vezi aici, nu-i așa?

— Nu! făcu din cap celălalt, fără să scoată un cuvînt.

— Frumos te-ai purtat cu mine, domnule fachir! Cît p-aci să mă pierzi! Dragostea d-tale, jurămintele d-tale nu erau decît o prefăcătorie! Nu voiai decît banii mei!

Astrologul dădea din cap, în semn de compătimire, și dădea din umeri, cu aerul unui om care n-are încotro, e nevoit să facă toate acestea.

Pe măsură ce partenerul ei se dădea bătut, Arlette Leblond prindea curaj, verva i se întărîta:

— Dar ai căzut dumneata în cursă, domnule Preston! Cum ai s-o scoți la capăt?... Boby e aici. A venit să-ți ceară socoteală. Ce-ai să te faci mîine, cînd vei fi denunțat?

Vrăjitorul dădea din umeri, ca un om deznădăjduit.

— Unde e colierul? șuieră Ida cu ochii plini de fulgere.

Magul duse degetul la gură, își ridică pulpana chimonoului și, privind în jurul său cu teamă, scoase încet, din buzunarul pantalonilor, colierul de perle, pe care i-l întinse doamnei Hamilton, făcîndu-i iarăși semn să tacă.

Idei nu-i venea să-și creadă ochilor. Erau mărgăritarele ei, superbele mărgăritare! Fericirea de a-și regăsi comoara, bucuria de a vedea că Allen Preston nu era un escroc sentimental, ci o biată victimă a jocului de cărți, un cavaler, la urma urmei, îi făceau să-i strălucească ochii de bucurie, fața să i se împurpureze.

— Îți mulțumesc, Allen!... Asta înseamnă că ești un om cinstit! Sînt fericită!... Tot ce-ai făcut ai făcut fără voia ta!... Trebuie să vorbim... trebuie să ne explicăm... Te iubesc, scumpul meu Allen... scumpul meu Cellino!... Scumpul meu Jim!

Tulburată, entuziasmată, Ida nu mai nimerea adevăratul nume al presupusului ei amant.

În momentul cînd doamna Hamilton termina de făcut această pasionată declarație, ușa dinspre stradă se deschise... Elegant, surîzător, mîndru sub capa și jobenul său, se ivi Allen Preston, care aruncă un:

— Bună seara la toată lumea!

Ida holbă ochii, se sprijini de o masă, gata să leșine. Ce însemna această apariție? Nu intrase Cellino al ei pe ușă? Jim Parker nu era încă lîngă dînsa?

Care din doi era Allen Preston? Cel care năvălea, victorios, în tavernă, sau cel care-i dăduse colanul de perle?

Se frecă la ochi, crezînd că, în urma unei zile pline de atîtea peripeții, avea halucinații.

Surprinsă, speriată, ea se adresă lui Tom Sincler:

— Ce înseamnă asta?

Astrologul dădu din umeri.

— Nu ești d-ta Jim Parker?

— Nu! făcu din cap celălalt.

— Atunci cine ești?

Omul în chimonou își duse iarăși degetul la buze.

— De unde ai colierul meu de perle? Pentru Dumnezeu, vorbește!

Tom își puse degetul la gură arătînd Idei Fredson pe Li-Fung și Wing-Taï-Pu, care se reîntorceau în cabaret. El o lăsă patronilor, care nu găsiră cuvinte să-și arate bucuria că Ida Fredson revenea.

— Nu mai sînt doamna Hamilton, scumpii mei prieteni! Am venit la voi... să vă rog... vreți să mă luați înapoi?

Pe Li-Fung și Wing-Taï-Pu nu-i mai surprindea acum nimic, atîtea evenimente se acumulaseră în noaptea aceea în taverna lor.

— Mi-era dor de voi... de cabaretul ăsta unde-am petrecut atîtea ceasuri de libertate, de veselie!...

Ida Fredson remarcă pe fruntea foștilor și viitorilor săi patroni umbrele unei îngrijorări.

— Te primim cu cea mai mare plăcere!

— Pot să-ncep angajamentul chiar de astă-seară?

— Unei regine nu i se refuză nimic! răspunse Li-Fung, încîntat să angajeze un număr senzațional, nevasta unui miliardar yankeu. Costumul d-tale a rămas în dulap... așa cum l-ai lăsat... Nu te aștepta decît pe d-ta! Va fremăta ca o floare de lotus, la reîntoarcerea rîndunicii sacre! Dacă vrei, să mergem în cabina artiștilor să te îmbrăcăm!... De altfel, uite și pe Cellino... Veți face dansul de anul trecut!...

— Vă rog să nu spuneți că sînt aici! Vreau să-i fac o surpriză! zise Ida Fredson, retrăgîndu-se pas cu pas și intrînd în cabina spațioasă, cu mai multe despărțituri, unde se îmbrăcau doamnele.

Scena de pîn-acum se petrecuse într-o boxă destul de întunecată. Dansatorul nu văzuse nici pe Arlette, nici pe cei doi bătrîni chinezi.

De altminteri, felul cum erau aranjate mesele, compartimentele și paravanele, penumbra misterioasă din local păstrau o discreție favorabilă celor ce nu voiau să fie zăriți. Era luminată numai estrada muzicanților și, din cînd în cînd, cei cîțiva metri de parchet din mijlocul sălii pe care se produceau dansatorii.

Din umbra lor, Li-Fung și Wing-Taï-Pu nu știau încotro să se ducă: la Cellino, care trebuia să aducă banii împrumutați pîn-acum, sau la Me-Ky, care să le dea amănunte asupra cheilor pierdute?

Ei căutaseră în zadar, răscoliseră întreg subsolul și nu găsiseră prețiosul inel pe care erau înșirate descuietorile tuturor încăperilor din imobil.

Mai aveau o serie de chei, dar acestea erau în apartamentul lor, la ușa căruia, urcînd a doua oară, dădură peste un alt agent.

— *Circulez!* le spuse acesta în momentul cînd încercară să pătrundă în propria lor casă.

Cu toată justificata lor îngrijorare — căci lucruri necurate se puseseră la cale, soții Pickleston erau atrași de strălucirea aurului care-i orbea întotdeauna. Cele cîteva sute de mii de franci împrumutate sub teroarea amenințărilor lui Cellino îi interesau acum mai mult decît toate cheile paradisului, decît libertatea și însăși viața lor.

Și de astă dată îi învingea lăcomia. Uitînd pericolele care îi

pîndeau, ei se repeziră la Cellino ca o pereche de șoimi flămînzi.

XXXVI. PE CINE ARESTĂM?

Văzînd pe bandiți împreună cu dansatorul, Tom Sincler, cu pași greoi, cu atitudinea omului care nu știe precis unde vrea să se ducă, se apropie de Adelaida Protopopovna, care se retrăsese într-un colț întunecat.

In acea noapte, detectivul nu vorbise încă între patru ochi cu logodnica lui.

Era o mare sforțare pentru el să se stăpînească. Inima îl împingea năvalnic spre frumoasa și brava lui Sonie, mulțumită căreia se afla în viață în momentele acestea. Dar obligațiile de polițist îi recomandau cea mai mare prudență.

Trecînd alene din masă-n masă, oprindu-se cîteva minute la fiecare artist sau client și rostind imaginare cuvinte indiene, el ajunse și la Sonia, pe care o binecuvîntă de cîteva ori cu bagheta magică.

— *Țin-ți-bin! Ra-ma-ka!... La-ka-mu!* făcea el, tare, apoi începu să-i vorbească în șoapte, ridicînd glasul din cînd în cînd, ca să lanseze formule cabalistice. Dar nu scăpa din vedere nici ușa pe unde ieșiseră Li-Fung și Wing-Taï-Pu, ducînd pe Cellino, și nici pe Me-Ky, care sta cu ochii la detectiv, cuminte și hipnotizat într-un colț.

— Îți mulțumesc, Adelaida Protopopovna! Ce m-aș fi făcut? În momentul de față eram un cadavru plutitor pe Sena! *Li-li-Co! Han-dar-gi!* adăugă el, repede, căci se apropia un chelner. Iată-mă de o mie de ori mai îndrăgostit de d-ta!... Nu știu dac-am să mă pot plăti vreodată!

— Să nu mai vorbim de asta, Tom!... Mai bine spune-mi: cum stăm? Nu sînt obișnuită cu emoțiile astea. Cît o să mai așteptăm ca să pui mîna pe bandiți?

— *Ba-ra-bum!... I-ko-nok!...* făcea Tom, clătinîndu-și chivăra, la apropierea suspectă a unui alt servant chinez.

Apoi, cînd acesta se depărtă:

— Răbdare!... sfătui el!

— Vremea trece. De ce întîrzii?... îl întrebă Sonia.

— Ce vrei să fac?

— Să arestezi pe soții Pickleston. Sala e plină de agenți. Ce mai aștepți?

— I-aș aresta eu, dar aș vrea să-mi răspunzi: unde sînt soții Pickleston?

Sonia nu înțelegea această întrebare. Se uită lung la Tom și-i răspunse simplu:

— Sub hainele lui Li-Fung și-ale lui Wing-Taï-Pu.

— Ești sigură?

— Ce vorbă e asta?

— Ești sigură că cei doi chinezi sînt banditii căutați de noi?

— Ciudată întrebare!

Adelaida Protopopovna nu știa ce să mai creadă. Ce rost mai

aveau aceste îndoieli?

— După toate probabilitățile, ei sînt! Și-apoi, d-ta singur mi-ai spus că le-ai dat de urmă!

— Și eu cred că Li-Fung cu Wing-Taï-Pu nu sînt alții decît Harry și Malvina Pickleston. Dar n-am siguranță deplină. De altfel, chiar dacă aș fi complet convins de lucrul acesta, eu n-am mandat să-i arestez pe ei!

Alt semn de întrebare pe obrazul tinerei cîntărețe.

Detectivul îi explică:

— Eu am venit aici să pun mîna pe o ceată de bandiți care vor pleca din această casă cu obiecte furate patronilor. Trebuie să prind pe hoți asupra faptului. Aștept, dar, să se comită tîlhăria! Altă misiune n-am în noaptea asta!

— Nu te mai înțeleg, Tom, exclamă Sonia, împreunîndu-și mîinile. Ce rost aveau atunci toate aceste pregătiri?

— Ai să mă înțelegi foarte bine cînd se va întîmpla lucrul. Mi-am luat toate măsurile. Pe cei doi criminali americani nu-i voi putea aresta decît în momentul cînd va vorbi vocea sîngelui, adică atunci cînd David, fiul lor, îi va recunoaște. Dar îi voi mai putea aresta în momentul cînd aceiași criminali americani, încolțiți din toate părțile, își vor arunca deghizările de chinezi, vor lua valizele pregătite și vor căuta să fugă pe una din ieșirile secrete, unde îi pîndesc agenții mei. În felul acesta mi-am ținut vorba dată prefectului poliției...

— Ce i-ai spus prefectului?

— *Ki-lo-ma! Ha-ra-ki-ri!* răspunse Tom, aprinzînd steluța din vîrful nuielușei.

Cînd fu încredințat că nu-i ascultă nimeni el se explică.

— Prefectul Parisului, căruia i-am cerut ajutoarele necesare să fac o descindere în „Taverna Chineză", mi-a recomandat o extremă delicatețe față de patroni. „Li-Fung și Wing-Taï-Pu — mi-a spus el — aduc mari beneficii fiscului, prin taxele pe care le plătesc și sînt devotați Siguranței Generale, căreia îi furnizează excelente indicații asupra americanilor bogați în trecere prin Paris. De aceea, chiar prefectura poliției închide ochii asupra lucrurilor ce se petrec în etajele superioare ale clădirii. Printre morfinomani, jucători de cărți și toată pleava internațională care se adună în saloanele lor orientale au fost identificați cîțiva escroci cosmopoliți, cîteva spioane periculoase. Li-Fung ne furnizează o pradă excelentă, așa că, te rog, poartă-te cu el cum vei putea mai bine!" Am răspuns prefectului că intenția mea este tocmai să-l servesc pe onorabilul chinez arestînd pe cei ce vor să-l jefuiască: doi bandiți americani și complicii lor. Așadar, scumpa mea, eu nu pot să arestez venerabila pereche chineză, ci banda care a venit să-i prade. Cînd Harry și Malvina Pickleston, îmbrăcați în paznici burghezi, vor încerca să se strecoare cu bijuteriile și banii furați nevinovaților Li-Fung și Wing-Taï-Pu, cine m-ar putea împiedica să-i iau de ceafă? M-ai înțeles?

Adelaida surîse afirmativ. Planurile lui Tom Sincler erau foarte complicate. Ea nu vedea deznodămîntul, dar avea nețărmurită încredere în logodnicul ei.

— Îl voi pune în practică numaidecît! o asigură detectivul, ridicîndu-se de la masa ei și trecînd la David Pickleston.

— Bordeaux 333, urmează-mă!

Subinspectorul își urmă șeful în camera destinată poliției.

— David Pickleston, momentul hotărîtor se apropie. Dintr-un moment într-altul vei fi față-n față cu părinții tăi. Vom vedea dacă-i vei recunoaște, dacă ei te vor recunoaște. Vom vedea pînă la ce punct ai devenit de treabă sau ai rămas complicele lor. Vom vedea dacă sentimentele tale filiale vor fi mai puternice decît sentimentele de stîlp al societății. Vom vedea dacă-mi vei da mie ajutor să-i arestez sau dacă îi vei ajuta pe ei să scape!

— Îmi pare rău, Tom Sincler, că n-ai încredere în mine. Îmi pare rău că nu știi să citești în suflete, ca să vezi ce convins sînt de misiunea mea! Îmi pare rău că ți-ai închipuit un singur moment că voi trăda societatea în beneficiul unor dușmani ai societății! Îmi pare rău că nu crezi în posibilitatea de renaștere a unui om pe care părinții săi l-au aruncat pe calea crimei în loc să-i dea o educație aleasă și să-l facă util societății.

— Îmi pare rău că am crezut toate acestea, Bordeaux 333! replică inspectorul. Vom vedea! Deocamdată, dezbracă-te de hainele de marinar, spală-te pe mîini și pe obraz și fă-te alb ca inocența. Caută să-ți potrivești părul și să ai aceeași expresie ca-n ultima zi cînd te-ai văzut cu părinții tăi. Vreau ca asemănarea cu fiul lor să-i izbească din primul moment.

— N-aș putea să știu cine sînt părinții mei, cum vor fi îmbrăcați?

— Nu! răspunse Tom Sincler, hotărît.

— De ce?

— Ai avea emoții inutile. Interesul nostru nu este să te trădezi tu! Vreau să se trădeze ei, ai înțeles?

— Am înțeles! se înclină Bordeaux 333, care dădea, încă o dată, dovadă de tact, discreție și disciplină.

— Așteaptă-mă aici! ordonă șeful, trecînd în tavernă și urcîndu-se pe estradă. Acolo se făcu mai mic de cum era, se ghemui ca să pară Me-Ky.

XXXVII. CELLINO PLĂTEȘTE

În vreme ce Tom Sincler vorbea cu Adelaida Protopopovna Baltazarovici, apoi cu David Pickleston, următoarea scenă se petrecea într-o cameră învecintă, între Allen Preston și soții Pickleston.

— Dați-mi mîinile, dați-mi mîinile să vi le strîng și să vă mulțumesc, dragii mei prieteni! spunea Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker.

Iluminat de o fericire supra-pămîntească, dansatorul avea în ochi beția omului care a dat lovitura la bacara și nu-și poate stăvili optimismul și generozitatea... Li-Fung și Wing-Taï-Pu cunoșteau acest gen de exuberanță, căci în tripoul lor văzuseră mulți triumfători la sfîrșitul unei partide.

— Ah, scumpii mei, cum să vă arăt recunoștința mea? Am jucat cu banii voștri, am cîștigat tot ce pierdusem pîn-acum, mi-am plătit datoriile de la club și mi-au rămas și trei sute de mii de franci! Dați-mi voie să împart acest cîștig cu voi!

Cei doi chinezi se felicitau că împrumutaseră pe un băiat așa de drăguț. Nici nu-și mai aduceau aminte tonul cu care le ceruse Cellino banii, revelațiile și amenințările lui.

Dansatorul începu să scoată bancnote din toate buzunarele și să le pună pe masă. Cu fiecare bilet de o mie pe care-l primeau, cei doi tîlhari recăpătau încredere în norocul lor, uitau de primejdiile ce-i înconjurau, de vizitele suspecte, de paznicii puși la toate etajele... Nu putea să apună steaua lor cea bună, tocmai cînd surprizele plăcute veneau ca niște arhangheli la casa lor. Inima le creștea de bucurie, ochii li se dilataseră. Își frecau mîinile și săreau în sus.

— Ești un înger! zburda Li-Fung, entuziasmat.

— Eu totdeauna am spus că Cellino e un băiat cinstit, o inimă de aur! completa Wing-Taï-Pu, care, cu o oră înainte, era cît p-aici să-l trimită printre serafimi.

Allen Preston număra mereu. Era fericit că va putea respira în voie, scăpat de datoriile de onoare; jura că nu va mai pune mîna pe o carte de joc în viața lui!

El întinse patronilor grămada cea mai mare de bancnote.

— Poftim!... Poftim întîi banii d-voastră! Vă rog să-i numărați... Poate c-am greșit!... Ce mă făceam eu dacă nu-mi dădeați? Eram un om pierdut! Allen Preston, fiul savantului Preston, rivalul lui Edison, nu mai putea ieși în lumea bună. Acum am un credit nou, sînt un perfect gentilom...

După ce chinezii își luară dreptul, surîsul li se mai micșoră. Așteptau cîștigul. Numărîndu-le 150 000 franci, partea lor, Jim Parker avu imprudența să le spună:

— Ce fericită era scumpa mea mamă cînd m-a văzut la club cu atîtea parale... Mai ales că pierduse tot, săraca! I-am făcut și ei douăzeci de mii de franci, să se refacă.

Wing-Taï-Pu luă toți banii și deveni severă:

— În cazul acesta trebuie să ne mai dai zece mii de franci!...

— Nu înțeleg!... zise Cellino, dîndu-se cu un pas înapoi.

Li-Fung îi explică în chipul cel mai amabil:

— Ai dat venerabilei tale mame douăzeci de mii de franci. Din cîștig, nu-i așa?

— Desigur că din cîștig!

— Prin urmare, i-ai dat zece mii de franci din partea care ni se cuvenea nouă. E foarte simplu, nu?

— Aveți dreptate. Poftim încă zece mii de franci!

— Să trăiești, Cellino! exclamară într-un glas cei doi falși chinezi.

Apoi începură să-l binecuvînteze pe rînd:

— Cerul să te răsplătească!

— Șapte pagode să-ți primească sufletul și trei fete de dragon să te scarpine în cap pe lumea cealaltă.

— Nouă mandarini să-ți gîdile tălpile!

— Împăratul Japoniei să-ți lustruiască ghetele!
— Brahma și Confucius să te spele în urechi!
— Vișnu și cu Zaratustra să-ți calce pijamaua!
Copleșit de atîtea urări, Cellino le spuse rîzînd:
— Destul! Destul!...
Apoi le mai mulțumi o dată și dădu să iasă, ca să se ducă în cabina artiștilor și să se îmbrace pentru dans.
În prag n-avu de lucru și se reîntoarse, ca să fie și mai agreabil patronilor:
— Băgați de seamă. Tot ce v-am spus acum două ore e adevărat ... Poliția e pe urmele voastre. Nu știu cine dracu le-a spus că nu sînteți chinezi... că țineți cea mai ticăloasă speluncă din Paris și că v-ați schimbat sexul! Eu vreau să v-arăt că sînt prieten adevărat și vă atrag atenția. Băgați de seamă!

Generosul dansator ieși fluierînd. Cei doi bandiți reveniră la realitate. Tot cheful le pierise. Nu mai era de glumit. Împărțiră banii aduși de Cellino ca să aibă asupra lor, fiecare, în caz de fugă precipitată. Apoi, improvizînd un surîs de circumstanță, trecură iar în tavernă și se urcară pe estradă în căutarea lui Me-Ky. Pe inimă le căzuse ca un nour. Acest nour arunca pete mari de umbră pe sufletul lor înveselit cîteva minute de neașteptatul cîștig.
De-acolo, de sus, aruncară încă o privire - poate ultima privire - asupra saloanelor, boxelor, meselor și lampioanelor... Toate aveau un aspect neobișnuit, jalnic. În loc de cîteva sute de yankei eleganți și femei decoltate care destupă sticlă după sticlă, vărsînd șampanie în valuri de frenezie, văzură vreo douăzeci de polițiști în fracuri împrumutate. Unul bea un sfert de apă de Vitel, altul sifon cu lămîie, al treilea se lupta cu o sticlă de bere.
Toți erau triști, preocupați. Unul singur era vesel și cerea coniac cu gheață.
Uitîndu-se la ei ca la o ceată de barbari ce le invadaseră casa, Harry și Malvina își strîngeau pumnii, înfigîndu-și unghiile-n carne.
— În definitiv, nu găsesc francezii aceștia că sînt indiscreți? își spuneau, în același timp în gînd, soții Pickleston... Sîntem doi bandiți extraordinari. Foarte bine! Dar ne-am făcut toate crimele la noi acasă, în Statele Unite. Ce-i pasă poliției pariziene de trecutul nostru?! Chiar dac-am jefuit sau am omorît cîțiva oameni aici, nu erau de-ai lor, erau americani de-ai noștri. Ce-i privește lucrul acesta pe dînșii? Noi avem hîrtii în regulă, plătim dările la vreme și nu ne-am agățat de nici un francez pîn-acum!... Dimpotrivă, am făcut numai bine-n jurul nostru. Această năvală de polițiști francezi este de o indiscreție fenomenală, de un prost gust fără pereche!
Subtila pledoarie cei doi tîlhari o făceau căutînd cu ochii pe complicele lor, Me-Ky.
— Domnule profesor, ia poftiți... vă rog! se adresară ei omului cu chimonoul înstelat și pe care-l credeau servitorul și unealta lor devotată.
Astrologul se ridică și se apropie de ei, făcîndu-se mic și căutînd să

se menţină cît mai mult în umbră, ca să nu se vadă că e altul.

— Ascultă-mă, Me-Ky, nu cumva ştii tu ce-am făcut noi cu cheile casei? îl întrebă Malvina Calmanovici, zisă Li-Fung.

Fachirul răspundea negativ, dînd din cap.

Li-Fung se căznea să-i explice, să-l lămurească:

— Cînd am stins lumina, Wing-Taï-Pu a sărit pe Tom Sincler, nu-i aşa?

— Da! făcu, din cap, presupusul Me-Ky.

— Laï-Wo l-a apucat de mîini şi Wing-Taï-Pu l-a lovit cu cuţitul.

Fachirul aproba mereu, apiecîndu-şi chivăra.

— Adu-ţi aminte, îi explica Li-Fung. Cînd s-a agăţat Tom Sincler de mine-şi voia să mă trîntească, n-ai auzit un zgomot de chei?

— Nu! făcu bonetul conic al vrăjitorului...

— Atuncea zgomotul de chei s-a auzit cînd îl dezbrăcam noi de chimonou. Probabil că-n vremea asta mi-a scotocit blestematul de copoi buzunarele!

— Da! afirmă astrologul, fără să deschidă gura.

Murmur-de-Izvor interveni:

— Să ştiţi că Tom ne-a furat cheile! Ducă-se dracului, cu ele cu tot, să deschidă porţile iadului! Dar tu, idiotule, dac-ai simţit că te caută-n buzunare, de ce n-ai spus nimic? Înainte de a-l arunca-n canal, trebuia să-l cauţi şi tu în buzunare, cap seç, ramolit bătrîn! zise Wing-Taï-Pu lui Li-Fung.

Iar acesta răspunse bocindu-se:

— Cine să se mai gîndească la asta! Grăbiţi, cum eram, să-l trimitem pe lumea cealaltă, nu-mi mai ardea de percheziţii!...

— Ascultă, Me-Ky! zise Wing-Taï-Pu. Cîte persoane erau în sala de opium?

Cu cele două mîini răsfirate, veneratul Rama-Vişnu-Crişna-Muti arătă şapte degete.

— Adormite toate?

— Aşa-şi-aşa! făcu profesorul din Calcutta, legănîndu-şi palma dreaptă.

— Mai du-te dracului şi nu mai tot face semne cabalistice! îi zise Murmur-de-Izvor, care începea să se enerveze.

Dar fachirul îşi duse degetul la buze ca şi cum le-ar fi spus:

— Nu mi-aţi dat ordin să nu scot un cuvînt, chiar dacă vorbesc cu voi?

— Ştiu, ştiu, noi ţi-am poruncit să taci, dar acum poţi să ne răspunzi, fiindcă nu ne mai aude nimeni.

Cum Me-Ky se încăpăţîna să nu vorbească şi clătina mereu degetul, cei doi chinezi renunţară să mai scoată vreun cuvînt de la el.

— Dacă nu găsim cheile, sîntem pierduţi!... Înţelegi, cu cheile acelea se pot deschide toate uşile! Camera comorilor, etajul cu păpuşi, saloanele de opium, canalul gentilomilor, toate!

Dezolat, omul cu chivăra înstelată îşi împreună palmele de trei ori, ca şi cum ar fi spus:

— Vai! Vai! Vai!

— Băiete, să ştii... Poliţia e pe urmele noastre. N-ai să scapi nici tu

de ghilotină! Prin urmare, fii gata. Strecoară-te prin canalul ce dă în stradă, adu automobilul și așteaptă-ne la zece metri de poartă. Noi o să fim îmbrăcați de duminică. O iei spre vilă. Ai înțeles? Deocamdată, preumblă-te puțin prin sală, ca să nu dai de bănuit.

Tom Sincler dădu din cap și coborî cele trei trepte ale estradei, ducîndu-se de la masă la masă și făcînd semne cabalistice, cu vergeaua miraculoasă. Știa ce trebuia să știe. Bandiții își pregăteau fuga, exact cum prevăzuse el, prin al doilea canal, care o lua în direcția contrară Senei și răzbea într-un gang. Erau să se îmbrace în costumele cu care se duceau duminica la Fontenay-aux-Roses. Me-Ky știa să conducă un automobil. Era principalul lor complice.

Li-Fung și Wing-Taï-Pu își făceau socoteala cîți bani au la îndemînă, ce bijuterii pot lua cu ei, în cazul unei dispariții bruște. Bineînțeles, această perspectivă nu le prea surîdea, dar n-aveau încotro. Încercau să se consoleze:

— Dacă ne-am speriat degeaba nu-i nimic. Mîine ne reîntoarcem și aducem un lăcătuș să deschidă toate ușile, să ne facă alte chei. Dar dacă, într-adevăr, au dat de urma noastră, atunci e mai bine să ne pierdem urma și lipsim un an-doi, chiar dacă imobilul nostru va fi locuit de alții; ne reîntoarcem sub alte haine și punem mîna pe comorile de sub canal. Acolo nu-i trece nimănui prin cap să le caute.

— N-ar fi bine s-o ștergem de pe acum? întrebă femeia.

— De ce?

— Pentru mai multă siguranță. De ce s-așteptăm pînă în ultimul moment?

— Să fugim, ca iepurii, înainte de-a fi dat lupta? Ar însemna să ne dăm singuri de gol. Dacă există vreo bănuială împotriva noastră și pierim, poliția va fi sigură cine sîntem. Dacă stăm pe loc poate că-și mută gîndul să ne mai plictisească.

— Dar dacă are să fie prea tîrziu?

— Nu e niciodată prea tîrziu. De altfel, eu cred că primejdia a trecut. Nu vezi ce mutre de idioți au agenții de pe la mese? Omul care ținea în mînă capătul tuturor firelor nu mai este printre ei. Tom Sincler e pe lumea cealaltă, iar subalternii săi nu mai știu încotro s-o ia. La cea dintîi mișcare îți fac un semn!

— În orice caz, noi să fim gata!...

— Gata, gata!... răspunse Harry, enervat de lașitatea soției sale, atît de curajóasă de obicei.

XXXVIII. TEMPLUL LUXURII

Soții Pickleston mai inspectară o dată imobilul. Pe scări nu veghea nimeni, dar fiecare încăpere era păzită de un polițist. Cei dinăuntru nu-și dădeau seama de ce se întîmplă. Își vedeau de patima, de viciul lor, în liniște; ploaia care continua să mitralieze ferestrele și acoperișul era un excelent pretext pentru ei să nu se gîndească la plecare. De altfel, casa era mobilată nu numai cu lux, dar avea tot

confortul unui hotel de mîna-ntîi, era aprovizionată din belșug pentru zile întregi, ca o cetate care se teme de un asediu.

Fiecare apartament era prevăzut cu bufet, cameră de toaletă, telefon, radio, așa că nici o nevoie nu silea pe oaspeți să-și grăbească plecarea. Saloanele comunicau între ele prin uși capitonate, acoperite cu draperii. Cei care aveau treabă în oraș puteau telefona fără însă să fie ei chemați la telefon. Exista și o bibliotecă, ziare, cărți, dar nu le consulta nimeni. Era transatlanticul senzațiilor violente acest palat, nu un sanatoriu... Cei care pierdeau la jocul de cărți treceau în camera cu stupefiante. Cei moleșiți de dragoste sau de cocaină se trezeau după cîteva ore și se așezau la masa de bacara sau de pocher.

În asemenea condiții îi era foarte ușor lui Harry Pickleston să-și jefuiască, la aceste mese, clienții. Nu însă la masa cea mare. Acea masă trebuia să fie virtutea însăși, un model de corectitudine, un ospăț virginal. Dacă, la *chemin-de-fer*, oaspeții jucau între ei și unii pierdeau iar alții cîștigau, dacă la bacara, bancherii și conții erau oameni bogați, care își luau unii altora banii, în mod cinstit, în schimb, partidele de pocher erau compuse din clienți naivi și din complici ai patronilor. Aici putea opera, în toată voia, echipa de măsluitori în solda lui Li-Fung.

Bacara, *chemin-de-fer* se jucau în perfectă ordine, cu o eleganță care întrecea pe-a celor mai aristocratice cluburi. Crupierii erau de-o distincție desăvîrșită. Caniota mai mică decît oriunde. Cărțile noi, abundente, mereu reînnoite, personalul de serviciu respectuos și tăcut.

Grație aristocrației atmosfera care domnea pe altarul principal, acest tripou clandestin, nu își făcuse o reputație fără pereche; cel mai mic incident nu venise să arunce o umbră de îndoială asupra perfectei regularități a jocului. Nu se pierdeau averi în mod bizar, nu cîștigau numai anumite persoane, nu era nimeni jefuit, nimic suspect nu întuneca prestigiul acestei case discrete și elegante, unde aveai tot confortul marilor cluburi, plus un mister, o atmosferă de Orient, de familiaritate, de totală desfătare, o evaziune din realitate, o complicitate și o nobilă ignominie, pe care străinul exotic nu le poate găsi în alte localuri din Paris.

Prestigiul sălii de bacara era foarte propice hoțiilor care se practicau la numeroasele mese de pocher.

La fiecare partidă luau parte cel puțin doi oameni ai lui Harry Pickleston. Foarte eleganți, cu aparențe de diplomați în retragere sau prinți exotici, acești complici jucau foarte modest la bacara, căci n-aveau voie de la soții Pickleston să piardă mult; țineau însă în fața lor teancuri mari și ispititoare de bancnote și fise.

Păreau ponții cei mai importanți. Nu remarca nimeni ce puțin mizau. Nu se cunoșteau între ei niciodată. Erau recomandați unul altuia de clienți serioși. Propuneau partide sau primeau propunerile ce li se făceau, uitîndu-se la ceas, cu aerul omului care se lasă greu fiindcă a cîștigat prea mult la *chemin-de-fer* și nu-l mai interesează o oră de inofensiv pocher. Se făceau prezentările. Se schimbau grupurile. Cărțile, totdeauna noi, le desfăceau alții, nu oamenii lui

Pickleston. Aceste cărți erau fabricație proprie, pentru uzul localului, dar semănau mult cu cele din comerț. Felul cum se terminau romburile de pe dos, la margine, lîngă dunga aurie, indica ce carte ține jucătorul în mînă. Ochii isteți ai escrocilor cunoșteau, dintr-o aruncătură de priviri, jocul fiecăruia și, în felul acesta, oaspeții de marcă ai tripoului clandestin erau pradă sigură măsluitorilor. Cel mai abil cunoscător nu s-ar fi putut plînge că a fost trișat, fiindcă nici o aparență de escrocherie nu se rătăcea printre degetele fine ale partenerilor.

Printr-un limbaj special, escrocii își anunțau cartea unul celuilalt, urmînd ca acela care avea un joc mai mare să dea loviturile.

După cum în asasinatele sale, Harry Pickleston evita violența, pumnalul, browningul, tot ce putea lăsa urme, tot așa, în felul său de a fura pe jucătorii de cărți era simplu, inedit. Trucul cu aranjarea pachetului nu se mai practică nici la pensioanele de fete. Înlocuirea mecanică a *sabot*-ului, pus în mijlocul mesei, pe un cilindru cu două jumătăți, fusese, de asemenea, descoperită.

Nu mai avea nevoie nimeni să stingă lumina, pentru o secundă, în care timp cilindrul să se învîrtească și să aducă, pe masă, jumătatea cealaltă, unde se afla un pachet aranjat din vreme.

Nu mai era la modă nici servitoarea ce intră cu o tavă încărcată și o răstoarnă spre surpriza și spaima jucătorilor care întorc instinctiv capul și lasă pe stăpînul casei să-și aplice scamatoria.

Nici semnele făcute pe cărți cu o cerneală simpatică, citite numai prin ochelari de-o anumită culoare, nu se mai practicau.

Toate aceste nevinovate meșteșuguri aparțin Europei secolului trecut.

Soții Pickleston adoptaseră mijlocul cel mai iscusit și mai necunoscut care se practica în orașele Statelor Unite. Ca și în celelalte „întreprinderi" ale lor, ei lucrau simplu, cu sînge rece, cu supremă eleganță.

Subalternii lor - aventurieri internaționali - erau angajați cu destulă greutate, cercetați, educați ca să fie cît mai prezentabili. Ei erau controlați, la rîndul lor, de inspectori secreți ai lui Harry, care jucau la masa lor și raportau patronului sumele cîștigate și maniera mai mult sau mai puțin distinsă cu care se comportau acești getilomi de ocazie. Tragerea pe sfoară a marelui șef era imposibilă. De altfel, la sfîrșitul jocurilor, levantinii, sud-americanii sau circazienii din solda lui Li-Fung, ca să nu plece cu bani care nu le aparțineau, erau cercetați minuțios, asemenea negrilor care lucrează în minele de diamante.

Ei se știau spionați, știau că nu pot să tragă pe sfoară diavoli de teapa chinezilor Wing-Taï-Pu și a bărbatului ei mărunțel, cu ochi de veveriță și glasul de capră sentimentală, Mister Li-Fung. Se purtau corect, ca să nu-și piardă locul. Se mulțumeau cu un sfert din cîștigul fiecărei nopți, ceea ce reprezenta o sumă respectabilă. Mulțumită acestor venituri, ei puteau să trăiască peste zi ca niște perfecți oameni de lume. Epave ale aristocrației internaționale, cu nume sonore, cu maniere distinse, ei frecventau societatea cea mai aleasă și n-ar fi bănuit nimeni cum își cîștigau existența.

Pe lîngă acești aventurieri cu mîini fine, tremurătoare, cu figuri ce trădau strămoși glorioși și purtau stigmatul sfîrșitului de rasă, soții Pickleston mai aveau, ca angajate, femei exotice, frumuseți stranii, venite din toate periferiile bătrînului continent. De la blonda cenușie din Extremul Nord, pînă la bruna languroasă de pe malurile Mării Caspice, trecînd prin florentina cu păr roșcat sau napolitana cu ochii de somnambulă, din filmele de-acum douăzeci de ani - toate genurile de conchistadoare, venite să se realizeze în metropola Europei, se perindau printre miliardare americane autentice, printre spaniole planturoase, marchize bogate și dame de onoare în degringoladă. În surdină, paradisul de pe cheiul Senei ajunsese legendar, în cîteva luni numai, pe tot globul civilizat.

Li-Fung împrumuta pensionarelor sale blănuri rare, șaluri scumpe, briliante grele, coliere neverosimile, în bogăția lor veritabilă. Aceste funcționare ale viciului purtau bijuteriile furate odinioară în Statele Unite și transformate în Europa, ca să nu fie recunoscute: corpurile lor splendide treceau, goale și maiestuoase, în penumbra aromatică a misterioaselor alcovuri. O mască de mătase neagră le ascundea ochii și nasul. Erau, incontestabil, cele mai distinse, mai vicioase și mai tulburătoare preotese ale acestor mistere păgîne.

Se ofereau, lasciv, nababilor răsturnați în fotolii sau baroneselor din țările balte, care se pamau pe sofale adînci și moi, bete de alcooluri tari și de vise luxuriante.

Apoi se îmbrăcau în toalete strălucitoare și treceau la mesele de joc, stimulînd pe cei decepționați, provocînd pe cei ce cîștigaseră mult, întreținînd frenezиile.

Toți erau fericiți să fie remarcați de aceste neveste de maharajahi, regine ale finanțelor, încărcate cu giuvaeruri fabuloase.

În primele zile ale tavernei sale pariziene, Harry Pickleston intenționa să folosească și personalul său artistic în etajele de sus. El oferea sume înzecite gajului seral.

Dar, spre lauda lor, dansatoarele refuzau să exercite altceva decît profesiunea lor. Ele respingeau, cu un surîs, ofertele seducătoare ale patronilor.

În lumea, oarecum desconsiderată, a actrițelor, a artiștilor de varieteu, sînt virtuți demne de cea mai onorabilă familie burgheză, un sentiment al familiei, al cinstei, al demnității, al disciplinei care lipsește de multe ori celor din fruntea edificiului social.

Însuși Cellino, care pornise pe panta lunecușului și cunoștea atîta lume bogată printre americani, înțelegea să-și poftească prietenii în cabaret ca să consume șampania lui Li-Fung, dar n-ar fi admis niciodată să-i dea pradă fascinanților călăi din apartamentele superioare. Fuziunea mult dorită de soții Li-Fung nu se făcuse între estrada muzicanților și templul luxurii.

Contactul dintre saia de spectacol și restul clădirii era tot mai rar. Din zece clienți abia unul dacă se aventura pe scările cu covoare groase și lumini voalate.

Cu vremea, soții Pickleston au trebuit să facă intrări separate. Ca fațadă, ei instalară la etaje cîte un prezicător, un astrolog, un

chiromancian, bărbat sau femeie.

Toate mergeau de minune. Perfecțiuni neîncetate erau introduse. Spelunca avea un viitor strălucit.

Întrucît clienții se schimbau foarte mult, nu era nevoie ca jucătorii-complici, sau femeile fatale să se schimbe și ele prea mult. Nu putea oricine învăța meseria aceasta care presupunea fizic distins, purtări amabile și o perfectă cunoaștere a limbii engleze.

Se pare că cei ce treceau pragul casei Li-Fung erau foarte mulțumiți de senzațiile încercate în numeroasele saloane, căci vizitatorii sporeau, reputația „Tavernei Chineze" se propaga, cu discreție, de la Buenos-Aires la Madrid, din Chicago la München, din Sidney pînă-n Istanbul.

Toți cei ce porneau spre desfătările clandestine ale Parisului erau îndrumați spre grafologii, vrăjitorii, cititoarele în cafele din anticamera saloanelor de luxură. Cheiul Senei, dincolo de Notre-Dame, însemna pentru ei capitala supremă a rafinamentului.

E adevărat că industrializarea viciului, practicată cu atîta metodă la Paris, era mai puțin vizibilă în imobilul din spatele lui Notre-Dame. Plutea ceva tainic, vaporos, o abundență și o atmosferă de Extrem-Orient, printre decorațiunile și mobilele autentice. Iar consumația, de la carnea de potîrniche pînă la cea omenească, de la șampanie pînă la morfină, era de prima calitate.

Fără îndoială, puțini din fericiții jucători de cărți plecau cu tot cîștigul lor de la tripoul clandestin. Taxa de intrare, plata ghicitorilor, masa, șampania, celelalte consumații se achitau de obicei cînd jucătorii își numărau beneficiile. Optimismul acelor clipe constituia momentul psihologic al prezentării notei foarte pipărate.

Bacantele, de asemenea, știau să extirpeze sume importante celor cărora le purtaseră noroc.

Iar nefericitul plecat de-acolo cu buzunarele doldora era amețit în taximetrul care-l ducea spre casă și jupuit ca un pui de găină de doi indivizi ce-l așteptau pe scara propriei sale locuințe. Bineînțeles că nu-i convenea nimănui să reclame: discreția era obligatorie și din partea lui Li-Fung și din cea a clienților săi.

Tom Sinclair cunoștea mai toate procedeele din saloanele superioare ale tavernei, căci petrecuse multe nopți acolo, sub felurite măști. Identificase pe veritabilii milionari și pe cavalerii internaționali. Știa din ce țară vine fiecare nobilă preoteasă a amorului oprit, ce cazier are fiecare. Dar detectivul american își vedea de treabă căci nu era de resortul său: poliția de moravuri a Parisului e foarte ageră și n-avea decît să se ocupe mai de aproape de tribulațiile venerabililor chinezi Li-Fung și Wing-Taï-Pu.

Ceea ce urmărea Tom era perfecta cunoaștere a topografiei imobilului, culoarelor secrete, ușilor invizibile, trapelor.

Ca simplu muncitor, lucrase, de curînd, la niște reparații, în subsol.

Știa de cele trei bolți subterane, de ieșirea secretă a casei, pe o stradă lăturalnică... Nu ignora nici existența comorilor peste care trecea apa canalului.

Calm, socotit, el pregătea în umbră planul luptei din care trebuia să iasă învingător. Miilor și miilor de abilități ale soților Pickleston el le opunea ingeniozitatea unei intense inteligențe și experiențe.

Tom Sincler nu era polițistul care, după amprente digitale și forma picăturile de sînge închegat, reconstituia o crimă. El numise „detectivi postumi" pe acești cercetători ai trecutului. Mijloacele sale de investigație erau altele. Nici nu ținea măcar să-și facă un nume, să aibă o reputație de celebritate, căci pisica nu prinde șoareci cînd are clopoței.

Liniștit, visător, cu aspectul corect al unui om ca toți oamenii, între comis-voiajor și sportsman, el nu făcea jonglerii, nici excese de scamatorii clasice. Se deghiza numai cînd era absolută nevoie și-și privea meseria de la înălțimea preocupărilor sale estetice și filosofice.

Își luase toate măsurile și totuși nu voia să dea foc fitilului care va face să explodeze bomba căci avea de făcut unele perfecționări.

În primul rînd, își dădea seama ce gafă ar face el, un străin, arestînd, fără să aibă toate dovezile și fără un succes total, o bandă pe care poliția Parisului o ignora.

Cunoștea susceptibilitatea prefectului și nu voia să-i contrazică sentimentul de autoritate supremă, gelozia profesională, orgoliul național. Ca orice înalt demnitar al Republicii, eminentul șef al Siguranței consilia subalternilor săi dacă nu faimosul „mai ales, nu prea mult zel", cît mai puțin zgomot, cît mai puțin succes. Dacă Talleyrand a rostit faimoasa frază, nu el a inventat procedeul care este de-o veche tradiție regală și imperială.

Tom Sincler cunoștea bine pe francezi încă din vremea războiului. Ei fac lucrurile cu prudență, cu discreție, după ce și-au luat toate precauțiile necesare. Evită zgomotul, loviturile senzaționale, întreprinderile grandioase, lăsînd literatorilor de mai tîrziu grija de-a amplifica faptele, de-a le da proporții supranaturale. Celor care vor să vadă în ei romantici incorigibili, francezii le oferă copioasa lor literatură postumă. Și în această privință ei rămîn moștenitorii autentici și unici ai admirabilei antichități elene.

(Autorul acestei povestiri nu-și însușește părerile lui Tom Sincler despre care am spus, nu o dată, că era estet și gînditor de la Boston și poseda o solidă cultură clasică.)

Ceea ce-l interesa-n momentul de față pe inspectorul american era o confruntare bruscă a soților Pickleston cu fiul lor, David; el aștepta în tavernă reîntoarcerea celor doi banditi.

XXXIX. REÎNTOARCEREA FIULUI PIERDUT

Harry și Malvina renunțară să pătrundă în sălile de joc, în camerele de stupefiante, în alcovurile zeiței Venus. Renunțară nu din voia lor, dar fiindcă accesul le era interzis. Toate ușile erau păzite de cîte un agent mai mult sau mai puțin mustăcios, cu bastonul petrecut pe după braț. A doua oară încercară să intre în apartamentul lor de la

etajul II și fură împiedicați. Coborîră în subsol. Acolo, cel puțin, nu era nimeni. Căci nimeni nu bănuia existența etajelor subterane. Apa curgea prin canalul de rezervă. Deschizînd robinete, Harry mări cantitatea lichidului. Un vuiet puternic îi înștiință că roata rezervorului funcționa bine. Coborîră în canalul principal, acela care acoperea bogățiile și unde se bălăcise detectivul pe care-l credeau mort.

Poate c-ar fi fost prudent să dea drumul apelor pe-acolo, ca să acopere bolta, pentru orice eventualitate. In cazul acesta, însă, n-ar fi putut pătrunde în coridorul *B*, care ducea, sub imobil, la ascunzătoarea valizelor cu bani și a costumelor de burghezi parizieni.

Ei străbătură acest coridor *B*, destinat evaziunii. Verificară dulapul invizibil, practicat în zid. Toate erau la locul lor: haine, bani, bijuterii. Urcară scăricica de fier de la capătul coridorului, ridicară capacul care ducea în garaj: din garaj ieșeau direct în oraș. Toate funcționau de minune. Găsiră inutil să deschidă poarta care dădea spre stradă și să vadă dacă automobilul adus de Me-Ky era acolo.

Păcat. Căci de-ar fi scos nasul în ploaia de afară, ar fi zărit, la dreapta și la stînga ușii, cîte un individ cu glugă și manta de cauciuc, care îi pîndea cu mîna în fundul buzunarului și cu un revolver în mînă.

Foarte liniștiți, siguri de ei, părăsiră bolțile umede și reci de sub pămînt și intrară în cabaret surîzători. Acolo nici o schimbare. Gaby și Daisy dansau pe estradă. Me-Ky era la locul său, lîngă muzicanți, îmbrăcat în chimonoul înstelat și cu tichia ascuțită pe cap. Marinarul roșcat se potolise și sta la o masă din fund, împreună cu celălalt, mai bătrîn. Numai matelotul negru nu se mai vedea. L-au dat afară probabil. Polițiștii căscau pe la mese și se uitau peste ele, unul la celălalt, consultîndu-și ceasornicele. Nici o figură nouă. Ba, da. Într-o boxă, iată un domn tînăr. Figura li se pare cunoscută. Li-Fung își duce mîna dreaptă la frunte, ca să vadă mai bine, dar deodată mîna îi cade pe inimă, care a început să palpite. Strînge puternic brațul lui Wing-Taï-Pu, care înțelege.

— Uită-te acolo!... gîfîie Li-Fung.

La rîndul său, Wing-Taï-Pu a tresărit. Cunoaște prea bine acel obraz. E el, nu mai încape îndoială, e David al lor! Ce caută aici? Cînd a sosit la Paris?

Sînt trei ani de cînd nu l-au mai văzut. E fiul lor care-și toarnă, încet, dintr-o butelie de vin negru. Va fi bănuind el, oare, în a cui casă se găsește?

Cei doi bandiți nu mai înțeleg nimic. Această apariție a băiatului lor, de care nu mai știau nimic de ani întregi, îi pune pe gînduri. De ce s-a ivit tocmai în noaptea asta, poate ultima lor noapte de oameni liberi?

Vederea unicului lor copil, emoțiile de pîn-atunci, primejdia care veghează la toate ușile le-au muiat inima, au trezit în ei sentimente de care nu se credeau capabili.

La urma urmei, erau mai bătrîni azi decît oricînd, aveau dreptul să fie mai înduioșați. Întrebări pe care nu și le puseseră niciodată îi copleșeau acum.

Cît mai aveau de trăit? Pentru cine adunau toate averile acelea, pentru cine își expuneau viața la fiecare moment? Criminalii răscoleau acuma primele lor gînduri și sentimente omenești, care le brăzdau sufletul întunecat, cu fulgere celeste.

Rezemat de toba mare, pe estradă, Tom Sincler le urmărea mișcările. Tresărirea lor la vederea lui David îi confirmă definitiv convingerea că cei doi falși chinezi sînt banditii Pickleston. Pîn-acum mai avea o îndoială. Mărturia celor ce-i surprinseseră - pe Li-Fung fără o mustață și pe Wing-Taï-Pu cu sînii de cauciuc - precum și propriile sale constatări puteau fi simple presupuneri. Nici obsesia de roșu și verde din decorația locuințelor ocupate de Harry Pickleston la Cleveland, Chicago, New York și Paris nu era concludentă. Putea fi o simplă coincidență și-atîta tot.

Ceea ce îl asigura total era această ezitare în fața lui David Pickleston, acea subită schimbare a feței și a atitudinilor lor. Zîmbetul de circumstanță le căzuse. Nu mai simțeau puterea de a sta aplecați, atenți, ca niște veritabili patroni de tavernă chineză. Lucrul era prea important ca să-l domine ei. Întîmplarea îi stăpînea pe ei acum și nu știau ce să facă. Aveau timiditățI de fecioară, candori de heruvim.

Se întrebau dacă trebuie să se dea de gol, dacă David îi va recunoaște, dacă e prudent să se ducă la el și să-i ureze bun-venit, ca la orice client.

Ca de obicei, instinctul mamei fu mai puternic.

Li-Fung se ținea cu greu să nu se repeadă spre noul-venit, să nu-i vorbească; mai stăpîn pe el, Harry Pickleston își îndemna soția la prudență.

Amîndoi, trecînd din masă-n masă, aranjînd un pahar, dînd un ordin chelnerilor, surîzînd celorlalți comeseni, se apropiară de ultimul venit.

Wing-Taï-Pu, cu vocea subțire, îi vorbi în limba engleză:

— Gentlemanul e mulțumit?

— Aveți un vin excelent și o muzică de primul ordin! răspunse glasul atît de cunoscut.

La vibrațiile acestei voci care răscolea în ei amintiri și emoții de căpitan pierdut, Li-Fung era gata să leșine. Mai lucid, Harry avea impresia ciudată că pe acel om îl mai mirosise de curînd: emana din el ceva familial și recent; nu era o prezență complet inedită, în acea seară. Deși nu-și mai arătase obrazul azi, omul cel nou degaja un fluid pe care el, Harry Pickleston, îl resimțise foarte de curînd. Banditul nu se înșela, fiindcă David Pickleston era acolo de vreo două ceasuri; hainele, părul și pielea îi erau îmbîcsite de aerul tavernei; nu mirosea a ploaie și-a răcoare proaspătă, ca un om ce vine de afară.

Copoiul fin care era în Harry Pickleston nu putea să nu înregistreze, măcar în subconștient, această senzație.

Dar conștientul său îl făcu să se scuture dînd această impresie pe seama faptului că David, fiind copilul lor, era firesc să degajeze o emanație familială. Dacă Malvina și Harry erau aproape electrizați de apropierea lui David, fiul perechii Pickleston n-avu nici o tresărire deosebită venind în contact cu părinții săi. Ingratitudinea copiilor e

recunoscută, iar vocea sîngelui vorbește numai în cel care a dat, nu și în cel care a primit sînge.

— Gentlemanul e de mult în Paris?

— Am sosit aseară.

— De la New York?

— Din Filadelfia...

— Pentru multă vreme?

— O lună...

— Afaceri, probabil?!

Tom Sincler urmărea, fără s-audă, convorbirea. Își dădea seama că David într-adevăr nu era complicele părinților săi, că nici măcar nu-i recunoștea. Dar detectivul nu mai avea nevoie de mărturia subalternului său, ca să fie sigur de identitatea celor doi bătrîni ticăloși. Se trădaseră singuri.

De la lucruri indiferente, întrebările treceau acum la precizări.

— Gentlemanul să nu se supere, dar dacă-l întrebăm atîtea lucruri, o facem dintr-un viu interes...

— Poftim, vorbiți...

— Nu știu dacă gentlemanul a fost la „Taverna Chineză" din New York.

— Mă duceam, cîteodată...

— Ei, bine, acolo veneau, în taină, doi buni prieteni ai noștri, un anume Harry și o anumită Malvina.

Li-Fung își făcu ochii galeși, uitîndu-se la David.

— Vreți să vorbiți de părinții mei?

— Da... da...! aprobară, grăbiți, cei doi chinezi.

— Mă mir că d-voastră, niște oameni de treabă, aveați raporturi cu ticăloși de teapa lor...

— Părinții d-tale sînt niște oameni foarte cumsecade, David Pickleston! interveni Susur-de-Izvor.

— Să-i ia dracu'! opină Adonis-cel-Alb acum.

— Nu vorbi așa, nu vorbi așa! se scuturară chinezii de contrabandă...

— Niște ticăloși! Din pricina lor am ajuns eu pickpocket, acuzat de crime pe care nu le-am comis, urmărit de poliție, condamnat la moarte. Din fericire, m-am făcut stîlp al societății - și nici nu vreau s-aud de ei... Dracul să-i ia!

— Am putea ști unde se află acum bunii noștri prieteni? întrebă Wing-Taï-Pu, insinuantă.

Bănuind agenți secreți, care vor să-l iscodească, bănuind în același timp și complici ai bandiților puși să ia informații, David răspunse:

— Am aflat tocmai ieri că se găsesc la Hollywood. Joacă într-un film de circ. Știți că tata a fost ridicător de greutăți, iar mama călăreață. S-au reîntors la meseria lor. Sînt cam bătrîni, dar cum știu să se grimeze la perfecție, poate să le reușească... S-o vedem și p-asta!

— Așadar - continuă Li-Fung, privindu-l languros cu tremolo în glas - nu ți-e dor de ei? Sentimentele d-tale filiale nu vibrează la amintirea celei care ți-a dat viață... căreia i-ai supt laptele?

— Lapte de pisică, de lupoaică, de urangutan! răspunse el, cu scîrbă, scuipînd într-o parte.

Strîmbătura aceasta îi amintea ceva lui Li-Fung. Ceva recent, de care nu-şi dădea seama.

Avea impresia că mai trăise, foarte de curînd, acea scenă şi nu putea să-şi dea seama. Într-adevăr, mimica dezgustată a lui David Pickleston, căutînd să elimine din măruntaie suvenirul hranei materne, era aceeaşi cu care, mai adineauri, respinsese limonada oferită de Tom Sincler şi preparată de aceeaşi persoană care-l alăptase.

— Cu dumneata, soţii Pickleston s-au purtat bine, foarte bine! mai zise Li-Fung.

— Se cunoaşte că sînteţi chinezi! Am auzit că la voi în ţară părinţii îşi cresc copiii în respectul moralei şi al legilor. Pe mine m-au învăţat de mic să fur... M-au aruncat pe drumuri ca pe un cîine jegos. Abia aştept să-i văd apărînd în filmul lor, ca să mă duc să-i fluier la toate cinematografele!

Pe măsură ce se înverşuna împotriva soţilor Pickleston, David poliţistul simţea crescînd în el un semizeu. Puterea de-a se dezbăra de cel mai vechi, mai puternic dintre sentimente: legătura dintre copii şi părinţi făcea din el un ales, o forţă.

Tot ce era uman într-însul pierea ca să lase loc virtuţilor olimpiane. Sensibilitatea era înlocuită prin conştiinţă. Idealul gînditorilor! Numai dezbărat de afecţiunile proprii poţi servi umanitatea. A fi inuman cu tine însuţi e singura posibilitate de a fi drept cu ceilalţi. Ascensiunea morală a lui David Pickleston se efectua în mod vertiginos.

Vom vedea, în curînd, cum această dezrobire de orice afecţiune, de orice gratitudine l-a făcut pe fostul pickpocket să se întoarcă la un moment dat împotriva lui Tom Sincler, însuşi, culpabil faţă de societate. David Pickleston realiza perfecţiunea morală cu o viteză neliniştitoare.

— Ah, copiii! Copiii! făcea Li-Fung, bătîndu-şi poalele chimonoului. De unde ştii că părinţii d-tale nu se gîndesc la d-ta cu dragoste?! De unde ştii că n-adună averi ca să te facă omul cel mai bogat din lume?!

— Ha! Ha! Ha! izbucni David, rîzînd fals. Parcă-i văd, săracii de ei, muncind în porturi, cărînd pietre, căutînd aur în Alaska sau filmînd la Hollywood pentru micuţul lor David! Ha! Ha! Ha!

Susur-de-Izvor interveni, vorbind cu două voci, cînd subţire, cînd gros. Probabil că emoţia îi purta glasul, ca un ascensor, de la un etaj la altul.

— Să nu te mire dacă, într-o zi, tatăl şi cu mama d-tale or să învieze din morţi şi-or să-ţi spună: „Ţine, David! Casa asta e a ta, cu toate avuţiile dintr-însa! Pentru tine am adunat milioane de dolari! Pentru fericirea ta am tremurat noi, zi şi noapte ! David Pickleston, eşti regele moştenitorilor!“

Bătrînul Harry spusese lucrurile acestea cu un ton profetic, cu o voce de dincolo de lume.

Emoţia revederii, paternitatea răscolită, teama de necunoscutul care urmează morţii, teama de poliţia care anticipează moartea îi muiaseră inima şi-i aduceau lacrimile în ochi. Tot aşa, Li-Fung, adică

Malvina. Se topeau de duioşie amîndoi. E drept că această slăbiciune venea şi din faptul că cele două fiare, care plăteau un tribut de lacrimi voluntar, nu-şi cheltuiseră, în acea zi, provizia cotidiană. Această neglijenţă se răzbuna în acele ore, pline de evenimente, cînd aveau nevoie, mai mult decît oricînd, de sînge rece şi neînduplecare...

XL. TRIBUTUL LACRIMILOR

În fiecare dimineaţă, de zeci de ani, soţii Pickleston adoptaseră o igienă sentimentală pe care ar trebui s-o practice toţi cei ce nu vor să şovăiască în lupta vieţii.

În loc de rugăciune, ei citeau „Tribuna Philadelphiei", renumită prin necrologurile ei copioase şi patetice.

Această veche gazetă publică zilnic între 40-50 anunţuri mortuare, plătite de familiile defuncţilor şi menite să înduioşeze chiar inima unui leu sau a unei statui de piatră. Redactate de specialişti, necrologurile glăsuiau cam aşa:

„S-a dus buna noastră mamă, blîndeţea personificată, sufletul de aur; a pierit din mijlocul nostru şi nu va mai reveni. Sîntem nemîngîiaţi. N-avem destule suspine s-o plîngem, n-avem destule braţe s-o chemăm! Adio, măicuţă iubită, adio, adio, adio!"

Sau:

„Soţul meu s-a dus. A murit, în floarea vîrstei, prietenul vostru, sprijinul copilaşilor mei, camaradul fără pereche; am rămas fără el! Plîngeţi-l dacă mai puteţi, eu cad la pămînt zdrobită de durere şi nu mai pot nici să gem, nici să-l mai chem. Aş vrea să mor cît mai curînd, să plec după dînsul, să ne vedem, în eternitate..."

Cele mai înduioşătoare, însă, erau anunţurile care vesteau moartea copiilor şi care, vorbind de „îngeraşul zburat, de unica mîngîiere, de speranţele apuse", atingeau culmi de lirism tragic pe care le-ar fi invidiat şi autorii antici.

Această publicitate postumă şi tapajoasă făcea ravagii în Philadelphia. Articolele erau mult mai lungi şi mai mişcătoare decît în reproducerea noastră.

Textul era garantat de administraţie că nu se va repeta mai des decît la trei luni o dată, aşa că de cincizeci de ori înmulţite cu nouăzeci de ori, aveai impresia de inedit, parcurgînd „Tribuna Philadelphiei". Abonaţi credincioşi ai acestei publicaţii, Harry Pickleston şi Malvina Calmanovici citeau în fiecare dimineaţă necrologurile şi plîngeau cu lacrimi fierbinţi pentru fiecare mort.

Tot ceea ce era afecţiune în inima lor se scurgea pe căi lacrimogene şi astfel, cu povara duioşiei eliminată pentru o zi, ei puteau alerga spre crimă sprinteni şi cu sufletul împăcat.

Dacă ar fi cheltuit provizia de lacrimi a acelei zile, soţii Pickleston n-ar fi vorbit cu atîta patos şi n-ar fi dat de bănuit gentlemanului din faţa lor. Acesta îi readuse la realitate:

— Uite ce e. Dacă v-aţi îmbătat cu opium şi v-au apucat visele, culcaţi-vă şi daţi-vă drumul! Eu am alte treburi acum!...

Insistențele celor doi patroni ai „Tavernei Chineze" începeau să fie suspecte. Anumite inflecțiuni din vocea lor, anumite gesturi îi păreau familiale.

Fără să aibă aerul că-i examinează, trăgînd fumuri de țigară și uitîndu-se pe furiș la ei, prin rotocoalele șerpuitoare, David începea să-și dea seama că patronii cabaretului nu erau numai niște simple cunoștințe ale părinților săi... Puteau fi ceva mai mult...

„Dacă această voluminoasă damă chineză ar avea mustăți și n-ar fi chineză, aș jura că este însuși tatăl meu, Harry Pickleston. Iar dacă acest moșneag mărunt n-ar avea mustăți și ar fi femeie, prinsoare aș face pe trei dolari că nu este altcineva decît Malvina Pickleston, născută Calmanovici, mama mea. Cum autorii zilelor mele sînt niște ticăloși care își schimbă chipul după nevoie, ar putea să fie deghizați și de rîndul acesta; în fața mea n-am, în momentul de față, decît pe cei ce mi-au dat viață. Lucrul acesta nu mă emoționează peste măsură. Nici o fibră a sentimentului filial nu zbîrnîie în mine. Cu un singur gest aș putea să-i scap de arestare, de moarte. Dar n-am nici o poftă s-o fac. Țin să dovedesc lui Tom Sincler că oficiul de stîlp al societății mă ispitește mai mult decît acela de fiu salvator. Să ascultăm ce spune tatăl meu, Harry Pickleston, pe care, ultima oară, l-am văzut cu mustăți. Să ascultăm ce spune mama mea, Malvina, pe care ultima oară am văzut-o fără mustăți! Pentru sănătatea mea morală însă, pentru liniștea mea, pentru lealitatea față de Tom Sincler, eu nu sînt ținut să știu, nici măcar în forul meu interior, că am fost pus în prezența părinților mei, pe care nu i-am văzut de trei ani!"

Decepționați de atitudinea unicului lor copil, faișii chinezi renunțară să mai descoasă pe gentleman; se retraseră, cu discreție, urîndu-i ca Brahma și Confucius să-l aibă-n pază și să-i facă netedă calea vieții și conștiința împăcată.

— Nu l-am luat cum trebuia! mărturisi Li-Fung.

— Cum trebuia să-i luăm?

— Să-i fi spus de-a dreptul: Dragă David, ești fiul nostru!

— Nu vezi ce părere are despre noi?

— A vorbit așa, la supărare. Dar, dacă ne-am fi descoperit de la început, surpriza i-ar fi dat pe față adevăratele sentimente.

— Nu cred. De altfel, este vreme și pentru asta. Deocamdată, să scăpăm cu față curată de noaptea asta blestemată. Niciodată nu mi-a părut că orele trec mai încet!...

Cutreierat de un demon al acțiunii, dorind să grăbească mersul timpului, Wing-Taï-Pu se urcă pe estradă și începu să strige, cu două voci, una foarte subțire, alta destul de groasă:

— Să cînte muzica! Onorată societate, dați-mi voie să vă ofer șampanie... Vreau ca noii clienți ai cabaretului nostru, vreau ca scumpii mei artiști să-nchine un pahar în sănătatea noastră!

— Trăiască veneratul nostru patron Li-Fung!

— Trăiască adorata lui soție, Murmur-de-Izvor! exclamară artiștii, în cor.

Șampania curse din belșug. Artistele tavernei dansau cu politiștii.

Gheața se rupea.

În vreme ce jazul javanez își relua laitmotivul favorit și perechile lunecau pe parchet, Tom Sincler, îmbrăcat în chimonoul înstelat, ieși din umbra tobei mari și apucă de haină pe servantul Laï-Wo: acesta ducea o sticlă de șampanie la masa celor trei polițiști, din care unul era femeie.

Tom îi făcu semn să stea pe loc și-i luă frapiera, s-o ducă el.

— *Kro-ko-da! Kro-ko-dil!* zise magul, aprinzînd steluța din vîrful baghetei, deasupra capului celor trei polițiști. Atenție! Fiți cu ochii-n patru asupra lui Li-Fung și a lui Wing-Taï-Pu! Sub nici un cuvînt să nu-i lăsați să iasă din boxa lor!

Apoi se duse la altă masă:

— *Bir-bum-dum! Pe-li-kan!* Atenție. Fiți cu ochii-n patru asupra marinarului de colo, piticul cu barbă roșie. Sub nici un cuvînt să nu se miște de la locul lui. Toți chelnerii chinezi trebuie să stea aici, nemișcați! Si pe marinarul cel bătrîn să nu-l prea lăsați să circule!

Tom Sincler se reîntoarse la Laï-Wo și-i făcu semn să-l urmeze. Ieșiră prin fundul sălii. Urcară două etaje și ajunseră la apartamentul patronilor. Agentul care se preumbla în fața ușii se dădu la o parte, la un semn al detectivului, și-i lăsă să intre.

Încăperea era slab luminată, cu lampioane.

La intrarea omului cu chimonoul înstelat, urmat de Laï-Wo, două umbre se ridicară din fotolii și veniră spre dînșii, cu saluturi ceremonioase. Erau Li-Fung și Wing-Taï-Pu. Laï-Wo se frecă la ochi. Nu-și putea explica această apariție a patronilor săi. Ii lăsase jos, cu un minut înainte, și-acum, Li-Fung și Susur-de-Izvor erau în fața lui, salutînd pe astrolog și oferindu-i un scaun. Cum urcaseră așa de curînd și pe unde intraseră?

Iată ce se întreba servitorul-complice, neputînd să se dumirească.

XLI. EXPLICAȚII SENTIMENTALE

Să ne ocupăm de Ida Hamilton și de Cellino, care se îmbrăcau, pentru numărul lor.

O răpăire de castaniete anunță că dansul spaniol se apropia. Într-un elegant costum andaluz, Cellino ieși din cabina bărbaților, îndreptîndu-se spre pătratul luminos din mijlocul sălii, căutînd, cu ochii, pe Miss Dorothy, care trebuia să iasă din cabina femeilor.

De bună seamă, era ziua surprizelor, căci, în locul obișnuitei partenere, apăru alta, cea de-acum un an.

— Pe sufletul lui Fenimore Preston, exclamă Cellino, e Ida Hamilton!

— Chiar eu sînt, vrăjitorule din Calcutta!

— Ce cauți aici?

— Nu vezi? Mi-am reluat costumul de dansatoare!

— Serios?

— Foarte serios!

— Pentru cîtă vreme?

— Sper că pentru totdeauna!

— Dar soţul tău ce-o să zică?

— Treaba lui. Eu nu mai am bărbat! Sînt liberă! Şi asta datorită d-tale, domnule astrolog! Frumoasă cursă mi-ai intins, n-am ce zice!

— Iartă-mă, Ida, iartă-mă! A fost o nebunie! N-am ştiu unde mi-era capul!

Văzînd că cei doi tineri discută, în loc să danseze, orchestra atacă violent dansul castanietelor; cei doi parteneri se aruncară-n lumina reflectoarelor şi-ncepură să-şi execute numărul cu pasiune, cu delir. Se iubeau mai mult decît oricînd...

Cînd mişcările dansului îi apropiau, ei continuau să-şi arunce întrebări şi răspunsuri. Toată lumea urmărea acest joc. Boby Hamilton, deghizat în marinar bătrîn, avea o poftă nebună să se repeadă în mijlocul sălii, să oprească exhibiţia, valorificîndu-şi drepturile de soţ legitim, pentru autorizare.

Dar cum era împreună cu Me-Ky şi cum poliţiştii aveau ordin expres, nu slăbeau din ochi pe cei doi mateloţi şi le ordonau, din sprîncene, să nu se deplaseze.

Din boxa lor, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu contemplau, cu melancolie, tînara pereche. Reapariţia Idei Fredson în cabaretul lor îi ducea cu un an în urmă. Amintirea unei vremi care-a trecut e, totdeauna, plină de tristeţe, mai ales cînd nu mai ai douăzeci de ani. Soţii Pickleston aveau, amîndoi, de şase ori douăzeci de ani, plus un fiu care-i renegase cu cîteva minute mai înainte, plus ameninţarea unui atac concentric poliţienesc sau tîlhăresc. Melancolia devenea grijă şi suferinţă...

Adelaida Protopopovna Baltazarovici urmărea şi dînsa evoluţiile dansatorilor spanioli, îngrijorată de noua dispariţie a lui Tom, pe care-l văzuse ieşind cu periculosul complice al patronilor, Laï-Wo.

— Si eu, care credeam că mă iubeşti!... reproşa Ida partenerului ei.

— Te iubesc şi-acum, Ida, mă jur pe amintirea tatălui meu.

— Desigur, pînă la o nouă capcană!

— Niciodată!... Jur pe fruntea căruntă a mamei mele!

— Ai şi o mamă? Nu ştiam!

— Da! De cînd nu mai am datorii, de cînd am cîştigat la cărţi, scumpa mea mămică m-a recunoscut, m-a luat în braţe... A primit, chiar, să-i împrumut douăzeci de mii de franci!

— Aş putea să ştiu cine e mama d-tale, Allen?

— Cine alta decît venerata văduvă a savantului Fenimore Preston, rivalul lui Edison?

Dansul se sfîrşi. Aplauze.

Cei doi tineri ezitau să plece, să se dezbrace.

Mai aveau atîtea şi-atîtea să-şi spună!

Ei rămăseseră în tavernă, în costumele andaluze şi, luînd loc la o masă umbrită, continuau să se explice:

— Venerabila mea mamă mi-a dat binecuvîntarea ei. După fapta mea de azi, această binecuvîntare mi-a uşurat sufletul. Dacă mă vei

ierta și tu voi fi cel mai fericit dintre oameni!...

— Să te iert? Dar uită-te ce-mi pregătești!

— Ida, scumpă Ida, de ce nu vrei să fii soția mea?

— Soția unui om care mai are o p-aci să...

— Îmi trebuiau bani, Ida, nu mai știam ce să fac!

— Și atunci m-ai trădat pe mine!

— Fiindcă m-ai trădat și tu!

— Eu? Cum?

— Amantul tău... Omul blond!... Pastorul olandez, pictorul rus cu care te-ntîlnești în fiecare dimineață!

— Eu? Ai înnebunit?!

— N-am înnebunit. Așa e!

— Cine ți-a spus prostiile astea, pentru Dumnezeu?...

— Bărbatul tău! Numai așa m-am hotărît să trec de partea lor!

— Ce infamie!

— Cum? Nu-i adevărat? Omul blond nu există?

— Există milioane de oameni blonzi, dar nu este nici unul amantul meu!

— Să fie adevărat, Ida?

— Foarte adevărat. N-am nici un interes să te mint!

Cellino cădea din cer. O mare milă, o înduioșare profundă, un potop de remușcări năvăleau în el. Era cît p-aci să cadă în genunchi. Se mulțumi să apuce mîna Idei, acoperind-o de sărutări și de lacrimi.

— O, iartă-mă! Iartă-mă! se rugă el. Iartă-mă pentru crima ce era să fac! Eu nu voiam cu nici un chip să intru în complotul lor, dar cînd mi-au spus că ai un amant, am văzut roșu înaintea ochilor și am primit orice. Din pricina amantului tău am vrut să mă răzbun. Din pricina omului blond am strigat „mii de stele și de luceferi".

— Abia acum te înțeleg, dragul meu Cellino.

— Dar tu... spune-mi... Cum de nu erai goală sub chimonou? Ai azvîrlit rochița... cămășuța... ciorapii... Pe urmă ai apărut îmbrăcată!

— Am azvîrlit veșmintele în sus, pe urmă m-am îmbrăcat repede, ca să te păcălesc... n-am făcut bine că nu m-am lăsat prinsă?

— Foarte bine-ai făcut! Mizerabilul de Hamilton n-a ieșit învingător. Sper că ți-a dat colierul?

— Mi l-a dat cineva, dar nu era el... Era un om îmbrăcat într-un chimonou înstelat.

— Tom Sincler. Lui i-am remis perlele!

— Bine că s-au aranjat toate! Putea să iasă mult mai rău!

XLII. BOBY INTERVINE

Boby Hamilton nu mai avea forță să reziste.

El se ridică de la masa unde ședea cu Me-Ky și veni spre fundul sălii, drept la perechea vinovată.

— Sper că ați sfîrșit comedia ?! întrebă el aspru.

— Ia slăbește-ne, bătrîne matelot ! îi replică Jim Parker, ridicîndu-se și invitînd pe Ida la dans.

— Halt ! îi opri Boby. Veți dansa mai tîrziu ! Deocamdată, o

vorbă. Allen Preston, sper că știi în fața cui te afli ?

— N-am onoarea să știu. Domnul ?

— Boby Hamilton !

— Să lăsăm glumele, bătrîne marinar ! Boby Hamilton e un miliardar, nu un biet lup de mare, ca d-ta !

— Ba sînt chiar eu, Allen Preston; nu e nevoie să-mi scot barba. Uite, doamna m-a recunoscut ... Te rog să-i dai drumul numaidecît !

Apoi, soției sale:

— Ida, urmează-mă !

Frumoasa andaluză îl măsură din cap pînă-n picioare și-i aruncă un surîs disprețuitor.

— La revedere, domnule ! Du-te de te culcă, fiindcă ai început să visezi ! îi zise dînsa.

Dar Regele cremelor de ghete nu se lăsă. Ridică tonul, autoritar:

— Ida, îți atrag atenția că sînt aici cu doisprezece polițiști ! Am venit să te iau ! Ești încă soția mea și-ți vorbesc în numele legii !

Cellino interveni:

— Cam tîrziu, iubite domn ! Doamna și cu mine ne-am logodit în momentul de față !

Mister Hamilton se făcu roșu de mînie.

— Allen Preston, nu-mi plac glumele !

— Nu e nici o glumă, Boby ! interveni Ida. După înscenarea pe care ai pus-o la cale azi, eu nu mai pot sta sub un acoperiș cu d-ta. Iar dacă ții cu orice chip să fii bărbatul unei dansatoare n-ai decît s-o iei pe Dorothy. N-așteaptă decît asta !

Hamilton fierbea.

— Nu primesc sfaturi de la nimeni ! Am destui bani ca să fac tot ce-mi place, să poruncesc, să fiu ascultat. Allen Preston e o sărăcie, Ida ! Nu te duce după el, te așteaptă mizeria cea mai neagră.

— Nu te mai lăuda atîta cu banii d-tale, fiindcă dac-am vrea să cunoaștem originea lor ... îi replică Cellino.

Dar Boby nu-l lăsă să termine fraza:

— Originea lor e foarte luminoasă ! întrerupse el.

— Luminoasă ca vacsul ! îi aruncă dansatorul.

Apoi, privind pe miliardar în ochi, Allen Preston îl sfidă:

— Domnule Hamilton, crezi că taina d-tale nu se cunoaște ? Credeai că o să profiți o viață-ntreagă de geniul și de munca altora ?

Fraza aceasta avu un mare efect.

Din roșu ce era, Boby Hamilton se făcu palid. Era gata să se clatine. Spre norocul său, ușa dinspre stradă se deschise cu mare zgomot.

O doamnă matură, pe care agenții postați afară încercaseră în zadar s-o oprească, intrase în local; escaladînd o masă, dînsa își roti privirile prin toată sala și strigă, cu o frumoasă voce de contraltă:

— Aici e cabaretul chinez, nu-i așa ? Bună seara, doamnelor și domnilor ! Ați putea să-mi spuneți dacă fiul meu, Allen Preston, se află aici ? Tăceți cu toții ? Doamnelor și domnilor, eu sînt văduva ilustrului savant Fenimore Preston, pe care europenii l-au numit rivalul lui Edison !

E momentul să spunem că una din puţinele nemulţumiri ale vieţii de muncă, generozitate şi împăcare cu sine a lui Edison a fost această necontenită alăturare a numelui său lîngă acela al obscurului Fenimore Preston, inventator de fleacuri şi care murise lăsînd o avere frumoasă, dar nici o descoperire epocală.

Doamna Preston, o femeie ambiţioasă şi energică, era autoarea acestei perpetue alăturări. Ştia că un lucru repetat la infinit devine o lege. Douăzeci şi cinci de ani plătise anunţuri la ziare şi la cinematografe publicînd portretul soţului ei, Fenimore Preston, şi adăugînd „rivalul lui Edison". Ajunsese că nu se mai putea pronunţa numele lui Fenimore fără să nu se adauge, în mod mecanic, al cui rival era.

Bineînţeles, vorbindu-se de Edison nu spunea nimeni că e rivalul lui Fenimore Preston, dar numele acestuia nu se pronunţa niciodată fără adaosul obsedant. O sugestie generală se crease în jurul modestului savant.

Edison era plictisit de această confuzie, dar nu o putea opri. Un singur om îl înţelegea: tenorul Carusso, care pătimise şi el de pe urma comparaţiei cu atîţia cîntăreţi care se proclamau „rivalul lui Carusso". Dar Carusso muri mai devreme. Edison trebui să mai ducă vreo douăzeci de ani povara unei rivalităţi imaginare, exploatată cu infernală tenacitate de văduva care ţinea acum discursuri, urcată pe o masă.

XLIII. EPITALAMUL

— Fii binevenită în cabaretul chinez, venerabilă văduvă a marelui savant ! zise Li-Fung, ieşindu-i în întîmpinare.

Iar domnul blond, cu mustaţa lăsată-n jos, care consuma coniacuri în cupe de şampanie, se alătură grupului, proclamînd cu entuziasm:

— Doamnelor şi domnilor, să cîntăm ceva şi să urăm bun-venit venerabilei văduve a marelui savant !

Urcîndu-se pe altă masă, poliţistul cu creierul diamantat începu să dirijeze corul, alcătuit din toate persoanele prezente în sală, minus Me-Ky.

Să cîntăm cu toţi în cor,
Doamnelor şi domnilor,
Şi cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască !

Vocile nu erau absolut îngereşti, dar bunăvoinţa era unanimă; muzica nu se potrivea nici la doi cîntăreţi în acelaşi timp; efectul însă nu era mai puţin emoţionant.

— Dar asta ce-o mai fi ? se întrebă Cellino, surprins, trăgînd în umbră pe Ida şi pe soţul ei. Să ne ascundem puţin, să vedem, în definitiv, ce vrea venerabila mea mamă ...

După ce se termină corul de bun-venit, văduva Preston reluă cuvîntul:

— Vă mulţumesc pentru frumoasa primire. Vă anunţ că am venit

cu doisprezece polițiști. Am să arestez pe toată lumea dacă nu-mi dați pe fiul meu, Allen Preston!...

Dacă detectivii parizieni aflați în tavernă surîdeau la această perspectivă, artistele se indignară. De la masa unde se afla cu Gaby, și cu Daisy, Miss Dorothy sări tocmai pe estradă și începu să strige:

— Stimată doamnă Edison, noi nu cunoaștem pe fiul d-tale, așa că degeaba ne sperii. Noi sîntem fete cinstite, nu ademenim minorii.

— Așa e ! Așa e ! subliniară celelalte dansatoare.

— Caută-l la pensionul Aici vin numai orfanii! adăugă Miss Dorothy, în hazul general.

Dar văduva patetică nu se lăsă bătută:

— Vă mai spun o dată că fiul meu a intrat aici acum o jumătate de oră și dacă nu e-n viață, înseamnă c-a fost asasinat ! Asasinat ! Fiul meu iubit, tocmai cînd voiam să-l anunț c-a moștenit trei miliarde !

Auzind acestea, Jim ieși din umbră:

— Aicia sînt, mămicule, nu te speria !

El alergă spre tribuna improvizată, se urcă pe masă și căzu în brațele mamei sale.

— Cellino ! El era ! Cellino ! exclamară fetele, aflînd că frumosul lor coleg era fiu de savant și miliardar.

Polițistul cu creierul diamantat jubila văzînd scena de tandrețe familială. Ridicînd paharul aburit, el propuse, cu voce de stentor:

— Doamnelor și domnilor, să cîntăm ceva pentru mișcătoarea întîlnire dintre nobila văduvă și fiul ei Cellino, care mort era și-a înviat, pierdut era și s-a aflat !...

Toată lumea reluă, de rîndul acesta, cu mai multă justețe:

Să cîntăm cu toți în cor,
Doamnelor și domnilor,
Și cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască !

Iarăși vorbi nobila văduvă, emoționată vădit, atît de regăsirea fiului ei, cît și de imnul omagial, cîntat de-o sală întreagă.

— Merçi ! Merçi ! le mulțumi dînsa. Fiindcă mă aflu aici, numai între prieteni, dați-mi voie, doamnelor și domnilor, să vă dau pe față infamia unui rege american !

Bănuind că e vorba de el, Boby Hamilton caută să se depărteze cu discreție și chiar să părăsească localul.

Dar Allen îi observă manevra și-l interpelă:

— Hei, bătrîne matelot, mai stai un moment !... Mămicule, regele cu pricina e chiar aici ! își informă el venerabila mamă. Credea că e bal mascat și s-a îmbrăcat în marinar !

— A-ha ! strigă doamna Preston, cu o voce teribilă ca trîmbița marii judecăți. Îmi pare bine că te văd, Boby Hamilton ! Cunoști hîrtia asta ? Uită-te bine !

Văduva savantului scoase din corsaj un document împăturit și-l flutură, victorios, sub lampioane.

— Iată, doamnelor și domnilor, contractul pe care îl caut de ani întregi, pe care domnul Hamilton îl credea pierdut ! Știți ce spune

acest contract ? Celebra cremă „Myosotis“ e invenţia soţului meu, ilustrul savant, Fenimore Preston ...

— Rivalul lui Edison ! strigară într-un glas Gaby, Daisy şi Dorothy.

— Aşa e ! Rivalul lui Edison ! tună, cu satisfacţie, mama lui Cellino. Prin acest contract, veniturile cremei de ghete „Myosotis“ trebuiau împărţite între exploatatorul ei, Boby Hamilton, şi inventatorul ei, Fenimore Preston sau urmaşii săi. Cît ne-ai dat pînă acum, domnule Hamilton ?

— Nici un cinci ! Nici un cinci ! strigară fetele în cor.

— Da, domnişoarelor, nici un cinci ! întări văduva. De azi încolo, vei binevoi să-ţi împarţi averea cu fiul meu Allen Preston !

Văzînd că a fost demascat şi că n-are încotro, Boby Hamilton, sub o inspiraţie propice, se urcă pe a treia masă şi proclamă:

— Tocmai voiam să-i propun una ca asta ! Vino-n braţele mele, fiu al gloriosului savant !

Jim Parker n-aşteptă să fie rugat. El sări pe masă şi înainte de a îmbrăţişa pe asociatul tatălui său, îi zise:

— Ai văzut, patroane, cum se-ntoarce roata lumii ? Adineauri spuneai că sînt o sărăcie şi acuma posed o jumătate din averea d-tale, plus pe jumătatea d-tale, frumoasa Ida ! Maman, dă-mi voie să-ţi prezint pe logodnica mea.

— În braţele mele ! strigă văduva Preston, strîngînd, cu emoţie, la piept, pe viitoarea ei noră.

Cel mai entuziasmat de toată amabila societate era poliţistul cu mustaţa blondă şi creierul diamantat.

— Doamnelor şi domnilor, propun să cîntăm ceva în onoarea găsirii contractului şi a logodnei efectuate sub ochii noştri !

Pentru a treia oară, de rîndul acesta într-un unison remarcabil, întreaga „Tavernă Chineză“, minus nefericitul Me-Ky, intonă:

Să cîntăm cu toţi în cor,
Doamnelor şi domnilor,
Şi cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască !

Imnul avea o solemnitate sacerdotală. Era amplu, grav şi emoţionant ca un epitalam.

E momentul să amintim cititorilor noştri că Tom Sincler, deghizat, peste zi, în Boby Hamilton, cunoştea adevărul asupra invenţiei celei mai bune creme de ghete.

De aceea n-a înţeles replica din apartamentul de pe rue Lincoln, al fachirului:

— Ştiu şi cine este adevăratul inventator al cremei „Myosotis“!

XLIV. LAÏ-WO TRĂDEAZĂ

Pe cînd se petreceau, în tavernă, emoţionantele peripeţii ale regăsirii documentului, împărţirea averii unui nabab şi fericirea unei familii — sus, la al doilea etaj, Tom Sincler arăta chinezului Laï-Wo

perechea nouă a lui Li-Fung și Wing-Taï-Pu.

— Ai aerul uluit, Laï-Wo, nu-i așa ? Ți-ai lăsat stăpînii jos și-acum îi vezi in fața ta. Nu te speria, băiatule ! îl încurajă Tom Sincler. Iată adevărații tăi patroni, după cum omul pe care l-ați omorit și l-ați înecat nu era adevăratul Tom Sincler. Eu sînt Tom Sincler cel adevărat ... Mă cunoști ? Cunoști cheile astea ?

— Da !

— Ei bine, ai să conduci pe noii d-tale stăpîni Li-Fung și Wing-Taï-Pu și ai să le arăți fiecare ușă care se poate descuia cu aceste chei.

— Am înțeles, preavenerate, și voi face întocmai.

— Care e cheia de la comorile secrete ?

Laï-Wo căută în șirag, alese cheia cea mai scurtă și mai turtită și-o arătă inspectorului.

— Bun ! aprobă acesta. Acum, plecați.

Cei doi agenți, deghizați în chinezi și care nu erau alții decît prințul oriental și femeia indiană de mai acum o oră, ieșiră din apartamentul privat al soților Pickleston și porniră să inspecteze casa, precedați de servitorul complice.

Fie de frică, fie ca să se răzbune pe stăpînii săi, care răsplăteau prost serviciile, Laï-Wo era hotărît să trădeze toate tainele lui Li-Fung.

Pentru orice eventualitate, însă, cei doi polițiști țineau în palma încleștată cîte un browning.

Tom Sincler coborî și intră în tavernă tocmai în momentul cînd, sub binecuvîntarea văduvei Preston și a polițistului inamic al băuturilor lungi, Allen Preston și cu Ida Fredson, sau, mai bine zis, Arlette Leblond, schimbau prima sărutare oficială.

— Regret că trebuie să tulbur această idilă, zise Tom Sincler, dar n-am încotro !

Scoțîndu-și revolverul, el împușcă balaurul de sticlă colorată care lumina plafonul și-l făcu țăndări. Era semnalul convenit. Toți subalternii săi scoaseră revolverele.

— Nimeni nu se va mișca de-aici. Sus mîinile ! tună Tom Sincler.

Cu excepția detectivilor, toată lumea ridică mîinile.

— O bandă de hoți se află printre noi ! Vom începe arestările ! anunță Tom Sincler.

Momentul era dramatic.

La cuvîntul „hoți", Boby Hamilton duse, instinctiv, mîna la buzunar. Colierul de perle îi lipsea. Se pipăi. Colierul nicăieri.

— În primul moment va fi arestat...

— Hoțul ! întrerupse Regele vacsului. Să fie arestat hoțul care mi-a furat un colier de perle în valoare de un milion !

Înainte ca șeful său să fi dat răspunsul cuvenit, David Pickleston, prins de un elan subit, entuziasmat de dramatismul momentului și convins că are un rol important de jucat de-aici înainte, un rol de inspirat, de apostol și de mîntuitor, urlă:

— Nu-ți fie teamă, domnule Hamilton ! Poliția veghează. Știu cine ți-a furat colierul și-l voi aresta !

Noul polițist împușcă un balaur de sticlă ceva mai mic și cei doi

agenți, puși la dispoziția sa, veniră lîngă el să-i execute ordinele.

Adresîndu-se lui Tom Sincler și trecînd peste orice considerații de ordin sentimental, David Pickleston proclamă:

— Rama-Vișnu-Crișna-Muti, ești arestat !

— Ai înnebunit ? protestă inspectorul.

— Te-am văzut cînd ai șterpelit colierul din buzunarul domnului Hamilton ! Ești un individ primejdios societății ! Legați-l de mine !

Cei doi subalterni ai lui David Pickleston puseră mîna pe Tom Sincler și-i legară brațul drept de brațul stîng al lui Bordeaux 333.

Doctorul în estetică de la Boston era uluit.

N-avea putere să protesteze, într-atîta îl surprinsese această neașteptată ieșire a fostului pickpocket.

El se gîndea:

„Ticălosul mi-a jucat festa ! S-a prefăcut stîlp al societății, își blestema părinții și cînd colo era înțeles cu ei să-mi dea lovitura, pe negîndite !“

Dar, în același timp, Tom Sincler, care era un om drept și judeca lucrurile din toate punctele de vedere, ca orice filosof, își mai zise:

„Dar dacă bietul David, arestîndu-mă, n-a făcut decît un gest sublim ? Acest om, fanatic ca orice convertit, m-a văzut furînd colierul de perle al lui Hamilton. Virtutea lui, impetuoasă ca orice lucru nou, s-a revoltat. Iluminat, David a pus să mă aresteze. Hotărît lucru, gestul e sublim ! S-ar putea, în același timp, ca el să nu știe cine sînt. Mă crede un complice al lui Pickleston, deghizat în astrolog. Dacă mă ține arestat se încurcă lucrurile și ne scapă tîlharii. E mai bine să-i atrag atenția asupra identității mele.“

— N-am furat nici un colier ! Căutați-mă ! se apăra el, înainte de-a fi spus lui David că e Tom Sincler însuși.

Ida Hamilton, care primise mărgăritarele din mîinile detectivului, interveni, căutînd să-l scape:

— Dar, domnilor, acel colier ...

— Destul ! îi reteză Tom Sincler vorba.

El voia să ducă experiența pînă la capăt, să fie complet edificat asupra noului său colaborator, Bordeaux 333.

— Nu te-a întrebat nimeni, Ida Hamilton ! Știm toți că acel colier era al d-tale. Tot ce vrei să spui e inutil ! ... completă inspectorul imperativ.

Ida Hamilton bănui că e vreo sforărie nouă de-a lui Sincler și nu mai insistă.

— Domnilor agenți, aș dori să vorbesc ceva în particular cu Bordeaux 333 ! zise arestatul.

— *Après vous, Tom Sincler !* îl parodie, rînjind cu satisfacție, Adonis, fericit să țină el brațul drept al inspectorului, legat de al său, cum îl ținuse celălalt, mai adineauri. Te ascult. Dar, mai întîi, pot să-ți ofer o citronadă ? îl întrebă el ironic.

Tom îl anunță cu discreție.

— Ascultă, David Pickleston, știi că nu sînt fachirul. Eu sînt Tom Sincler.

— Poți să fii și prefectul Parisului, te arestez !

— Bine, omule, abia te făcui și mi te urci în cap ?

— Metempsihoza, șefule ! Justiția înainte de toate !

— Pîn-acum, numai justiția practicai, ticălosule ?

— Mi s-a luat un văl de pe ochi ! Arestez ! Arestez ! Arestez !

Après vous, mon cher!

Tîrînd pe Tom Sincler pe estradă, David începu să dea ordine, cu frenezie:

— Și-acum, puneți mîna pe Li-Fung și Wing-Taï-Pu ! ... Aduceți-i aici, morți sau vii ! ...

Tonul autoritar al lui David Pickleston impunea tuturor, electrizase sala.

Ca-n orice moment important de la cotiturile istoriei, un șef se născuse în acel moment. Acumulînd năzuințele generale, șeful trebuie să aibă promptitudinea deciziei, curajul realizărilor. Masele îl vor urma orbește, surprinse, la început, apoi entuziasmate, apoi disciplinate... Tradiția n-are nevoie de secole ca să se impună. David Pickleston era dictator.

În vreme ce patru agenți se duceau spre Li-Fung și Wing-Taï-Pu, fiul lor, dîndu-și seama că e stăpînul situației, își permise luxul unor comentarii:

— Ce ziceți de asta, doamnelor și domnilor ? Un inspector de poliție care fură coliere de perle ?

— Sînt arestat pe nedrept, protestă Tom Sincler. N-am nici un colier la mine ! Căutați-mă !

— Cînd ai șterpelit perlele, domnul meu, erai îmbrăcat în marinar, ca și victima dumitale, urlă Bordeaux 333.

„M-a și anunțat că-mi va da o lovitură. Mi-a spus: Dumitale o să-ți pară rău, domnule Hamilton, nu mie !“ Frumos ți-ai terminat cariera de polițist, Tom Sincler ! ... conchise vestitul miliardar.

— Nu face nimic. Un detectiv moare, se naște altul ! ... proclamă Bordeaux 333, cu emfază.

Dar Tom Sincler nu se dădu bătut:

— Doamnelor, domnilor, domnișoarelor, muzicanților, fachirilor, polițiștilor, chelnerilor, mateloților și voi, Pieilor-Roșii, strigă el, ca-n vechile tragedii, adresîndu-se privitorilor, implorîndu-le atenția și înțelegerea. Vă fac judecătorii mei. Am găsit și-am înapoiat domnului Hamilton un colier în valoare de un milion. Dreptul meu era 200 000 franci. Cît credeți că mi-a oferit Regele vacsului drept recompensă ? O sută de franci !

— Rușine !... proclamă corul polițiștilor, muzicanților, dansatorilor, Pieilor-Roșii etc.

— Ai avut dreptate, Bordeaux 333, cînd ai spus că societatea nu-și răsplătește apărătorii ! zise vechiul polițist.

— Să lăsăm teoriile ! strigă Hamilton. Unde e colierul meu ?

— Colierul nu-i al dumitale, tună Tom Sincler. Colierul aparține doamnei Ida Hamilton, în posesia căreia se află în momentul de față !

Ida Hamilton găsi că e momentul să intervină. Ceea ce făcu cu mult brio:

— Da ! Da ! Colierul e la mine ! strigă dînsa, repezindu-se pe estradă și arătînd mulțimii, cu un gest teatral, faimoasele perle.

— Bravo !... strigă poporul de jos cu deplină satisfacție.

Ida Hamilton crezu că e nevoie să mulțumească lui Tom Sincler, în fața tuturor, ca să-l reabiliteze pe deplin.

— Îți mulțumesc de o mie de ori, Tom Sincler !

În aplauzele generale, Tom șopti lui David.

— Și-acum, măgarule, dă-mi drumul ! Arestează pe mă-ta și pe tat-tu, dacă vrei, nu pe mine !

— O voi face și pe aceasta, dacă e nevoie ! afirmă David, pe care divinitatea continua să-l cutreiere.

XLV. BEȚIA TRIUMFULUI

După ce felicită pe Tom Sincler că a ieșit cu fața curată din ispită, David Pickleston binevoi să-l elibereze. Ei își strînseră mîinile cu efuziune.

— Arestează-i pe Li-Fung și pe Wing-Taï-Pu ! îi șopti Tom, care nu voia să-și calce cuvîntul dat prefectului Parisului: că nu se va atinge de cei doi onorabili chinezi.

— Li-Fung și Wing-Taï-Pu ! strigă Bordeaux 333 celor doi patroni, pe care patru polițiști îi aduseseră în fața estradei. Sînteți acuzați de traficuri nepermise: stupefiante, joc de cărți, crime și lupanar clandestin. Ați comis numeroase spargeri și omoruri în America, ați făcut diverse asasinate și la Paris. În numele legii, vă arestez !

— N-ai să faci una ca asta, David Pickleston. Ești fiul nostru ! Zise Wing-Taï-Pu.

— Puțin îmi pasă, *madame !* replică David.

— *Madame* e mă-ta ! *Madame* sînt eu ! Eu, mama ta ! interveni Li-Fung, cu brațele întinse.

— Treaba dumitale ! Te arestez și pe d-ta !... O arestez și pe doamna ! zise el, arătînd pe Susur-de-Izvor.

— Doamna e bărbat ! mai zise Li-Fung. E tatăl tău !

— Treaba lui ! Îl arestez...

— David, fiul meu, nu vrei să recunoști pe tatăl tău ? îl imploră, cu lacrimi în voce, Harry Pickleston.

— Îl recunosc, dar în fața legii eu n-am tată, n-am mamă.

— David, copilul nostru, insista Maria Calmanovici, zisă Li-Fung. Pentru tine am adunat toate averile astea !

— Banii crimei ! Nu-mi trebuie ! ... Eu apăr societatea. Arestez ! Arestez ! Arestez !... Ce stai, domnule ? interpelă el pe unul din cei patru agenți, care ședeau nemișcați.

— Să mă iertați, domnule subinspector, dar nu vă pot executa ordinele.

— De ce ?

— Am impresia că sînteți într-un moment de nebunie detectivă. La începutul carierei, fiecare domn polițist e apucat de această nobilă furie și arestează în dreapta și-n stînga !

— Bravo, domnule agent ! exclamă Wing-Taï-Pu, care începea să prindă curaj.

— N-am vorbit cu d-ta ! îi replică agentul cu dispreț.

David căzu din nori.

— Debutanții nu văd decît hoți și asasini, pretutindeni, continua să-l lămurească bravul agent. Ei își arestează frații, surorile, părinții, chiar superiorii, cum ați făcut d-voastră cu domnul inspector Tom Sincler.

— Ia auzi, domnule ! făcu Bordeaux 333, lăsîndu-și brațele să cadă, într-un gest de dezolată revenire la realitate. Și ce fel de boală e asta ?

— Revelația mistică! îi replică subalternului său, cu veche experiență. Vi s-a luat un văl de pe ochi și atunci nu vedeți decît asasini și traficanți peste tot ...

— Bravo, domnule agent, chiar așa e ! interveni Susur-de-Izvor.

— Nu v-am cerut părerea, doamnă ! i-o tăie policemanul.

— În cazul acesta, exclamă David, tata și mama sînt nevinovați ! Veniți în brațele mele, scumpii mei părinți.

Li-Fung și Wing-Taï-Pu se repeziră să-și îmbrățișeze odrasla, dar agentul li se puse-n drum:

— Pardon ! Pardon ! Să vedem, mai întîi, ce zice domnul inspector Tom Sincler.

— Arestați-i, arestați-i !... ordonă detectivul american, răsuflînd ușurat.

Faptul că Harry Pickleston și Malvina Calmanovici, cumpliții bandiți americani, se demascaseră singuri, îi luase o piatră de pe inimă. Prefectul poliției pariziene nu-l va mai acuza de prea mult zel și se va convinge el însuși că venerabilii patroni ai „Tavernei Chineze“ nu erau atît de utili societății, cum îi socotea eminentul șef...

Năucit de atîtea întîmplări, Boby Hamilton se întreba:

„Ce caut eu în toată dănănaia asta ? In loc să dorm și să mă scol la ora 7, cu creierul limpede, îmi pierd noaptea printre asasini, ba mi-am pierdut nevasta, plus o jumătate din avere.“

Într-adevăr, marele industriaș nu făcea bine întîrziind atîta, căci a doua zi, la ora 8 dimineața, era să fie arbitru într-o foarte importantă chestiune financiară. Avea nevoie de toată luciditatea spiritului.

Trebuia să primească în biroul său pe Regele chibriturilor și pe Regele scobitorilor, divizați pe chestii de incompetență.

Regele chibriturilor, care își triplase averea grație concursului Regelui scobitorilor, refuza cu politețe, dar cu hotărîre, să servească. la rîndul său, pe colegul lui regal, interesul trecînd înaintea gratitudinii.

— Ați făcut percheziție peste tot? întrebă Tom.

— Da, domnule inspector! Toate ușile au fost descuiate!

— Adu cheile! porunci șeful.

— Cheile noastre! Șapte cîrtițe și-un pițigoi! Trei gîndaci și-o libelulă!... exclamau, în același timp, Li-Fung și Wing-Taï-Pu, închipuindu-și că, dacă vorbesc în stilul imperiului ceresc, lumea va continua să-i considere chinezi.

Văzînd altă pereche, Li-Fung și Wing-Taï-Pu, după ce învierea din morți a lui Tom Sincler și faptul că erau arestați de propriul lor copil îi dusese pe pragul nebuniei, soții Pickleston își recăpătară sîngele

rece. Dintr-o uimire în alta, dintr-o reacție într-alta, ei reveneau la normal și așteptau replica lui Tom Sincler fără convingerea că le va servi ceva inedit.

— Șapte pupeze și-un cocostîrc! zise acesta, mai teribil ca oricînd. Banditilor! Tom Sincler e detectiv de douăzeci de ani! Am cunoscut eu alți tîlhari mai tari ca voi, chinezi de contrabandă, și le-am venit de hac! Ați vrut să mă suprimați, hai? Nu v-ajungeau celelalte crime!?

Comprimat, atîta vreme, inspectorul de poliție care, de felul său, era un om sincer, impetuos, își dădu drumul epic, fericit să-și poată destinde nervii, fericit că poate jubila, în sfîrșit.

Subalternii săi, răspîndiți în tot imobilul, își luau în primire, fiecare, departamentul indicat, după un plan strategic chibzuit dinainte.

Conducînd o echipă de patru sau cinci agenți fiecare, ei cotrobăiau prin casă. Comisarul cu creierul diamantat se repezise la apartamentul stupefiantelor. Cel cu teoria că e mai bine să fii diplomat albanez decît ministru al Franței, specialist în tripouri clandestine, invadase sala jocului de cărți. Doamna polițistă, care semăna cu o actriță de la Comedia Franceză, era atrasă spre alcovurile Venerei... Alți inspectori urcau în apartamentele superioare, unde locuiau complici de-ai soților Pickleston. Urmașul lui Ludovic al XIV — Marcheli — percheziționa locuința patronilor, în vreme ce Laï-Wo arăta celor doi detectivi, deghizați în Li-Fung și Wing-Taï-Pu, tainele subteranelor.

Aceștia din urmă făcură descoperiri senzaționale.

— Cîte cadavre ați găsit în catacombe?

— Șapte, domnule inspector: cinci bărbați și două femei! răspunse fostul nabab persan, actualmente Wing-Taï-Pu.

— Să se aducă aici! ordonă Tom Sincler, în fiorul de groază al celor din tavernă.

Eminentul polițist nu putea scăpa nici el de nebunia detectivă ... O beție care te entuziasmează, un avînt eroic, o impetuozitate de șef de orchestră pe care nici finalul simfoniei nu-l potolește.

Abia acum înțelegea Tom Sincler elanul de adineauri al lui David Pickleston. Profitînd de observațiile înțelepte ale vechiului agent, Tom căuta să-și stăpînească beția triumfului, măcar în aparență.

Dar sufletul său era avid să vadă comori peste cadavre, să acumuleze întreaga pradă în ochii tuturor, ca să se bucure, colectiv, de marea lui victorie.

Altă echipă de agenți intră:

— Cîte persoane ați găsit în salonul cu stupefiante?

— Patruspreze ce, domnule inspector. Unsprezece femei și trei bărbați!

— Să se aducă aici!

Agenții o luară înapoi, pe scări, în fugă ... Toată casa era o goană, o întrecere. S-auzeau uși trîntite, porunci scurte, zgomot de pași...

Tom Sincler dădu ordin jazului să cînte, căci fără muzică acest final de tragicomedie n-ar fi avut nici un haz.

Javanezii orchestranți, pătrunși de importanța momentului, puseră mîna pe instrumente și începură să cînte cu patos, adînc pătrunși de misiunea lor, convinși că iau parte activă la acea dinamică operă de

epurație socială.

— Adu-ți aminte — îi spusese Regele scobitorilor —, că eu am inventat și te-am sfătuit să popularizezi superstiția că nu trebuie să aprindă trei inși țigara de la același chibrit, fiindcă al treilea moare. Recunoști cîte miliarde și miliarde de chibrituri s-au cheltuit în plus din pricina acestei legende inventate de mine?

— Recunosc!

— Ei bine, îți cer și eu un serviciu. Un serviciu care nu numai că nu te va costa nimic, dar te va scuti pe d-ta de imense cheltuieli... Industria mea amenință să dea faliment. Din pricina crizei, toată lumea, de la o vreme, folosește rămășițele de chibrituri și nu mai cumpără scobitori. Îți propun să nu mai faci chibriturile din lemn, ci dintr-o pastă de hîrtie, rigidă și arzătoare pe care lumea n-ar mai putea-o întrebuința ca să-și înțepe gingiile.

— Regret, dar nu te pot servi. Eu am păduri imense, am contracte cu furnizorii de lemn pe mai mulți ani și nu pot...

— Iau asupra mea toate contractele, îți cumpăr toate pădurile și-n schimb îți furnizez gratuit cartonul necesar chibriturilor.

— Regret, dar mi-e imposibil. Tot ce pot să fac este să-ți cumpăr toate acțiunile și toate fabricile de scobitori.

— Adică să mă desființezi! Să fii nu numai regele care ești, dar și al scobitorilor!... E un lucru pe care nu-l pot primi, cu riscul de-a vedea întregul glob scobindu-se în dinți cu brichete și lămpi de buzunar, nu numai cu chibrituri!

Boby Hamilton trebuia să hotărască dacă un rege poate fi desființat pentru motivul că altul este, la un moment dat, mai puternic; dacă e în interesul castei ca familiile domnitoare din finanțe și industrie să apuce drumul celorlalte capete încoronate; sau, dacă, rămînind în specialitatea lui, fiecare să întărească domnia celuilalt.

Regele cremelor de ghete medita la acestea toate, în vreme ce Tom Sincler, dezlănțuit, ducea întreaga societate a tavernei din surpriză în surpriză.

Cei doi agenți, deghizați în Li-Fung și Wing-Taï-Pu, se reîntorceau acum, însoțiți de Laï-Wo.

XLVI. FELURITE EXPOZIȚII

Alți polițiști pătrunseră prin ușa de lîngă orchestră:

— Cîte femei pierdute ați găsit în etajul cu păpuși?

— Douăzeci și una, domnule inspector, și toate erau femei!

— Să se aducă aici! ordonă Tom Sincler.

În mijlocul acelei activități diabolice, detectivul nu uita că este doctor în filosofie și estetică, de la Boston. El remarcă progresia numărului celor arestați: 7, 14, 21...

Fatidica cifră 7 se regăsea în fiecare din aceste numere, în descompunerea lor egală.

Cînd i se anunță că jucătorii de cărți erau în număr de 28, Tom

Sincler se gîndi că această obsesie a lui 7 urmărește pe Harry Pickleston ca și alternarea de verde cu roșu, din preocupările sale decorative.

„Cu ajutorul cifrei 7 voi descoperi misterul celor patru înecați în Sena!“ se gîndi Tom, în vreme ce poruncea:

— Să se scoată mustățile lui Li-Fung și sînii lui Wing-Taï-Pu!...

Cei patru agenți detașați cu supravegherea perechii Pickleston executară ordinul.

— Iată mustățile lui Li-Fung, domnule inspector. Cît despre sînii lui Wing-Taï-Pu, nu-i putem scoate deoarece sînt naturali!

— Un fenomen științific extraordinar! exclamă Tom Sincler. Va trebui discutat la Academia de Anatomie comparată din Boston!

Într-adevăr, deși bărbat, Harry Pickleston avea pieptul foarte dezvoltat, probabil, din pricina exercițiilor pe care le făcuse în tinerețe, ca acrobat. Această abundență a sînilor îi sugerase, fără îndoială, ideea de a se deghiza în femeie.

Cum rămîne însă cu afirmația unei dansatoare, care constatase că Wing-Taï-Pu are sînii de cauciuc?

Tom Sincler își puse-n gînd să elucideze într-o zi și această chestiune, deși nu avea cine știe ce importanță.

Poate c-ar fi fost mai bine să nu insiste; cultul amănuntului duce, în cele mai multe cazuri, la neant.

— Domnule inspector, am adus comorile! anunță actualul Wing-Taï-Pu.

Într-adevăr, Laï-Wo, trei servitori chinezi și patru agenți intrară, purtînd lăzi și lădițe, scoase din bolta practicată sub canal.

Toate luminile tavernei fură aprinse. Orchestranții încetară să mai cînte. Artiști și polițiști se apropiau de cufărașele miraculoase, pe care soții Pickleston le deschideau unul cîte unul.

Pe căptușeala de catifea albă sau roșie a acestor cutii cu aspect insignifiant străluceau, ca mii de focuri, bijuterii neprețuite ... Roșul rubinelor, verdele smaraldelor și curcubeul diamantelor luminau ca într-o poveste a Șeherezadei...

Privitorii nu voiau să-și creadă ochilor... Niciodată nu văzuseră atîtea bogății acumulate.

Inele, cercei, broșe, diademe, pandantive, coliere de perle și de briliante, lanțuri de platină, ceasornice bătute-n pietre scumpe, cruci cu ametiste uriașe se vînturau în degetele lui Tom Sincler.

Regele vacsului era uluit.

— Aicea sînt sute de milioane de dolari... Sînt miliarde, doamnelor și domnilor! exclamă el. Douăzeci la sută, bune parale, Tom Sincler! adăugă el, atingînd umărul detectivului, cu familiaritate.

Dar acesta se scutură și puse pe Boby Hamilton la locul său.

— Nu cumva o să-mi dea tot o sută de franci, lustragiu de clasa a patra!?

David Pickleston se apropie și el, cu jind:

— Ai dat lovitura, șefule!

— Nu te plîng nici pe tine! rîse Tom Sincler.

— Allah e bun, Allah e drept, Allah e mare! psalmodie Adonis.

Soții Pickleston dădeau explicații asupra bijuteriilor, în vreme ce un comisar redacta procesul-verbal despre conținutul și originea fiecărei casete.

— Aici sînt bijuteriile doamnei Rockefeller. Astea sînt ale familiei Wanderbildt. Astea sînt ale doamnei Ford. Dincoace, ale doamnei Astor. Aicea sînt bijuteriile familiei Carnegie. Aici sînt ale Regelui piperului...

— Se confiscă! Se confiscă!... Se confiscă!... urla Tom.

— Domnule inspector, interveni un agent, am adus persoanele cocainomane!...

— Să intre!

Sprijinite de polițiști, patrusprezece umbre intrară, patrusprezece epave omenești, cu ochii de somnambul și cu surîsuri idioate, încremenite la colțul buzelor palide.

— Le-ați aflat numele și adresa?

— Da, domnule inspector!

— Cine sînt?

— Doamna e o mătușă a d-lui Rockefeller... Domnul e un cumnat al d-lui Wanderbildt... Domnișoara e nepoata doamnei Astor... Aicea sînt doi membri ai familiei Carnegie. . Doamna e o mătușă a d-lui Ford...

— Să trecem! Să trecem! întrerupse Tom numărătoarea. Să-i urce-n automobile și să-i ducă la hotel. Altminteri, s-a dus dracului aristocrația Statelor Unite!

— Un moment! interveni văduva Preston. Aș putea să țin un mic discurs acestor persoane? întrebă dînsa.

— Ca să le arăt disprețul meu în față! Eu, văduva gloriosului savant Preston...

— Rivalul lui Edison! exclamară cocainomanii, într-un glas și cu un surîs îngeresc. (Ceea ce înseamnă că o reclamă bine întreținută nu își ratează efectul nici chiar asupra unor făpturi stupefiate.)

— *Merçi!* aprobă d-na Preston, cu asprime. Vreau să dau o lecție de morală acestor descreierați, acestor descreierate! Vreau să le vorbesc de sacrificiile soțului meu, de sforțările noastre comune, de suferințele mele pe altarul științei ... Pe cînd noi inventam lucruri folositoare omenirii, această societate putredă fuma opium și lua cocaină.

— Lasă, mămicule, interveni Cellino. Mi se pare că și cocaina tot tata a inventat-o!

— Allen Preston, fiul meu, respectă memoria tatălui tău, Fenimore Preston! protestă văduva patetic.

— Rivalul lui Edison! mai ziseră morfinomanii, cu același suris angelic, cu aceleași priviri mate.

Ei nu înțelegeau nimic din tot ce se întîmpla, dar aprobau și zîmbeau cu nevinovăție.

— Domnule inspector, interveni alt agent, am adus păpușile!

— Să le vedem!

Bijuteriile din *O mie și una de nopți* își pierduseră din magie, la perspectiva apariției celor douăzeci și una de vinovate.

Faptul că femeile surprinse în alcovurile desfrîului nu erau profesioniste, ci dame din lumea cea mai bună, excita curiozitatea întregii adunări.

Încadrate de forțele polițienești, Magdalenele intrară în cabaret, neștiind ce se întîmpla. Lumina violentă a sutelor de lampioane le împiedica să vadă unde se aflau.

După cîteva secunde, își dădură seama că erau victimele unei razii polițienești. Cele mai multe își lăsară privirile-n pămînt. Altele își ascundeau fața în palme, altele își acopereau ochii cu brațul, altele, dimpotrivă, se uitau sfidătoare la discreți.

Cîteva purtau încă măștile...

Nici una nu era complet îmbrăcată. În grabă, își trecuseră mantalele peste cămașă. Altele erau acoperite cu șaluri. Cele mai multe nu-și trăseseră nici ciorapii.

La glezna fină a uneia, strălucea o brățară cu briliante. Femei blonde, brune, roșcate, cu mîini subțiri și profiluri aristocratice, își descopereau umerii, vrînd să-și acopere genunchii, sau își dezveleau pulpele, vrînd să-și ascundă fața în gulerul mantoului.

Erau printre ele și adolescente... Erau și venerabile matroane, cu păr oxigenat și panglici roz, în formă de fluturași, pe umeri...

— Ați identificat pe doamnele? întrebă inspectorul.

— Da. Domnișoara e o nepoată a domnului Rockefeller... Doamna e bunica d-lui Wanderbildt... Doamna este o fină a d-lui Astor... Domnișoara e o cumnată a d-lui Ford...

— Să trecem! Să trecem! întrerupse inspectorul, dezolat să constate falimentul societății capitaliste. Să le-mbraci în costum de pension și să le duceți la Liga de Temperanță!... ordonă el în vreme ce Magdalenele ieșeau, una cîte una.

XLVII. TRISTEȚE DE MILIARDAR

— Un moment! zise Miss Dorothy, oprind ieșirea. N-am putea să spunem și noi cîteva cuvinte acestor onorabile păpuși?

— De ce, păpușo? întrebă Tom Sincler.

— Aș vrea să le spun că noi sărim și țopăim toată noaptea pentru șaptezeci de franci, iar dumnealor fac sindrofie deasupra noastră, cu perdelele lăsate!

— Așa e! Bravo! aplaudau celelalte dansatoare, iar toboșarul javanez lovea în pielea tobei cu satisfacție.

Incurajată, Miss Dorothy își continua tirada. Momentul era foarte bine ales ca să-și valorifice onestitatea față de viitorul ei soț, Boby Hamilton...

— Se folosesc de numele nostru, niște biete dansatoare, de cabaretul nostru, iar în lume se uită de sus la noi, parc-am fi noi cele stricate, nu dumnealor, miliardarele!

— Bravo, Dorothy! Bravo! striga Daisy.

Iar Gaby propuse:

— Hai să le luăm de păr!

Cele trei dansatoare își ochiseră cîte o pradă și se pregăteau să se

repeadă.

Dar, între ele și femeile vinovate se interpuse Adelaida Protopopovna Baltazarovici.

Frumoasa și casta cîntăreață slavă avea, din fragedă copilărie, o vie compasiune pentru femeile cu felinarul roșu la poartă. Numeroasele romane ale marilor scriitori ruși sînt pline de evocarea acestor nefericite pe care le prezintă drept niște suflete de elită, victime ale societății, niște martire, dacă nu niște sfinte.

Îmbibată de lecturile umanitariste ale maeștrilor, Adelaida Protopopovna Baltazarovici găsi momentul să apere femeile pierdute, deși nu era cazul.

— Opriți-vă, n-aveți dreptate, scumpelor! zise dînsa, înflăcărată, cu brațele ridicate. Dacă aceste nenorocite se adună noaptea în localuri de pierzare, își îneacă cine știe ce amărăciune! Cine știe ce decepții, ce suferințe ascunse, ce nevoie de ideal le-a aruncat în brațele păcatului!

— Ia slăbește-mă, *madame* Nicevo, cu misticismul d-tale slav!... o înfruntă Miss Dorothy. Domnule inspector, lasă-ne să ne răfuim puțin cu aristocratele!

În vreme ce nobilele persoane de la etaj se uitau cu superioritate la cele trei dansatoare, găsindu-le lipsite de distincție și *savoir-vivre*, Tom Sincler, cu un gest părintesc, împiedică asaltul plebeu.

— Nu se poate, vrăbiuțelor! Poliția trebuie să protejeze nu numai pe cei nevinovați, dar și pe cei rătăciți! Noapte bună, frumoasele mele doamne, se adresă el celor douăzeci și una de preotese ale amorului mascat și le întoarse spatele.

Un agent venea tocmai din fundul fundurilor, căci mirosea a mucegai și respira rece.

— Domnule inspector, cadavrele stau la dispoziția d-voastră!

— Le-ați identificat?

— Nu, fiindcă au nasurile mîncate și buzunarele întoarse.

— Bun! zise Tom Sincler.

Aruncînd o privire circulară, el întrebă:

— Nu intenționează nimeni să polemizeze cu răposații?

Nimeni nu răspunse.

— Bun. Atunci, la morgă cu ei!

Polițistul-necrofor ieși.

— David Pickleston - zise șeful, punînd mîna pe umărul subalternului său - ești un băiat de treabă! Mi-ai fost de mare folos în arestarea propriilor tăi părinți. Meritul ți-e cu atît mai mare. Iată cheile acestei case. Ești unicul moștenitor. Tot ce există aici, dacă nu va fi reclamat de alții și confiscat, îți aparține. Dacă nu devii proprietarul acestui local îți voi da partea ce ți se cuvine din aceste fabuloase giuvaeruri. Ești un om bogat!

— Domnule inspector, visul meu este să rămîn agent de Siguranță!

— Nu, David Pickleston. Te sfătuiesc să părăsești poliția... Ce lovitură extraordinară poți să mai dai, după ce-ai arestat un inspector, pe tatăl și pe mama ta?

— Șefule, ai perfectă dreptate!

— Rămîi proprietarul acestui simpatic cabaret, pe care îl voi numi

la „Chimonoul înstelat".

Toată lumea aplaudă propunerea.

— Eu am să vin să dansez aici de două ori pe săptămînă și nu-ți cer nici o leafă, scumpul meu Adonis! îi propuse Cellino.

— Allen... fiul meu... te rog! interveni văduva Preston, ofensată.

— Ce vrei să fac, mamă, gîndește-te și d-ta! Să prind rădăcini la călcîie? Fachir, nu. Dansator, nu. Cărți de joc, nu. Vrei să înnebunesc? Sînt un om pierdut! Sînt miliardar! Ajutor!

— Ajutor! strigă și David Pickleston, care-și vedea încheiată viața aventuroasă. M-am făcut om cinstit! Miliardar! Ajutor!

Strigătul „ajutor" deveni contagios, căci însuși Tom Sincler începu să se vaite:

— Ajutor! Doamnelor și Domnilor, în urma loviturii pe care am dat-o-n noaptea asta nu mai am nevoie să muncesc. Am ajuns miliardar! Ajutor!

Miss Dorothy se ridică pe estradă, cu Boby Hamilton de braț.

— Domnule inspector, dă-mi voie să-ți prezint pe viitorul meu soț, Boby Hamilton.

Luat și el de curent, Regele vacsului începu să strige:

— Mă-nsor a doua oară! Ajutor!

Cu brațul petrecut pe după mijlocul Soniei, Tom Sincler strigă și el:

— Doamnelor și domnilor, vă anunț căsătoria mea cu excelenta mea colaboratoare, Adelaida Protopopovna Baltazarovici!

În vreme ce toată lumea bătea din palme, iar jazul javanez izbucnea în imnuri de veselie, Wing-Taï-Pu se adresă lui Li-Fung:

— Noi nu strigăm „ajutor"?

— E inutil, răspunse Maivina Calmanovici. Dacă m-ascultai pe mine, fugeam mai devreme, prin coridorul *B*, și acum eram departe.

— Tu crezi că blestematul de Tom Sincler n-a pus pe nimeni să ne pîndească și acolo?...

— Ai dreptate. Trebuia să se sfîrșească așa!...

Soții Pickleston nu se mai gîndeau nici măcar să evadeze. De ce? Ca s-o ia de la capăt? Erau prea bătrîni...

În tavernă, se lăsase o mare depresiune.

Chiar învingătorii din această luptă încercau tristețea care încunună orice final.

Erau bogați de-acum... Nu mai aveau nici o grijă, e drept, dar nici un ideal. Ce or să mai facă de mîine încolo?

Deja, *spleen*-ul de-a fi bogați îi copleșise.

Și-n vreme ce-n cabaretul chinez se lăsa melancolia miliardarilor - melancolie pe care, cu toate inconvenientele momentane, urez cititorilor s-o încerce cît mai curînd -, afară, ploaia încetă brusc.

Cerul se limpezi foarte repede. Văzduhul proaspăt mirosea a apă de izvor și stele mari, bine spălate și lustruite, se aninau de imensul chimonou albastru al lui Dumnezeu.

SFÎRSIT

CUPRINS

I. Jim Parker, astrolog şi fachir 3
II. Tom Sincler, detectiv 7
III. Adelaida Protopopovna Baltazarovici 10
IV. O voce pe fir 11
V. Boby Hamilton, Regele vacsului 14
VI. Între demnitate şi o jumătate de milion 17
VII. Ce căuta acolo Tom Sincler? 20
VIII. Benvenutto Forster, alt detectiv 22
IX. Gentilomii complotează 27
X. Capcana 29
XI. Femeile sînt mai şirete! 32
XII Intermezzo 35
XIII. Sufletele călătoresc 39
XIV. Se strică vremea 43
XV. „Taverna Chineză" 45
XVI. O limonadă suspectă 47
XVII. În legătură cu providenţa 49
XVIII. Unde vedem pe Cellino 52
XIX. Sus mîinile! 54
XX. Ca floarea piersicului! 56
XXI. Colierul regăsit 58
XXII. O mică socoteală 60
XXIII. De la sublim la ridicol 63
XXIV. Roşu şi verde 67
XXV. Amintiri 70
XXVI. În salonul cu lampioane 74
XXVII. Aforisme 77
XXVIII. Povestea „Myosotis"-ului 80
XXIX. Al treilea chimonou înstelat 86
XXX. Trei marinari 89
XXXI. Unde reapare Tom Sincler 93
XXXII. Pe la spate 94
XXXIII. Ida Fredson 97
XXXIV. Regăsirile 101
XXXV. Cine e Jim Parker? 103
XXXVI. Pe cine arestăm? 106
XXXVII. Cellino plăteşte 108
XXXVIII. Templul luxurii 112
XXXIX. Reîntoarcerea fiului pierdut 117
XL. Tributul lacrimilor 122
XLI. Explicaţii sentimentale 124
XLII. Boby intervine 126
XLIII. Epitalamul 128
XLIV. Lai-Wo trădează 130
XLV. Beţia triumfului 134
XLVI. Felurite expoziţii 137
XLVII. Tristeţe de miliardar 140